

Истинската църква

Артър Кац

Предговор

В Псалм 133 пише,

“Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомушие! Угодно е като онова скъпоценно миро на главата, което слизаше по брадата, Аароновата брада, което слизаше по яката на одеждите му; угодно е като ермонската роса, която слиза на сионските хълмове, защото Господ там е заръчал Благословието – живота до века.”

Това е нещо много повече от събирането ни на църква. Животът заедно е всекидневно единение. Това е съчетан живот. Това е да сме наясно с нашите несъвършенства и борби във вярата и въпреки това да не се предаваме, да не напускаме бойното поле и да не обръщаме гръб. Да живеем в единство заедно. Там Господ е подарил благословието и никъде другаде. След 26 години съвместен живот знам, че това не е някаква лесна и евтина задача. Има страдание, което предшества единението и го прави възможно, това страдание се нарича Кръст.

Обичам да казвам, че в крайна сметка, всеки проблем се свежда до Кръста, като опитност в страдание. Смирението е страдание и когато Бог ни призова да съградим общност, аз знаех, ама наистина си знаех – “Е, това е Кац. Това ще ти коства унижение и страдание. Това ще е примка за теб. Няма да станеш харизматичен лектор, който да прелита от една среща на друга и да преспива в хотел Holiday Inn. Ще живееш в тотална близост и докрай с други хора, при това всеки ден и всичките ти слабости, недостатъци, грехове и неуспехи ще бъдат и *трябва* да бъдат изявени”. От всичко това, може да произрасте реалност, която да се опише най-добре с думите “истинска църква”.

Дано тези страници опишат пред погледа на читателя, нещичко от тази реалност и особено от нейната слава, така че заедно с апостол Павел да можем да кажем с дълбочината на сърцата си “... на Него да бъде слава в църквата и в Христа Исуса във всичките родове от века до века. Амин.” (Ефесяни 3:21).

Въведение

От самото начало на моето спасение и в продължение на четири или пет години след това, интуитивно усещах, че нещо не е наред в съвременния църковен живот. Къде е силата на Бога? Къде е славата и апостолската реалност? Къде е ‘Да дойде Царството Ти’? Защо ние не можем да кажем в нашето поколение, както първите светии казваха в тяхното : “*Покайте се, защото Божието Царство наближи*” ? Защо се опитваме да склоним хората да приемат Исус на основание на придобивките, които ще имат като Го приемат? Защо думите ни не приканват към покаяние в светлината на задаващото се Царство? Възможно ли е ‘Царството’ да не е толкова ‘близо’ и ние да нямаме правото да поставим така въпроса? В такъв случай, как и кога ще имаме едновременно и ‘Царството наближи’ и присъщата му власт?

Божият отговор беше да ни заведе в Минесота, в едно имение, което е било преди това почивен лагер. Когато прескочих веригата, която преграждаше входа и кракът ми стъпи на това място, Господ изрече четири неща в духа ми: “Владение; Място за обучение в последното време; Общност; Убежище”. Това бе началото на откровение за Неговото Царство изявило се в изпитанията, душевните терзания, ужасните разочарования и разстройства, които са наш дял единствено в *истинска* църковна опитност. Учудвам се на наивността на Християните, които мислят, че църквата е място, където ще бъдат успокоени или благословени по някакъв изнежен начин. Те, обаче, не осъзнават, че именно тук, премъдрият Бог, е приготвил за нас най-силни страдания с цел, да достигнем до истинско знание за Него и Неговите цели. Това беше моята опитност и не бих я разменил за нищо на света.

Павел ни казва в 1 Тимотей 3.15, че “*Църквата е стълб и подпорка на истината*”. Ако мислиш, че това е достижимо заедно с други хора, в единство, срещайки се веднъж в неделя на служба и веднъж през седмицата за изучаване на Словото, вече си заблуден. Това ще изиска *всичко, което имаш*. Искат се хора, които признават, че църквата не е създадена за *наше* удобство, но за *Негова* Слава, и че това е всепоглъщащо, абсолютно изискване, за което нашата професия или кариера са второстепенни способности. Редно е тогава, да достигнем до този общ живот и облик описани от Павел.

Всички страдаме от неадекватно виждане за църквата. Позволили сме на света да ни заточи в някакъв вид неделни размисли; нещо като християнска културна необходимост, която по някакъв начин е в услуга на целите на онези, които се възползват от нея. В очите на света ние не сме по-важни от всяка друга институция, която е в услуга на човека. Ние обаче, се нуждаем да извисим мислите си до апостолски начин на виждане за това, какво е Църквата в плановете на Бога.

Няма да е нечестно, ако кажем, че съвременната църква е всъщност съвкупност от индивидуални личности. Седим един до друг, но все още не сме “заедно” в библейския смисъл на думата. Все още не съставяваме онази цялост и пълнота. Все още не отразяваме величието, което се крие в самото Божество, където Синът прави всичко за Отца и Духът за Сина, и Трите са Едно. Когато достигнем до такова единство, въздушните началства и власти ще разберат това. Но Бог се нуждае първо да ни открие колко надълбоко са пуснали корени нашата самостоятелност, своеволие и непокорство.

Светските сили укрепват. Има неща които пленяват душите на хората и ги закрепостяват за временни неща. Всяко замисляне за вечните неща бива препречено. Безсилни сме, да се освободим от това зло влияние сами. Отделянето е толкова болезнено и тези сили са така все проникващи и несломими. Оказва се, че единствено чрез подкрепата, насърчението, молитвата, мъдростта, съвета на останалите и атмосферата, която създаваме като общност от Божии хора ние ще успеем да заживеем и да опазим тази свобода без да бъдем засмукани отново от света. Животът заедно е Божият промисъл да се съпротивим и да надмогнем тези сили. Синове и дъщери на Бога са тези, които побеждават света, плътта и дявола и не виждам по-благоприятно място за да отговорим на това описание *освен* в обстановка на задълбочен живот заедно.

Няма жив човек, който да е застрахован срещу заблуда и чий живот ще бъде свободен от нея, освен животът, изпитан от Бога посредством братята в Христа? Това е болезнено откровение, но е по-добре *тази* болка *сега*, отколкото неопикуемата скръб, когато един ден разберем пред Престола на Христос, че сме живели в заблуда. Може да сме се *имали* за духовни, докато през цялото време сме били далеч от всякаква истинност и реалност. Бог няма да задоволи нашето романтично виждане за това, какво

е според нас истинската духовност. Затова, Неговият милостив промисъл е живот заедно – за да ни се открие истинското състояние на сърцето ни и всички онези неща, които иначе не биха ни се открили, но сега има най-голяма вероятност да открием!

Истинността и качеството на нашето общуване с Господа, който е над нас, не може да бъде по-добро или по-истинско от нашето общуване с братята, които са между нас. Не може едното да съществува независимо от другото и не може едното да бъде несъразмерно спрямо другото. Колко много сред нас мислят, че сме достатъчно силни и че обичаме да бъдем самотни, изолирани християни, притежаващи някакъв вид въображаемо и възбуждащо общение с Бога самички, но лишени от всякакво търпение спрямо светиите, които съставляват Неговото Тяло? Как става, че ценим повече Главата, отколкото Тялото и как можем да почитаме Главата встрани от Тялото? Господ така го е направил – Кръстът има една вертикална и една хоризонтална греда – и двете са в точно определено съотношение. Това именно ни спасява от сантименталности, в които обичаме да се потапяме, т.е. усамотяване, самостоятелност и въздигане на правото на личен живот в култ. Бог ни е призовал да живеем заедно и няма да станем свидетели на силата и властта на възкресението, ако не сме наистина свързани в едно Тяло. Бог няма да ни остави да се отървем само с мнимо и въображаемо ‘вертикално’ общение с Възкръсналия и Възнесъл се Господ, встрани от действително и екзистенциално общение ‘хоризонтално’ в Неговото Тяло.

Това изисква повече от неделни служби. Църквата се нуждае да преразгледа нуждата си от превръщане в общност, в смисъл на тясно преплетен, единен и задълбочен живот заедно. В действителност, ако тя надхвърля броя с който е възможно да се създаде общност, по моему, тя няма да достигне до тази реалност. Прочее, това за което говоря, не може да се осъществи от църковна маса с триста, петстотин или хиляда членове, към което всички се стремят днес и което е *отдалечаване* от самия Божий промисъл за нашия здрав разум и от онази по-голяма слава, а именно, да бъдем “*Негови свидетели*”.

Тъй като нещата в света стават все по-крайни, хората ще трябва да правят все по-краен избор – *за* или *против* Бога. Намираме се в болезнения преход между конвенционалното християнство и апостолската същина, която Бог иска да установи наново. И както ще видим по-нататък, единствено в ролята на същинско, апостолско присъствие на тая земя можем евентуално да осъществим Неговите вечни цели за Църквата – да изяви Той многообразната Божия мъдрост пред небесните началства и власти (Ефесяни 3:9-11).

Глава 1 – Тялото Христово

Тялото Христово е един вечен шедьовър и не мисля, че сме оценили достатъчно Божиите намерения за Него. Не показваме уважението и почитта, които Тялото заслужава. По-скоро сме неадекватни един към друг. Това отчасти трябва да има нещо общо с нашата неспособност да разпознаем Тялото, изпълнени с някакъв вид прозаично и апатично неуважение. Ние не уважаваме Христос в Неговия народ, нито пък уважаваме *разнообразието* в Божиите хора с всичките им присъщи разлики. Държим се изборително и откликваме по-лесно и пристрастно към онези, с които си приличаме и следователно не виждаме пълнотата на Христос в Неговото Тяло. Искане за откровение и тук отново има опасност да вземем нещо много свято и да го превърнем в нещо обичайно. Словоохотливо произнасяме израза ‘Тялото Христово’, но значи ли това, че го разбираме? За мен откровението за Тялото дойде в борбата със собствената ми жена,

опитвайки се да помирим евреина и не евреина, мъжа и жената. Съществуват какви ли не разлики между нас, но славата на Бога се открива най-силно, когато вземе две противоположности и направи от тях ‘един нов човек’. В антагонизма, търканията и проблемите на помирието, започнах да улавям нещичко от гениалния замисъл на Тялото като организъм – да бъдем ние едно, както Синът и Отец са едно – въпреки всичките ни различия и несъгласия.

Съществуват огромни разминавания между призванията в *самото* Тялото Христово, например тези на учителя и пророка. Учителят е ‘правило след правило, заповед след заповед’. Той е крайно придирчив към всяка дума от Писанията, но пророкът действа по друг начин. Той ще използва Словото, но някой път ще излезе отвъд буквалния му смисъл и ще държи на нещо с голям инат. Това дразни светоусещането на учителя, докато пророкът се засяга от онова, което той разглежда като ограниченост във виждането на учителя. Самият Бог е поставил разликите, знаейки предварително, че ще има вродено противопоставяне.

И тъй, ако Бог е предопределил всичко, което Той има предвид, във всяка нация, да се извърши чрез Неговото Тяло, довеждайки до успех намеренията си в Последните Дни, тогава се налага да имаме по-голямо уважение и почит към феномена, който представлява Христовото Тяло. Нека не бъркаме този термин с неговото институционално звучене, което намираме и в харизматичните и евангелски църкви, където институционалният манталитет и нагласи често надделяват. Именно заради разводнения ни, сантиментален език и липсата на усещане за Тялото, сега вече говорим и за единство на Тялото Христово, имайки предвид някакво екуменическо единение на Католици и Протестанти, или на различни деноминации как постигнали някакво съгласие. Не ми достигат думи за да опиша това извращение. Несъмнено това е мерзост, но тя се корени в грешното и безнаказано използване на Християнския език. Тялото – това е жив организъм; то е свещено, свято, и животът му произтича от Главата, с която е свързано.

Истинското Тяло Христово, неназрачно и незабележимо в този свят, винаги е било и ще бъде обект на омраза навсякъде, където институцията е надделяла.

“И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло” (Ефесяни 4:11-12).

Не е чудно, че институционализираната църква, с каквото и име да се нарича, не е благоразположена към апостоли и пророци. Институциите искат да се снабдиш с нужните акредитиви, като отидеш в техните училища и семинарии. После те наричат ‘благовестител’, ‘пастор’ или ‘учител’ и вече си готов да се впишеш в поставените институционални рамки, но това не значи, че Бог признава твоята служба за Него. *Истинското* Тяло Христово ще признае и приеме онова, което му е органически присъщо и ще отхвърли онова, което е несвойствено. Обратното също е вярно: органичното, живото, *не се вписва* в институцията.

Плановите на Бога, които касаят Неговото завръщане, установяването на Царството Му и Неговата вечна слава ще се осъществят единствено чрез Тялото Му. И все пак, колко болезнен е процесът, чрез който се достига до пълнотата, която Бог желае в този жив организъм.

“Докле всички достигнем в единството на вярата и на познаването на Божия Син – в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота; за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър

на учение, чрез човешките заблуди, в лукавство, по измамнителни хитрости; но, действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос, от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез доставяното от всяка става, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растенето на тялото за своето назидание в любовта.” (Ефесяни 4:13-16).

Стих 15 започва с думите ‘действащи истинно в любов’, което е абсолютна необходимост в Тялото, но може да бъде избегнато във всяка църква, която не е Тялото, а неговата институционална карикатура. Можеш да ходиш цял живот на събирания в такъв тип църква и нито веднъж да не ти се наложи да действаш и *говориш* истинно и в любов (в използвания от автора английски превод на Ефесяните ‘действащи истинно в любов’ е ‘**speaking the truth in love**’ бел.прев.); но влезеш ли веднъж в *Тялото*, това се превръща в *ежедневна* необходимост. Процесът на назидание и изграждане е предизвикан от това, което ние самите, като отделни части, предоставяме на това Тяло, довеждайки до неговия растеж и съграждане. Да градиш значи да съдействаш за образуването и раждането на желаното от теб. Главата, към която сме свързани, доставя всичко нужно, но как става това на практика? Проблемът не е в Главата, но колкото и щедра да е тя в желанието Си да вдъхне, да предаде своя живот на Тялото, този живот може да бъде запушен, втвърден и възпрян.

По-стиснати сме един спрямо друг отколкото можем да си представим. С лъжичка мерим времето си, вниманието си, интереса си, подаръците си и парите си. Това, което Господ иска, и което изпълва дома с благоуханието на Христа е едно щедро възлияние върху Тялото – виждайки почитта ни към Главата, към която то е съединено – Тяло, което е *единен* Божествен организъм. Винаги питам хората “Към какъв израз на Тялото Христово си се присъединил?”. Това е различно от “В коя църква ходиш?”. Църквата, в която ходиш може да е мястото на твоето служение като твое призвание, твоя нива. Можем да седим в някоя църковна сграда, но ако това не представлява израз на Тялото, тогава губим потока на живота, бликащ от Главата, с която е свързано Тялото. Прочее, на това място не бихме могли да назидваме и изграждаме себе си в тази любов и живот, посредством доставяното от “всяка става, според съразмерното действие на всяка една част.”

Тук напомням нещо, което е абсолютно противоположно на всяка пасивност. В обстановка на институционалност си седим бездейни, тактувайки събранието от време навреме с нашите “Амин” или “Алелуя”. В Тялото обаче, това е абсолютно неприемливо. “*Когато се събирате*”, казва Павел в 1 Коринтяни 14:26, “*всеки има да предлага псалм, има поучение, има откровение, има да говори непознат език, има тълкувание*”. Ето така, онова, което дава живот на Тялото е изявено пред очите на самото Тяло. Кога сме били насърчени в това “*всеки има*”? По-скоро ни е била внушена пасивност и да гледаме на добре подготвени мъже, които знаят как да водят службата. Освен това, ние сме готови да платим цената на това за да се освободим от духовното задължение да споделим някоя песен или химн, някой чужд език, тълкувание, пророчество, откровение или поучение. Затова тялото е измършавяло и недохранено. Не можем да растем и затова сме отпуснати, разчленени и анемични. Нямаме извинение, с което да оправдаем своето бездействие и пасивност. Когато се събираме, трябва вече да сме се подготвили в скришната стая, с пълната надежда, че Бог ще ни оживи и ще даде нещо чрез нас.

Когато Павел се връщал след година, две по местата, където бил основал църкви, трябвало само да постави старейшини. Това не било никакъв произволен избор, а признаване на онзи, когото Бог вече бил издигнал. Виждал зрялостта, която била вече

явна у някои мъже. Забелязвал онези, които били израснали бързо за да поемат отговорност в надзираването и грижата за другите, после полагал ръце на тях и се молел за тях, като *с това* ги поставял за старейшини. Проявлението на Тялото в тези градове бързо нараствало и възмъжавало, защото *всеки* имал да предлага псалм, имал поучение, и т.н.

Единството на тялото

“Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомушие!”
(Псалм 133:1).

Единството не е лесна работа. Това не е нещо, което да наредим, насилим или постановим политически. Когато го придобием и установим, трябва да го пазим с голяма ревност. Думата ‘живеят’ (в английския превод тук ‘**dwell**’ – ‘пребъдвам’ бел. прев.) говори за нещо повече от мимолетност. Става дума за нещо последователно, изискващо забележително посвещение за да се получи.

Угодно е като онова скъпоценно миро на главата, което слизаше по брадата, Аароновата брада, което слизаше по яката на одеждите му, угодно е като ермонската роса, която слиза на сионските хълмове; Защото Господ там е заръчал Благословието – Живота до века (стихове 2-3).

Това помазание не е белег за нашата лична вещина или единствено по рода си призвание, но е нещо, на което ние се наслаждаваме *заедно*, което слиза отгоре върху главата на Аарон и се стича по брадата му. Но ако мислим индивидуално, особено за призванието си, дарбата си и служението си, си представяме помазанието, като производно на *нашите* дарби. Дълбоко съм убеден, че помазанието от Бога, което е животът от Бога и силата на Бога, е въпрос на нашата причастност към Тялото, което пребъдва в единство. Отначало беше така и накрая пак ще бъде така. “И голяма благодат почиваше на *всички* тях”. Благодатта беше присъствието на Божия Дух, защото те бяха ‘всички’. Това бяха хора калени заедно. Това е повече от това да седим един до друг. Имаше единство по-силно от проста близост. Това единство е плод на взаимно претърпяване в нашите провали, немощи, слабости и унижения. То е отгледано сред любящо обкръжение, което позволява да се провалиш, да сбъркаш и да не бъдеш осъден. Това е среда, която е свидетел на слабостта и недостатъка на брата и говори за него на Христа в молитва. Бог е подредил така, че Неговото помазание да се изразява чрез хора, които живеят и пребъдват заедно в единство. Там Той е положил благословието Си и никъде другаде.

“И апостолите с голяма сила свидетелствуваха за възкресението на Господа Исуса; и голяма благодат почиваше над всички тях.” (Деяния 4:33)

Те нямаше да имат сила и балон да надует, камо ли да проникнат в същата тази еврейска общност, която толкова скоро бе разпнала Христос, ако не бяха пребъждали заедно в единство. Няма да стигнем до това единство, освен ако не си пробием път през задушавашите исторически структури, в които сме участвали, основани на неделна служба и изучаване на Библията през седмицата. Нужно е да си проправяме път към това измерение на Божия живот заедно и ежедневно. Нищо друго не ще ни дари това

пребъдване заедно в единство. Достигането до това единство не е някаква екуменическа постановка, която да се утвърди на амвона от някой надарен оратор, но до него достигат само онези, които са готови да платят *цената* на нужното страдание, което го *предшества*. Това не е възможност измежду други или някаква алтернатива, но окончателната воля на Бога от самото начало и за всички поколения.

Глава 2 – Тайната на църквата

Павловото писмо до Ефесяните се откроява с някои толкова възвишени и крайни неща, че сме склонни да пропуснем това писмо да прелети край ушите ни. В него все едно, че има някакъв вид мъглива аура на високопарно звучащи неща, които ни се струват така непрактични и неуместни. Все пак тук е скрито нещо, което трябва да достигне до нашето разбиране, нещо което касае грандиозната същност за която говори Павел, ако искаме да бъдем *апостолско* присъствие и величина на земята – т.е. ако искаме да бъдем *истинска* църква. Ако в нас няма стремеж към абсолютен и към нещата, които касаят пряко Божиите вечни цели, значи овреме сме били обезвредени и няма да достигнем определената Божия слава.

В 3 глава, Павел говори за тайната на църквата. Не можем да напреднем, ако нямаме правилно отношение към тайните на Бога – чувство на преклонение, почит и желание те да бъдат разкривани и откривани – защото *това* откровение променя *всичко*. Бог ревнува за тайните си и няма да позволи някой да ги подмята както му падне, да си играе с тях или да се рови грубо в тях имайки погрешно разположение на духа. Павел няма намерение да споделя тайни за да задоволява любопитството ни, но с цел тайната да бъде приложена и пълноценно изпълнена *чрез* църквата. Заедно с откровението за тайните на Бога идва и изискването да ги приемем в обятията си и да ги преживеем, иначе ще сме неспособни да бъдем църквата в нейната апостолска пълнота. А единствено като апостолска църква можем да изпълним тези тайни. Тайните са запазени само за свети апостоли и пророци и трябва да дойдат точно от тях – тогава ще имат думата и учителите, да пресеят и пречистят и да покажат приложенията.

“...тайната, която в други поколения не беше известна на човешкия род, както сега чрез Духа се откри на Неговите свети апостоли и пророци, а именно, че езичниците са сънаследници, като съставляват едно тяло и са съпричастници на Неговото обещание в Христа Исуса чрез благовестието, на което станах служител според Божията благодат – дар, който ми е даден по действието на Неговата сила. На мене, най-нищожния от всички светии...” (стихове 5-8а).

Това е Павел, такъв какъвто той наистина се е виждал и *тъй като* е виждал себе си като най-нищожния, му е било дадено най-много. На Павел бе подарено настойничеството и опазването на Божиите тайни. Бог не би подарил тайни на себе утвърждаващи се и амбициозни хора, които да ги използват за собствената си кариера и признание сред хората. Тук е този Павел, който вижда себе си като най-нищожен сред Божиите хора – не просто в този конкретен момент, но през целия си живот на апостол. Тестът за зрялост и пълнолетие при вярващия се състои в това, че колкото по-дълбоко разбира Божия път и му се открива истината за Неговите тайни и Неговия призив, толкова по-ясно му става колко е нищожен.

Едно тяло

‘Тялото’ упоменато в стих 6 е вече съществуващото Тяло от вярващи евреи, които никога не са изоставяли вярата, които разпознаха и приеха Месията и които приеха Святия Дух, който им бе обещан. Тайната е обаче, че езичниците *сега* могат да бъдат сънаследници *с тях* и съучастници *с тях* в Месията Исус посредством евангелието. Библейската вяра на Бога на Яков, която е наследството на евреите, стана достъпна и за езичниците. С други думи, езичниците попаднаха в Еврейската вяра и в действителност си е цяла тайна как Бог ги допусна да влязат! Проумяването на тази тайна има за цел да ни промени – иначе ще сме безсрамни и арогантни, пъчейки се с “Нашето Християнство”. Ние бяхме допуснати до нещо, което се корени в самия Бог и се простира до самото начало на Божието спасително дело в историята.

“В онова време бяхте отделени от Христа, странни на Израилевото гражданство и чужденци към заветите на обещанието, без да имате надежда и без Бога на света. А сега в Христа Исуса вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо, чрез кръвта на Христа. Защото Той е нашият мир, който направи двата отдела едно и развали средната стена, която ги отделяше, като в плътта Си унищожи враждата, сиреч, закона със заповедите му изразени в постановления, за да създаде в Себе Си двата в един нов човек и тъй да направи мир и в едно тяло да примири и двата с Бога чрез кръста, като уби на него враждата” (Ефесяни 2:12-16).

При все, че сте езичници и сте без Бога и без надежда на света, Той ви постави близо чрез кръвта на Месията Исус, присъедини ви към гражданството на Израел, към евреите, които в стари времена считаха за грях дори да влязат в езически дом. Павел повтаря тази тайна в Колосяни 1:25-27:

“... на тази църква аз станах служител, по Божия наредба, която ми бе възложена заради вас, да проповядвам напълно словото на Бога, сиреч, тайната, която е била скрита за векове и поколения, а сега се откри на неговите Светии; на които Божията воля беше да яви, какво е между езичниците богатството на славата на тая тайна, сиреч, Христос между вас, надеждата на славата.”

Няма противоречие между тези два текста. Вие езичниците сте станали причастни на Израилевото гражданство, на техните надежди и обещания, но сте били също доведени до самия Христос. Ето така бяхте доведени близо. Това е една и съща тайна изразена по още един начин. В миналото вярващите евреи са били в този Живот, а сега вярващите езичници са доведени до същата тази реалност. Това не е призвание за присъединяване към нещо “Юдейско”, но към *Живота* от Бога в Месия, в който Живот, вярващите евреи и езичници са съединени и претворени в *един нов човек*. Това е вярата, към която сме призвани.

Т.е. Бог присажда езичници към еврейския корен, вкопан в Бога и в Живота от Бога, чрез кръвта на Месията Исус. Езичниците, чак до времето на Христос, са били отстранени от вярата – с малки изключения. Заедно с вярващия остатък евреи от всяко поколение, Бог прави от нас един нов човек и *това* е чудото, което ние наричаме

църква. Тук е същността на Божията мъдрост. Бог показва пред нечистите сили, че Евреи и Езичници могат не само да седят един до друг, но че са достигнали състояние, в което са надрасли всичко Еврейско и Езическо, като съставляват сега една *нова* същност! Това би било реалност невиждана никога преди това и това може да се осъществи единствено чрез силата на Месията и Неговия Живот. Това е отвъд представите на този свят за единство. Светът се задоволява с 'екуменическо' единство, някакъв вид религиозно-политическо съглашение, в което ние се задължаваме да *уважаваме* разликите у другия. Бог обаче, преследва нещо славно, което изисква Неговата сила за да се сбъдне, за което нещо Той проля кръвта Си и за което изля после Духа Си. Тази слава е, когато *две* различни същности се сливат в *един* нов човек.

Тая тайна е същата, като тайната на семейството, в което Бог не ни призовава към сходство, но да станем ново създание в Христос *заедно*. Това е болезнен процес, но в него се разкрива Божията слава, защото интересът на Бога ще ни допринесе много повече отколкото простия успех в брака. Залогът е да се открие Неговата Слава. Тайната е в единение, което е възможно чрез Живота от Бога в Христос. Посланието до Колосяните поставя ударението върху живота, а това до Ефесяните говори за завети и обещания, но Бог не противоречи Сам на Себе Си. Нужно ни е да уловим чудото на Църквата и че самата тя е цяла тайна. А също, че единствено Кръста – върховното проявление на Божията мъдрост – прави тази Слава възможна. Това е единственото място, където можем да умъртвим онези неща, които ни пречат да станем едно.

Единството, за което говори Исус в своята първосвещеническа молитва – “*Да бъдат те едно, както ние с Теб сме Едно*”, е абсолютно различно от общоприетото ‘единство на Тялото Христово’. Истинското единство не е хуманистичното ‘караме я някак си’, но е същият тип единство, което описва Божеството: Отец, Син и Свети Дух посветени един на друг в такива скъпоценни взаимоотношения, които ги правят Едно. Когато църквата изяви това единство, въпреки, че сме различни един от друг, бидейки евреи и езичници – винаги в противопоставяне през историята – тогава небесните началства и власти на нечестието ще бъдат сразени от самия израз на това единство. Това е една от причините да се молим за този остатък от евреи да бъдат присадени обратно към собствения си корен и обратно към църквата, за да се изпълни тази тайна.

Вечната цел на църквата

Павел сега е на път да открие сърцевината на тая тайна – църквата и смисъла на нейното съществуване, особено що се отнася до небесните началства и власти на нечестието. Това е същата тайна, като тайната на Израел изразена в Римляни 11, дотолкова доколкото изпълнението на едната е изпълнение и на другата.

“На мене, най-нищожния от всички светии, се даде тая благодат, да благовестя между езичниците неизследимото Христово богатство; и да осветлявам всички в наредбата относно тайната, която от векове е била скрита у Бога, създателя на всичко, тъй щото многообразната премъдрост на Бога да стане позната сега чрез църквата на небесните началства и власти” (Ефесяни 3:8-10).

На този свят няма нищо, което да ни помогне да разберем това. В действителност абсолютно всичко в този свят умишлено ни пречи да го разберем. Тази тайна е скарана с всяко рационално, смислено и общоприето разбиране за живота, за неговата цел и смисъл. Обаче, ако не разберем именно тази тайна, няма да разберем Църквата и ще я обречем да действа като някаква неделна притурка, някакъв вид

институция, организация, която поставя като своя цел нас, а не *Него*. Това е *фатална* грешка. Ние не сме истинска църква докато тази тайна не стане за нас отправна точка при разглеждането на Божиите намерения. Прекалено сме впити в непосредствения момент, приковани към нуждите ни, към видимото, към временното. Нужно е виждане за невиданото, което единствено е предопределено да ни освободи от робството на тесногърдото себелюбие. Това е Божият гений, това е Божията мъдрост. Бог не ни е дал знание за целите Си за да ни стане интересен, но защото е знаел, че ако не сме заети с нещо, което е отвъд нашия свят, ще бъдем толкова вързани в него, че с нищо няма да трогнем света.

Има нещо, което само църквата може да изпълни – проявление от величина, която надминава нужното за този свят. То не е свидетелство за народите или за света. Нещо различно е. То е отвъд тия неща и е по-съдбовно. Нещо от вселенска величина, простиращо се отвъд този свят и засягащо вечността. То е нещо, което радва Бога и е по волята Му – нещо, заради което Той е създал всички други неща, за да може именно то да се сбъдне. То няма абсолютно нищо общо с *нашия* успех или благосъстояние, с *нашите* семейства или с някое от онези неща, с които ние сме толкова заети. То е напълно встрани от практическите въпроси на ежедневието ни, но именно ежедневието ни живот ще е потърпевш дотолкова доколкото не отдаваме нужното внимание на вечните Божии цели. Затова си имаме проблеми във всекидневието. Затова животът ни е рахитичен. Заливани, задушавани и впримчени в късогледото си виждане в нас самите. Обичаме да чувстваме тръпката и живота в църквата и всичко, което се съсредоточава в егоцентричното ни Християнство.

Никога няма да се освободим от греха, похотта и безумията на света, ако душите ни не са заети с Божиите цели, касаещи нашето спасение. Освобождението ни ще дойде, когато се заемем с предназначеното от Бога в Христос Исус. Всичко друго е безсилно да се противопостави на силите на света, на светските и земни работи, сграбчили ни и дори имащи своя собствена легитимност. Добрите, почтени, общоприети и легитимни заетости могат да ни обземат също толкова, колкото и най-отявления и краен материализъм.

Приемеш ли това насериозно, веднага разбуждаш небесните сили на нечестието, понеже ето сега вече сме станали нещо застрашително и те ще трябва да ни разглеждат с известен трепет и безпокойство. Срещнат ли хора, погълнати от вечните Божии цели започва война в небесни места, с която ще се сблъскаме и усетим. Същевременно, това противопоставяне само по себе си, е част от Божия план да ни подготви за вечната цел.

Многообразната Божия мъдрост

Тук намираме намек за едно предисторическо, космическо противопоставяне между светлината и силите на мрака, конфликт предшествал създаването на света. Това е битка между две ценностни системи, а именно боговете на този свят и Бог Създател. Предстои ни последният рунд на тази битка, в която не ще липсва свирепост и ще хвърчат искри до последния гонг. Това е от такова значение в Божиите очи, че Той не е счел за разточително да създаде всичко, само и само тази драма да бъде доведена до развързка. Светът е бил създаден за да даде ход на нещо наречено църква, което единствено би довело този конфликт до заключителната му фаза, посредством нещо, което само тя може да изяви, т.е. *многообразната Божия Мъдрост*. Църквата е вехнела с векове без да има разбиране за това, и поради това е била жертва на тези сили вместо да е била Божият отговор, водещ до поражението им.

Многообразната Божия мъдрост не е за пред света, а за пред невидимите, но съвсем реални сили на нечестието в небесни места. С други думи, тази тайна не е

свързана по никакъв начин с неща, които *ние* приемаме като валидни или важни за църквата, нито пък е свързана с някаква придобивка за света вследствие нашата вяра. По-скоро, тя е свързана с нещо, което е угодно на Бога – предназначителното проявление на Неговата мъдрост пред невидими множества ангели и това се предполага да стане единствено чрез църквата. Това е в противоречие с всичко, което ние бихме приели за себе си, като цел за съществуването на църквата. Бог не ни казва защо иска именно така да се изяви мъдростта Му, но изглежда това е важно за Него и ние трябва да му обърнем внимание. Ако мислим, че Бог ни дължи обяснение, тогава трябва радикално да преразгледаме корените на нашето обръщение.

‘Всичко’ включва космоса, планетите и техните периоди, Земя поддържаща живота, множество животински видове, държави, цивилизации и всичко останало, което се включва в тези думи. И от всичко това е трябвало да се роди нещо, което е нямало да се появи без всички тези странични и поддържащи живота елементи, това нещо е толкова важно в Божиите очи, че си е струвало всичко останало – и това нещо е църквата!

На Него да бъде слава в църквата

Мозъците ни са били промити и, съзнателно или не, сме приели светската дефиниция за църква. Правителството ни освобождава от данъци, защото искат да се съгласим, че църквата е само някаква наивна институция в услуга на човешките нужди. Държа да кажа, че това наистина е извратена дефиниция на църквата. Обслужването на човешките нужди е инцидентно. Целта на църквата е да служи на Бога и да прославя Бога и няма друго средство на земята, чрез което тази слава да бъде изявена, освен чрез църквата:

“... на Него да бъде слава в църквата и в Христа Исуса във всичките родове от века и до века. Амин.” (Ефесяни 3:21).

Църквата, загубила смисъла на думата ‘слава’, сама се е скопила. Ако целта на църквата е *Той* да бъде прославен във всичките родове от века и до века, а пък ние сме загубили значението на понятието ‘слава’, тогава какво въобще си мислим, че правим? ‘Слава’ не е някаква чудновата дума. Бог е имал предвид Неговата Слава да бъде общоприета и със сиянието си да прониква цялото творение. Целият свят е в неведение, какво действително значи слава. Липсата ѝ ощетява човечеството, но Бог е предвидил църквата да бъде инструментът, чрез който Неговата слава да се прояви на земята и да бъде разпозната. Църква, която е избрала да работи по програми и да бъде в услуга на хората, е отстранила сама себе си от възможността да бъде проводник за изпълнението на Неговите планове. “На *Него* да бъде слава в църквата”. Ако пропуснем това сме изпуснали всичко и сме обрекли себе си на институционализъм и нагаждане спрямо хората и техните нужди. По ирония, така пропускаме и тяхната най-голяма нужда – да познаят Божиата слава.

Целокупното модерно Християнство е повече или по-малко основано върху задоволяването на човешките нужди, отколкото върху Божиата слава, но никога няма да достигнем до правдата на Царството, докато нашата нужда е движещата сила на живота ни, онази опорна точка и ос, около която се върти всичко. Равновесие и пълнота винаги ще ни убягват, освобождение и вътрешно изцеление винаги ще ни се изплъзват. Себесъзерцанието е нашата болест.

Прегръщането на вечните планове на Бога е смърт за всяка църковна програма, и за всички други дейности, с които мислим, че светиите намират утеха. Днешното

изобилие от програми е свидетелство, че църквата е загубила апостолското си виждане и подобно на света, трябва да доставя услуги и да генерира ползи за да задържи вниманието на паството. Не бива да допускаме, светът да дефинира вместо нас какво е църква и да му позволяваме да ни вкарва в своите калъпи, превръщайки ни в някакъв вид приятно забавление, религиозно-духовна служба отслужвана в неделя.

Не сме достатъчно ревностни за съвършеното и не сме осъзнали, че доброто е също толкова голям враг на съвършеното, колкото и злото. Прочее, облекчаваме нуждите около нас и си въобразяваме, че към това именно сме призвани. Не сме разбрали, кое е централно и основополагащо – онова, което е същинското ни призвание като църква, а именно – “*На Него да бъде слава...*”

Намеренията на Бога

“...според предвечното намерение, което Той изработи в Христа Исуса нашия Господ” (стих 11).

Що за църква е тази, която не поставя като своя най-главна цел Божия вечен план? Църква, която не живее за вечните Божии цели, не живее въобще. Това е просто поредица от обикновени служби. Тя е загубила или никога не е имала тази жизненоважна перспектива, като първопричина за съществуването си и не сме наистина спасени, докато не прегърнем целия Божий промисъл за нашето спасение. Съществува непрекъсната нишка между нас и онези, които се посветиха на Божиите цели и впоследствие бяха посичани, жертвани и разкъсвани, убивани и клани със сатанинска ярост, която цели да обезсили именно Божиите върховни намерения посредством църквата. Ето и причината, Божият призив да не е популярен – Бог ни призовава към *Своите* цели и ни отделя от *нашите*. Ще се разделим завинаги с посланието за ‘вяра и просперитет’ веднага щом бъдем пленени от Бога за Неговите цели и се посветим на онова, което е радост за *Него*. За нас ще е гнусота да ‘имаме вяра’ за Кадилак или за изцеление. Можем ли да сведем целта и величието на вярата до това да потъркаме вълшебната лампа и да приложим някой принцип, който да произведе Кадилак? Ама че пародия и ерес! Това е обвинителният акт към една църква, която е заспала и е изгубила от очи или никога не е виждала апостолските и вечни цели. *Този* вакуум е бил запълнен с инфантилизъм и измама.

Какво е Божията мъдрост?

Мъдростта на този свят се крепи на практичност, т.е. “*Аз какво печеля от това? Какво придобивам, като повярвам?*”. Бог търси една друга мъдрост, която да победи първата, а именно хора, които да предадат живота си за нещо без незабавен резултат или без практическа стойност или последици за *тях самите*. Това е проява на друга мъдрост, която е *небесна*. Тя убедително освобождава човека от себелюбие. Мотивът му да живее и твори е вече извън него и е различен от самия него. Световната система не вярва, че ще успееш. Тя желае да те увлече в своя водовъртеж, настройвайки живота ти по нейния ритъм, “*Помни най-важното. Бъди практичен! В крайна сметка нали си отговорен? Ами децата ти? Защо да оставиш професията си и да изложиш семейството си на риск и несигурност, само защото мислиш, че Бог те е призовал? Ако не се погрижиш сам за себе си, кой ще го направи вместо теб? Самосъхранението е законът на живота. Самото Създание ще ти го потвърди. Не ставай абсурден, не се втелявай и не прекалявай с това, че животът бил нищо. Направи нужното за да го опазиш, да го въздигнеш и усъвършенстваш. И в крайна сметка, ако ти се наложи да си послужиш с*

не дотам честни методи или дори да употребиш заплахи, принуда, да съблазниш или да похвалиш за да те повишат, да си послужиш с амбиция, страх или сплашване... е, просто такъв е света”. Това е гласът на общоприетата мъдрост – *гласът на света*. Мъдростта на силите на нечестието носи със себе си сплашване и кара хората да се строят, покорят и прославят тия сили, като богове. Тази мъдрост бе изпробвана в цялата ѝ сила върху Човешкия Син на Кръста.

Каквато и да е Божията мъдрост, поне знаем, че във всяко отношение тя ще противоречи на мъдростта на боговете на този свят. Това е друга мъдрост, небесна мъдрост, и когато църквата я изявява, силите на нечестието – господарите на народи и нации оковани в лъжливи ценности – биват победени. Там където има църква, способна да ги разпознае и да живее свободна от тях, показвайки какво означава *истински* ценности, там тези сили загубват влиянието си. Ако не направим крачката към това прозрение, духовният ни живот ще се задушавя и църквата ще представлява обикновена последователност от служби, а ние няма да участваме в изпълнението на тайната. Трябва да решим дали ще сме част от тази тайна или не. Тук няма принуда, и за нещастие, ако не сме част от тайната, със сигурност ще участваме в нещо ‘Християнско’, но то ще бъде отстъпническо.

Небесните началства и власти на нечестието

Съществува невидимо царство над всички народи и над всеки град, в което царе са разбунтувалите се и отхвърлени ангели, които са направлявали и продължават да направляват историята на нациите, на отделните раси и в частност на всеки човек. Ужасите, които светът вижда ежедневно, са плод на влиянието, което упражняват тези сили чрез отделни хора. Човечеството не осъзнава, че си играят с него посредством заплахи, амбиции, похот и страх – все неща, които ни заробват.

Тези сили са били създадени от Бога и за Бога, с цел да управляват Неговото творение по начин, който да способства за познаването на Бога. Били са създадени за да опазят известен порядък в творението, тъй че човек да съзре напълно Бога. В своя бунт обаче, те прекрояват ролята си, като узурпират за себе си човешкото внимание и преклонение *за сметка* на Бога. Когато тези духовни власти се провалили, духът на Сатана пропилил изцяло редиците им – онзи същият дух, който казва “Ще се възвиша над Всевишния”. Има ли по-извратено самомнение? Този дух не се задоволява да е в услуга на Божиите цели в ролята на настойник, но се възползва от положението си за да си спечели верността, предаността, посвещението и преклонението на хората за себе си. Това са паднали, победени сили, и все пак влиянието им е все още реалност. Сеят по пътя си развала и влиянието им върху човешките общества е зловещо. Всяка техника им е присъща – религия, търговия и култура, като най-влиятелна сред тях е религията.

Това е втъкано в истинското апостолско възприятие за църквата и нейната цел, а ние обричаме себе си на безсилие, ако не признаем, че борбата ни не е против плът и кръв, а против началствата и властите на тая светска тъмнина. Правилно казахме – борба. Това е колективно, общо задължение на една църква, която е достигнала до такава ‘единност’. Ето и причината, поради която Сатана се радва наблюдавайки всичките ни добри дела и индивидуални дейности, стига да не напредваме към онова състояние, в което заедно да засвидетелстваме, какво наистина значи единство.

Две мъдрости

Нужно ни е да прозрем какво представлява нашият живот в Христос като църква и да разберем, че призванието от Бога ни въвлича в едно вселенско и окончателно

противопоставяне, в битка със силите на тъмнината, където залогът е коя мъдрост ще надделее над Божието творение. Мъдростта не е онова, което ние обикновено мислим, че е. Това не са мъдри слова, но по-скоро ценностна система. Мъдростта на боговете от този свят е система основана на надмощие, насилие, заплахи, страх, амбиция, похот, сплашване и терор – така хората се стараят да предпазят себе си и да превърнат оцеляването във висша цел на живота. Такава е неоспорваната презумпция по която живее този свят, т.е. ако може да няма болка и да има повече удоволствие, приемайки това за главна цел на своето съществуване. Способността да отдадеш живота си без да се скъпиш за него, е мъдростта на Бога. Тази мъдрост се основава на слабост и безразсъдство. Първата живее за себе си, за своето оцеляване и придобивки; Божията мъдрост живее за другия. Тя е безкористна, тя е дял на Божия Син, Който никога не направи и крачка за Себе Си, но живя изцяло за радостта на своя Баща.

Това е чуждо на човешката природа и на това как *ние* мислим, че трябва да живее човек. Всичко, което намира решение чрез сила, е плод на мъдростта на този свят. Такава е била съдбата на този свят през всичката му история. Божията мъдрост е отстъпчива, тя се предава, покорява се и вярва, че има нещо по-голямо от смъртта, и затова не се бои от нея. Тя е от съвсем друго естество. Имайки за свой център Кръста на Христос Исус, тя желае да Му служи и да прославя Него, и както може би се досещате – на света няма друго подобно нещо, което със сигурност да ни донесе страдание. Ще знаем, че сме на един дух с Бога, когато съставяваме заплаха за царството на тъмнината, което ни обкръжава. В последното време, ще победят не тези, които са достигнали до безболезнен и приятен живот, а тези които не обичат живота си, и са готови дори да умрат.

“...чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелствование; защото не обичаха живота си до толкоз, щото да бъдат избавени от смърт.” (Откровение 12:11б).

Това е мъдрост, която този свят не може да *понесе*. Така може да живее само този, който вярва, че *тоя* живот не е цялата приказка. Има вечност и истинското й оценяване ще ни даде сили да бъдем безстрашни в този живот. Ако се случи да преживеем загубата на нашия живот, ние сме напълно убедени, че това няма да е проста случайност или инцидент, но изричната воля на Бога. Знаем също, че има награда за тази жертва и страдание. Ние живеем и сме движими от една друга мъдрост.

Победа

Във всяка църква, присъствието на хора, които са свободни от влиянието на тези сили, ще предизвика смут в редиците на тъмнината обкръжаваща тази църква и ще предизвика освобождаването на пленниците. Когато ние самите сме несигурни, страхливи, пазещи ревностно живота си, страхуващи се от рисковете на вярата и гледайки да се подсигуриим, тогава силите на злото са в правото си да не ни признават. Хич не ги трогват съборите ни, музиката ни и целия шум, който вдигаме. Те отбелязват единствено това, което са видели в Исус и Павел, т.е. апостолска истинност. Само това те не могат да подминат – идващото от Бога и подобно на Бога – истинно, както е самият Той. Истинност е синоним на апостолство. Бог желае истинност в своя народ. Той търси небесното, истината, неподправената любов и всички онези стабилни неща, които се добиват с болка, защото всички сме продукт на една лековата и лъжлива култура, която поставя ударението на външния изглед на нещата. Изявената Божия

истинност в живота на Неговите хора, ще накара тези сили да отстъпят. Те знаят от кого да се боят и кого да признават.

Не можем да победим тези сили, като увеличим усилвателите или като им крещим. Шумът не им пречи, само характера ни. Силата е в истинността на живота в който пребъдваме, а не в смелото показно, когато си мислим, че знаем всичко. Важи само изпълването ни открай докрай. Нужно е да видят в поведението и характера ни видимото свидетелство на нашата свобода от влиянието на тяхната мъдрост. Нужно е да видят, че не се страхуваме, че не можем да бъдем заплашени и можем да кажем заедно с Исус пред питащия ни Пилат Понтийски:

- “Не знаеш ли че имам власт да Те пусна и имам власт да Те разпна?”
на което със свършен мир, Исус отвръща,

- “Ти не би имал никаква власт над Мене, ако не ти бе дадено отгоре” (Йоан 19:10б-11а).

Мъдростта на Бога бе превъзходно изявена на Голготския Кръст, когато самият Божи Син отстъпи правото си и предаде живота си, чрез Вечния Дух, Духът на саможертвата, без петно, свършено, на Бога. Предаде Себе Си без да се оплаква и без да отвръща на заплуващите Го. Той беше Агне, което отиде кротко на заклание. Собственият Му народ Го приканяше да слезе от Кръста за да повярват в Него! Претърпя това мъчение за другите, слушайки техните насмешки и подигравки. Ако в Него имаше и грам самоотмъщение и себеправдание, то би се надигнало точно в този момент – “Тъпи идиоти! Правя това за вас! Не разбирате ли?”. Наместо това каза: “*Татко, прости им, защото не знаят какво правят*”. Друга, различна мъдрост бе изразена – противна на логиката, която всеки би оправдал на момента.

На Кръста се сблъскаха два порядъка, две мъдрости. Исус пое на себе си докрай яростта на тъмните сили, които искаха да Го унищожат, изтривайки от лицето на земята заплахата, която Той представляваше за тяхното царство.

“... и като ограби всички началства и власти, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях пред всички, чрез Него” (Колосяни 2:15).

Исус обезоръжи и нанесе решаващо и унищожително поражение на тъмните сили върху Кръста, като показа Божията Мъдрост. Те показаха своята мъдрост – заплахата, натиск, употребата на сила и насилие – за да Го накарат да реагира със същото и да похули онези, които хулеха Него. Исус последователно изяви нещо и стигна до смърт понасяйки най-лошото, на което те бяха способни. Мъдростта не се доказва обезателно с глас. Тя се изявява с живот. Абсолютната злоба среща абсолютното великодушие – абсолютната благост, търпение, смирение и прошка на Бога. Кротостта триумфира над всяка злост. Това проявление ще е причина за вечната радост на Бога, но този път чрез църквата, заради която Той е създал всичко.

Тъмнината мислеше, че е победила, защото Го умъртви, но Исус понесе тая смърт по начин, който изяви мъдростта на Бога и *в това* се състоеше поражението на силите на тъмнината. Ако силата не може да застави човек да реагира подобаващо, какво друго да използват? Ако не могат да те манипулират за да си като тях – да защитиш своя плътски и телесен живот, да извикаш, да направиш компромис и въобще да направиш каквото и да е за да останеш жив – тогава те вече нямат власт над теб. Ако желаеш да умреш в правдата си, във вяра, считайки го дори за привилегия, какво друго могат да опитат за да те сломят? Победил си ги, защото най-лошото, на което са способни, ти се е случило, но ти си устоял и си останал верен на Бога изявявайки характера на Бога в своето страдание.

Ако началствата на този свят са знаели, нямаше да разпънат Господа на Славата. Не са си представяли, че налагайки своята мъдрост, основана на сила и разрушение, те отварят пътя пред възкресението и живота, които ще заливат човечеството през всички поколения и ще доведат до окончателната победа на Бога и възкресението на мъртвите. Това отприщи всичко, което в крайна сметка, един ден, ще доведе до възцаряването Му в самия град, в който беше убит. Посредством смъртта Му и от разкъсаните Му гърди се роди една предимно нееврейска църква. Духът вече можеше да бъде изпратен и да даде способност и сила, с които църквата да изпълни своята задача да въвежда хора в Неговата хилядогодишна слава и Царство, където Той царува на трона на Давид. Силите на тъмнината понесоха сериозно поражение с разпъването на Исус, когато Му станаха плячка пред очите на целия свят и Той грабна ключовете на смъртта и ада. Обезоръжи ги, но не им нанесе пълно поражение. Това остана да изпълни църквата – тайната на Бога.

Заедно

Наближаваме края. Величието на целта ни говори, че се касае за неща, които самотни християни не могат да изявят. Може да ги изяви само църквата в нейната съвкупност, защото църквата е църква *само* в пълния ѝ състав, т.е. във всичкото многообразие на съставните ѝ части, иначе не е църква. В тази игра сме заедно, както проповедника, така и домакинята, и е нужно съзнателно да проумеем това и да се приготвим за окончателното изпълнение на тая тайна. Нужен е цял един народ освободен от влиянието на силите на тъмнината. Нужни са хора, които не се чувстват несигурни, страхливи и които не живеят за себе си. Хора, които са славно освободени от мамон и са безразлични към търговските центрове. Колата им може да бъде смазана в катастрофа и те да продължат с усмивка. Могат да изстрадат унижение и необясними неща без да са победени. Могат да приемат разграбването на имота си с радост, знаейки, че имат на небето по-трайно наследство.

В действителност единствените, които биха изявили докрай тайната са странниците и чужденците на тая земя. Те са надрасли, надскочили своята собствена култура. Не се боят, но имат приказна свобода от всяка заплаха. Знаят, че тяхната сигурност не идва от Правителството или от работодателя, но от Бога. Ако дадения извор пресъхне, Господ си има и други решения. Ако Му е угодно да не промисли за тях, те биха предпочели да умрат във вяра, отколкото да продължат дните си с действия и похвати, произлезли от самите тях.

Църква, която може да победи злите сили с проявата на Божията Мъдрост, е способна да ги замести в управлението над Земята, когато Господ установи своето хилядогодишно Царство. Това е изпълнението на призиванието ни да царуваме заедно с него от небесни места. В 1 Коринтяни 6, Павел се натъква на двама вярващи в Коринт, които се обърнали към светския съд за да разрешат някакъв спор помежду си. Павел бил сащисан и ги попитал (перифразирано): “Как можете да ходите на светски съд за да разрешите спор помежду си, бидейки и двамата вярващи? Не знаете ли, че сте призвани да царувате над ангели и народи? Вие сте призвани да издавате присъди и да изказвате мъдрост над цели народи. Затова именно се пригответе сега”. Той е бил ужасен, че те все още не са разбрали това.

В Писанията четем за наградата, която Господ ще даде на верните настойници. Някои ще царуват над два града, други над пет, а трети над десет – не в този живот, но в хилядолетната епоха. Не сме се взирали достатъчно в това хилядолетно бъдеще и животът ни страда от липсата на тези размисли. В Божия промисъл е нормално да се очаква от нас да вкараме вечността в настоящето. Милениумът не е никакво

лекомислие или абстрактно дърдорене, но пришествието и установяването на Божието вечно владичество на земята. Това е Теократично Царство, управлявано посредством прославени светии в небесни места, победители в този живот, които ще имат различни места в Божия ред и наградата им от Бога ще бъде съгласно плодовитостта им в този живот. Свърши ли този живот, тия неща са решени веднъж завинаги. Животът ни е подготовка и се нуждаем сериозно да погледнем на това, инак дните ни ще бъдат незабележителни и под очакванията ни. Няма нищо неморално да си ревностен за вечна почит и награда. Това е нещо, което е нужно на съзнанието ни и тъй като го нямаме, животът ни е предвидим и обикновен. Имаме ли дела, които ще оживеят на огъня и които не са сено, дърво, слама, а злато, сребро, скъпоценни камъни? Трупаме ли съкровища на небето? Мислим ли за горното? Мислим ли за вечността? За Хилядогодишното Царство?

Бихме стъпвали в ритъм, който никой друг не чува и бихме имали мотивация, която никой друг не вижда. В действителност ще сме достигнали до презрение, което е ново за нас – презрение за видимите неща, ставайки повече като Павел – радвайки се и разсъждавайки за нещата, които са невидими и вечни. Виждането ни ще е виждането на Духа – виждане за вечната тежест на славата, която прави сегашните ни скърби временни и леки. Павел е гледал на невидимото и не се е задълбочавал върху видимото, върху ония неща, по които изтичат очите ни. Ако ще придобиваме усет за вечните неща, то ще е само дотолкова доколкото мислим и виждаме ония неща, които са невидими. Това значи да изхвърляме на боклука рекламните каталози за поръчки, да издърпваме щепселите на телевизори, да отклоняваме очите си от привлекателни мъже и жени или дори от *нас самите*. Ако сме си комфортно в този живот, значи сме изпаднали от вярата. Ако мъдростта, морала, извратеността и развалата на този свят не ни измъчват всеки ден, то светът има твърде голям дял в нас. Редно е да се измъчваме като Лот и да се молим “*Ела, Господи Исусе!*”

Глава 3 – Църквата и евреина

Ако преобладаващо нееврейската църква знаеше, че Бог е допуснал езичниците до нещо, което е било запазено най-вече за Израел, тогава тя би имала съвсем различно отношение и разбиране за това, какво е да си вярващ. Това би донесло на църквата известно обуздание и смирение, виждайки че благодатта на Бога сега е достъпна и за езичниците. Разбира се, за това си има причина:

“Тогава казвам: Спънаха ли се, та да паднат? Да не бъде! Но чрез тяхното отклонение дойде спасението на езичниците, за да ги възбуди към ревност.” (Римляни 11:11).

Бог преследва някаква цел с допускането на езичниците. Ние евреите, бяхме отрязани от собствения си корен заради бунта и непослушанието си, и тогава вие езичниците бяхте присадени – не за да се радвате на служби – но за да достигнете до такава пълнота на вярата, че да струи от вас това, което трябваше да бъде *нашето* благословение. Вие сте в заветни отношения с *нашия* Бог и сте били присадени към Неговия корен и сега Божията мъзга може да тече през вас и да дава плод и други благословения. Нужно е видимо свидетелство в езичниците, което да разбуди невярващите евреи и да ги доведе до усещане за техния собствен Бог, карайки ги да ревнуват.

Ревност у евреина

Църквата, която е израснала дотам, че да изяви многообразната мъдрост на Бога пред небесните началства и власти, е същевременно и църквата, която е достигнала зрялостта, ръста и силата да провокира ревност у евреите. Двете тайни са в действителност една и съща тайна. Всеки не евреин, който би застанал зад евреите без оглед на това дали той самият ще пострада, изявява Божиата Мъдрост. Такъв човек не само че няма да се противи, но правейки го ще го счита за чест, дори и особено, ако се налага и да пострада, знаейки, че има на небето вечна и по-голяма награда. Бог дава една по-голяма мъдрост, т.е. Собствения Си характер и Живот, за да станат те характера и живота на Неговите хора.

Стане ли църквата апостолска църква – предвестник на Царството, което ще замени силите на този свят – ще видиш как светът сваля маската си и пристъпва озъбен към теб. Ако духовете ни не попият това и не разберат вселенските размери на битката от последните дни, битка на царства и мъдрости, няма да разберем и мястото на Израел във всичко това, нито защо силите на тъмнината възнамеряват да го унищожат. Те мразят този народ – Израел, защото той е народът на Бога. Докато Израел съществува по лицето на земята, той е свидетелство за Божието намерение да установи Своето управление над творението Си, станало жертва на небесните сили на нечестието след падението на Адам.

За църквата, Израел е постановеният от Бога тест, който да изпита нейната истинност и степента на нейното действително осветение. Историята разказва за много велики духовни водачи, провалили се на този тест. Лутер, титанът на Реформацията, се проваля на този изпит. Той прекарва известно време с трима прочути равина, надявайки се наивно, че ще ги убеди в истината на Реформацията, и че те ще видят в реформираната църква откровение за вярата на Бога на Израел ... те обаче не се убедили. Евреите били толкова безразлични към Реформираното Протестантство, колкото към Католицизма. Еврейското опровержение на библейските аргументи на Лутер, касаещи Месианството на Исус и изпълнението на всичко написано, били толкова ужасяващи, че граничили с богохулство. Вследствие на това, Лутер решава, че самото присъствие на еврейска, т.е. на противопоставяща се юдейска общност в Реформирана Европа, ще представлява заплаха за младата Реформация. С пяна на уста, той написва книга озаглавена *“Лъжите на евреите”*, подклаждала нацисткото преследване на евреите в Германия четири века по-късно. Евреинът винаги е бил най-тежкия тест за църквата. Те са остен, трън, който бодне. В поведението и подигравките на евреите има нещо толкова провокативно и сплашващо.

Един от първите всеизвестни мъченици на църквата е мъж на име Поликарп, който според *“Книга на Мъчениците”* на Фокс, е бил изправен на кладата за да бъде изгорен жив. Пише, че евреите били сред първите да сложат дърва и добавя *“И това те правят винаги”*. Изглежда са намирали голямо и злобно удовлетворение да спомагат и да подбуждат към убиването на най-изтъкнатите Божии светии, разкривайки така дълбочината на омразата си спрямо Християнството.

Главната роля на Израел

Като църква, трябва да знаем, че има неща, които ще се изискат от нас поради отпадането на Израел. В Божиите очи, целта на спасението ни е да ги доведем до ревност. Ако не погледнем с Божиите очи и не съзрем Неговите цели за нашето спасение, тогава не стоим на апостолска основа и не сме истински *‘Негови’*. Може и да

имаме службите си, мисиите си и програмите си и да благославяме хората – и Господ няма да ни попречи, но не бива да мислим, че ще споделим и ще вземем участие в действията Му, касаещи Неговите вечни цели, а Израел е в центъра на тези цели.

Първото и най-важно нещо, което отличава истинската църква от всяко друго религиозно тяло, е именно поставянето на ударение не върху нашите ползи, но върху ползата за *Бога*. Да изявим многообразната Божия мъдрост пред небесните началства и власти на нечестието не е от полза за нас, но за *Него*. Недостатъкът, който разяжда сърцето на църквата и я прави неспособна да бъде църква в апостолския смисъл на думата е, че не е приела за себе си да гони *Божии* цели и *Божията* радост. Църквата все още мисли за себе си – “*Нашето* благословение. *Нашата* полза. Какво печелим *ние* като повярваме. *Ние* сме спасени от скръбта. *Ние* отиваме на небето. Службата хубава ли беше? Как ти се стори проповедта? Какво извлече от нея?” Всичко се върти около *нас*, *нашите* вкусове, *нашата* радост. Донесохме в църквата егоизма, който ни занимаваше и в света и му сложихме друго лице – религиозно и духовно – но пак си остана егоизъм. Усещате ли, че несъзнателно и от невнимание, *ние* сме страшно заети със себе си, и че дори въздухът, който дишаме – егоцентричната мъдрост на този свят, е проникнал самата църква? Всяка тема в крайна сметка се свежда до това каква е ползата за *нас*. Нужно е нещо да сломи силата на това гравитиране около нас самите и Бог ни е възложил задача, която надминава нашите способности, а именно, че целта на нашето съществуване и спасение от Божия гледна точка, е да “подбудим Израел към ревност.”

Живеем за себе си и това е видимо в отражението на този живот върху телата ни. Това ни боли, онова ни тормози, и така и ще бъде, защото никога целта на нашето спасение не е била отвъд нас самите, цел която да стане нашето здраве. Задоволили сме се с нещата, които касаят *нас*, вместо с единствения критерий, който би зарадвал *Бога*, т.е. Неговата Слава и то завинаги.

Онези, които познават Божията Слава, знаят, че преди да се стигне до нея винаги е нужно известно страдание, което я предшества. Колцина са онези, които не биха се поклатели и биха понесли това страдание в църквата, преди то да се превърне в слава? Ако сме заедно достатъчно дълго и достатъчно близко, неминуемо ще възникнат ситуации, в които душата ни ще излиза всред предателства и разочарования, като ще бъдем еднакво наскърбявани и от това, което съзираме в собствените си сърца. Единствената причина, поради която може би не знаем за какво става въпрос е, че не сме достатъчно дълго и качествено заедно за да изпитаме тия неща. Почне ли да става конфузно си тръгваме и намираме съседната църква, защото някак си вярваме, че църквата е място за удовлетворение и не разбираме, че тя е място на страдание преди да стане хранилище на слава. Няма да бъдем истинско тяло, освен ако единственият ни мотив за съществуването ни не стане Славата на Бога – каквото и да ни коства това.

Ако църквата провокира ревност у евреите, то няма да е защото високоговорителите ни са по-мощни от тези на съседната църква, или защото музикантите ни са талантиливи. Това ще е проявление от различно естество и предусещам, че това естество ще е небесно, пълно с правда, истина и реалност. Ключът към спасението на Израел е нееврейската църква, а ключът към превръщането на предимно нееврейската Църква в инструмент за изпълнението на Божиите цели е именно тази съвкупност от проявления на Духа, които са наше задължение спрямо евреите и които Църквата никога не би си избрала. Тази взаимност в отношенията е предначертана от Бога да спаси църквата от религиозно самовглъбяване и духовен егоцентризъм, които биха я лишили от апостолския ѝ вид. В противен случай бихме станали необратимо и неизбежно егоцентрични, както и е станало с повечето църкви, движения и отделни хора.

Дори бих казал, че самото усещане за това изискване повече или по-малко липсва в мирогледа на църквата. Какъв ли ще е този пример от страна на църквата, че да възбуди народ, който винаги през историята е бил противник на евангелието, към ревност, към желание да притежава онова, което те винаги са презирали, и на което се противят и до днес? Може би ни липсва малко харизматичност? Може би трябва да сме по-петдесетни? Какво значи 'истинска църква'? Какво трябва да видят евреите? Как да го постигнем? Забележителното е, че Павел оставя този въпрос висящ. Не дава обяснение какво има предвид с това или как трябва да се постигне. Но знаем поне това, че църквата, която може да възбуди към ревност евреите е същата, която може да победи и силите на тъмнината. Това което изисква едното служи и за другото. Знаем, че две тайни трябва да изпълнят. Едната е тайната на Израел, а другата е вечната цел на Бога, *посредством църквата* – да се изяви многообразната премъдрост на Бога пред небесните началства и власти на нечестието. Тези две тайни очакват изпълнението си и Бог създаде всичко именно заради това.

Както в началото

Независимо към какво се стремим с напипване и налучкване, ние няма да го намерим в неделя сутрин и от време навреме в библейския урок през седмицата. Ясно е, че подобни нужди изискват абсолютно посвещение. Неделната служба е приятно удобство, но това, което предлагам е крайно *неудобно*. Това значи отново да се тръгне от къща в къща, разчупвайки хляб ежедневно. Това значи занимаването ни с проблеми, напрежения, трудности и неразбирателства, и човек би се учудил като види, колко лесно те се появяват и колко бързо могат да изпепелят взаимоотношения, които са били градени с години. Изисква се ежедневна бдителност и зависимост от Бога.

Не бихме могли да произведем от собствената си природа онази несъмнена искреност и истинност, които се искат от нас. Не можем да ги възпроизведем под калъп на поточната линия. Няма да ги придобием на тримесечен християнски курс. Това са по-скоро усилия в любов, жертва и страдание под десницата на Бога и можеш да се сдобиеш с тях само в църква, която е *самата тя* място на страдание. Църквата е първо страдание и после слава. И това не го дължим толкова на атаките отвън, колкото на скръбта която е наш дял отвътре сред недоразуменията, бъркотиите и обвиненията. Не можеш да си представиш как хората могат да бъдат понякога притиснати от напрежението на възникналите ситуации, което ще ги накара да ти кажат неща, които не си и сънувал! Тук не важат обяснения, няма арбитър. Това са просто неща, които трябва да бъдат понесени, защото трябва да си претърпяваме един на друг. Всеки от нас е с различна зрялост, себеобуздание и разбиране.

Църквата, ако е църква, ако общуването е живо, ако отношенията са истински, ако е лице в лице, ако си говорим за истински неща, ако говорим истината в любов, ако поправяме, изобличаваме и увещаваме, по необходимост ще бъде място, където да бъдеш разбран погрешно. Ще има търкания. Ще има моменти, когато тези търкания са толкова тежки, че дъх не ти стига, моменти когато си мислиш "Ей т'ва е. Няма изход. Няма начин да се разберем и помирим." Озоваваме се в състояние на абсолютна зависимост от Бога и Неговата милост. Където се намесват тъмните сили, разбира се ще има предразсъдъци и изкривявания, но не е само това – съществува и нашата собствена непохватност и неспособност да се изразяваме, откъдето и субективното чуване на казаното от нас. Имахме предвид едно, но се разбра точно наопаки. За да се развърже този възел и да достигнем в крайна сметка до разбирането се изискват толерантност и търпение, които са отвъд възможното ни. Времето, което това отнема, терзанията и

всичко останало, е за нас истинско страдание. Няма обаче да трогнем Израел, докато не си пробием път отвъд нашето търпение и не се доберем до търпението от Бога.

По-лесно е да изпращаш месечно някаква сума на разни мисии за евангелизиране на евреите и да ги оставиш те да вършат благовестието, наместо църквата, във всеки град или село, да се отзове на призива и на задължението си спрямо евреите, които са им съседни. Това е и Божият критерий за успешност на църквата – не дали *ни* харесват службите или каквото било там, но дали това, което сме изработили и изградили досега може да докосне евреите. Затова Павел изплаква: “*На това дело кой е способен?*” Нужно ни е да усещаме своята неадекватност и недостатъчност – това ще ни хвърли в обятията на Бога. Това ни поставя натясно с въпроса за Божията любов, която не е абстракция, но която покълва в нас от благодарност, която изпитваме за Неговата вярност – особено, когато сме разчитали на Него отново и отново в кризисни ситуации, с които никога не бихме се справили въоръжени със своите способности и мъдрост. Ако не беше Евреина, едва ли би имало такава спешност да пораснем. Като църква, щяхме да се задоволим с нещо доста по-обикновено от това, което би прославило Бога, защото църквата, която възбуди към ревност и вяра евреите е църквата, която принася слава на Бога. Нямахме да бъдем за такава слава, ако не ни беше отправено именно такава Божествено изискване спрямо Евреина.

Заради вас

От хиляда църкви няма и една, която да се е замисляла над възможността критерият за нейното духовно здраве да не е онова, което се харесва на членовете ѝ, а нейната способност да подбуди ревност у евреите в съответното населено място. Този критерий не е обект дори на разглеждане, понеже инстинктивно усещаме, че е доста краен. Те са неприятели на евангелието. Те не просто се съпротивляват на благата вест, те не са просто безразлични – те открито се опълчват срещу нея. Павел казва, че те са противници на евангелието и после ни сервира “...*заради вас*”. Разбирате ли защо тази страница е била откъсната от Библията в днешно време? Изглежда църквата и нейните учители са я подминали, защото изискването тук стига до крайност. Ние обаче сме изгубили невероятно много от този пропуск.

Какво иска да каже Павел с това “...*заради вас*”? Нима се нуждаем от неприятели и то точно от такива? Тук не става дума за банда аматьори. Евреите са силни; те са блестящи; те са интелигентни; те са властни. Някога да сте спорили с равин, или с еврейски интелектуалец, или с някоя еврейска радикална фигура? Като бивш мисионер сред евреите и бидейки аз самият такъв от доста време, трябва да кажа, че няма по-страхотен противник на благата вест от самия еврейски народ. Единствената причина, поради която този факт е неизвестен за нас, е защото не сме се срещали с тях очи в очи. Никога не са ни затръшвали врата под носа. Никога не сме ставали свидетели на наежена ярост и негодувание. Никога не сме били смилани на кайма от най-жестоките думи, които човешкото остроумие може да изнамери. Карат те да се чувстваш глупак: “Как смееете да ни говорите за това на нас, които сме били потърпевшите през две хилядолетия Християнски гонения завършили с Холокоста! Само не ми казвайте, че се нуждая от вашия Христос!?” Не можеш да си представиш какво е конфронтация, докато не се сблъскаш с тия момчета челно. Изведнъж се чувстваш едно слабо, малко нищожество; твоята блага вест е толкова ужасяващо глупава, иска ти се просто да се сбръчкаш и да изчезнеш. Бог не е изненадан от тези фактори, защото Той е запознат с тях отблизо. В действителност, именно Той е Авторът на причините, които да превърнат Евреина в последните дни в най-очевидния и мощен противник на Исус Христос. Затова Павел казва,

“Защото не се срамувам от благовестието Христово (колкото и глупаво да е то, погледнато интелектуално); понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва (и ето го пак) първо на юдеина, а после и на езичника.” (Римляни 1:16).

Добре звучи, “Ако можехме само да изпробваме евангелието *първо* с езичниците и ако действа при тях да отидем и при евреите. Защо да започваме с най-трудното?” Обаче Господ е категоричен: “*първо на Евреина*”. Бог мъдро е подредил да не започваме с най-лесното, а с най-трудното. “Идете по целия свят, но започнете *от Ерусалим*, където бях разпънат и където бяха убити с камъни пророците. *После* можете да отидете и в Самария и по всички други места, но започнете първо с Евреина.”

Дали даваме някакъв знак на силите на тъмнината, когато не взимаме насериозно тази заповед? Те ни поглеждат извисоко: “Вие момчета, дори не взимате насериозно Господа. Вие не послушахте словото Му, което ви повеляваше да отидете по целия свят и да занесете тази блага вест на всяка твар, започвайки от Ерусалим и първо от Евреина. Затова и ние се отнасяме с вас така лековато, както вие с Него. Вие не сте признали господството на Неговото Слово. Не сте признали първостепенното значение, което Той е отделил на Израел. Занимавали сте се с вашите си неща и чудесно успяхте да заобиколите най-трудното от всички изисквания, защото сте страхливци. Страх ви е и не сте много сигурни в собствената си духовност. Избрахте лесния път. Позволихте на евреите да си живеят както си знаят, защото синагогите им са досама църквите ви, което свидетелства, че признавате статута на синагогата, като своего рода подобна на Християнството и имаща своя авторитет, логика и валидност.”

Признаването на Юдеизма, отдаването на почит и уважение спрямо синагогата като институция и провеждайки разговори с тях, като че представляват също толкова валидна вяра, би накарало Павел да повърне. Как би си позволил той да постъпи по този начин и да започне Римляни 9 глава, с думите:

“Защото бих желал сам аз да съм проклет, отлъчен от Христа, заради моите братя, моите по плът роднини” (стих 3).

Ако Юдеизмът беше валиден, тогава защо му е на Павел да иска за себе си проклетие?

Ако има нещо, което да накара църквата да осъзнае своята неадекватност, това е конфронтацията с Евреина. Евреинът е символ на този свят и то в неговата най-престижна и могъща форма. Евреите са печелили, спрямо броя на населението си, повече Нобелови награди, отличия и ордени в областта на медицината, литературата, културата и науката, отколкото всеки друг народ. Те са надарени, но покваряват дарбите си с духа на този свят, *срещу* Бога вместо за Него, и *това* ги прави наистина смущаващи.

Когато Бог казва “*Първо на Евреина*”, Той знае за какво говори. Докоснеш ли се до Еврейския начин на живот, се докосваш до цялата световна система, до хуманизма и до цялата сложна, морална, етична, религиозна и светска система, която *противостои* на Бога в абсолютно всяко отношение. При все че е фалшива светлина, Юдеизмът би бил достоен избор, от хуманистична гледна точка – той притежава най-неустоими разсъждения и примамки. Ако все пак обаче Бог е Жива Реалност, същата тази съвкупност от хуманизъм се превръща в абсолютна мерзост.

Пълнотата на езичниците

“Защото, братя, за да не се мислите за мъдри, искам да знаете тая тайна, че частично закоравяване сполетя Израила, само докато...” (Римляни 11:25а).

Огради думата ‘*докато*’. Има условие и тук е разковничето. Условие, което само църквата може да изпълни. Говорим ли за Израел говорим и за църквата.

“... докато влезе пълното число на езичниците” (стих 25б).

Когато Бог казва ‘пълен’, това означава изпълнението на онова, което Той е имал предвид. Има пълнота, която Бог очаква, пълнота от призвани за Неговото Име от всеки народ, и това е призванието на църквата. Според този текст, най-големият мотив, който Бог дава на църквата за да отиде по целия свят и да занесе благата вест е:

“... Избавител ще дойде от Сион” (стих 26а).

Когато задачата е изпълнена, ще се случи нещо, независимо от духовното състояние на Израел. Избавителят е изпратен в момента, в който пълнотата на езичниците е достигната. Израел е спасен, а Избавителят си възвръща трона на святия хълм Сион и управлява над народите. Светът е в безнадеждно състояние, докато сам Господ не дойде. Едва тогава може да се установи ново небе и нова земя, където да царува правда.

Ясно е, че тази позиция противоречи на мисленето, обусловено от вяра в ‘грабване преди голямата скръб’, мислене, което разглежда църквата, като грабната *преди* да дойде голямата скръб. Това е широко приета доктрина, но ако я поставиш под съмнение гледат на теб, като че поставяш под въпрос основни доктрини на вярата. Като че въвеждаш някаква ерес, когато това *въобще* не е доктрина на вярата. Нищо не е ограбило църквата толкова от нуждата да се подготви, от послушание, от зрялост и от това да бъде наистина църква, която да устои в Последните Времена, надмогвайки скръбта, колкото увереността, че няма да има такава скръб за нас.

Заради това виждане, че ще бъдем грабнати преди голямата скръб, църквата днес общува с Израел от позицията на виновния. Всяко служение на църквата, което е със скрития мотив да успокои съвестта ни, действайки подтиквани от вина, наместо като свещеници, е невалидно като служение. Само свещеническото отношение е действително. Сърцевината на това служение е, че свещеникът не придобива нищо и не печели нищо за себе си, когато действа като свещеник. Ако обаче си движен от чувство на вина или неспокойна съвест, тогава си присвояваш нещичко от благоприятното ти отношение спрямо евреите. Вярвам, че голяма част от отношението към днешния Израел е отношение на снизхождение.

Ако въздигаме и възхваляваме себе си като църква, разглеждайки себе си като нещо отделно, независимо или по-висше от Евреите, само поради този факт ние вече не сме църква. Църквата губи същността си, губи смирението си. Нужно ни е да си припомним, че бяхме присадени към техния корен и че, посредством благата вест, ние *съ-*участваме с тях. Църквата не е някакъв феномен встрани от Израел, но е израз на Божията благодат да допусне и езичниците да участват в обещанията *към евреите*, в *тяхната* надежда и в *тяхното* очакване, което самите те са загубили и вече не помнят. Част от нашата задача е да напомним на Израел, не с думи, но наяве, какво означава да си бил допуснат до Израилевото гражданство.

“Да породим ревност у Евреина” – ето истинският лакмус на нашето духовно здраве. За днешната църква е присъщо да се задоволява със себе си. Тя сравнява себе си със самата нея или с другите църкви, и се задоволява с радостта от боравенето с нещата, които Бог ѝ е открил, като осуетява целта, *за която тия неща са ѝ били открити*. Бог зове към абсолютни стойности и към цел отвъд нас, цел, която не се измерва с нас, но само с нашата способност да възбудим ревността на евреите посредством недвусмислено слово, изговорено с думите на единен живот. Това може да се направи само от хора, които са достигнали до един ум, едно сърце, едно разбиране и еднакво говорене. Това не е приканване към роботизация, към шамповане върху църковната поточна линия, създавайки хора монотонно подчинени на това да говорят едно и също нещо. Имат се предвид силно индивидуални личности, страхотни сами по себе си, живи и свободни да имат свое собствено мнение и виждания, но доведени посредством действието на Бога, което предполага страдание чрез изпитания, до пълно единодушие с Бога. И в момента, в който Той пожелае, вече можем да говорим слово, което е съзидателно и живото даряващо, защото е словото на единодушието с Бога. Ако в *настоящия* момент ние не се подготвяме за *тази* цел, е безпредметно да мислим, че когато Последните Дни ни се стоварят внезапно на главите, ще можем да си отворим устата, както подобава. Имаме ли стимул за подобно съчетаване, единение на живота ни и единодушие, с присъщите му дълбоки води? Това ще означава края на нашите малки, тайни резерви и укрити постъпки, на едва доловимите ни бунтарства, своеволия и егоизми. Има само един начин това да се сбъдне, по-точно само едно място, където потенциално би се реализирало наистина – *в общия живот*, във всекидневния живот със светиите.

Глава 4 – Страданието преди славата

Общият живот ще те накара да изоставиш всяка надежда да продължиш напред по плът. Именно заради това подобен живот бива отбягван, презиран и одумван. Институционализираната Църква, като организирана религия, в каквато и да е форма, се радва да чуе за провалени християнски комуни. Подобно отношение бетонира тяхната позиция и структури: “Ами, това няма да се получи. Да, в началото на църквата и заради преследванията е било нужно да споделят всичко и да имат всичко общо – но това няма да проработи днес.” Всъщност, те не искат да проработи и се радват като слушат, че подобни опити са се провалили.

Вътрешният живот на църквата и характерът на Бога, който сме придобили рамо до рамо, е сам по себе си мъдростта, която да бъде показана пред небесните началства и власти на нечестието. Те са принудени да зачитат всяка група вярващи, които не са просто религиозни хора или примерно добри баптисти, но хора които са заедно, един до друг, живеещи в любов и правда, които не се притесняват за своята безопасност, които се надяват на Бога и зависят един от друг. До това не се достига без страдание и е наивно да смятаме, че църквата е място на развлечение и наслада. В нашия собствен опит, познахме какво е страданието в живота ни заедно, но познахме и опитахме също Божията Слава. Славата винаги следва страданието. Ще бъдем хванати в крачка, ще се изравняваме с пръстта и всичките ни слабости ще излязат наяве. Може да си страхотен пред хората, когато проповядваш и си под помазанието на Бога, но какъв си в понеделник сутрин с жената и децата? В живота заедно всичките ни недостатъци се откриват.

Исус издържа всичкото онова страдание, заради радостта, която Му предстоеше. Той предвиди и предкуси онова, което във вечността ще е плодът на Неговото страдание и ... същото трябва да предкусим и ние. Това е Божия мъдрост, защото да се радваш в страдание е противоречие. Това противоречи на здравия разум и на всичко, което *ние* разглеждаме като естествено за човека. Естественото за човека е стремежът да оцелее: “Гледай главното. Пази се. Грижи се за тялото си. Избягвай болката и неприятностите.” Това е мъдростта на света, но онази мъдрост, която е способна да се радва в сред на страдание е напълно различна. Само тя побеждава силите на тъмнината. Тя е най-голяма, но не е достатъчно само да я говориш. Тя трябва да се изяви, да бъде онагледена от църквата, чиито вътрешен живот е сам по себе си свидетелство за Божията многообразна мъдрост. И все пак тази мъдрост пониква в нас посредством изпитания и трудности, посредством допуснатите от Бога угнетеност и депресия в духа и всички онези неща, срещу които трябва да се борим изграждайки взаимоотношенията ни. Превръщаме се в едно, както и Той е Един, въпреки всичките си различия, разнородни личности и въпреки нещата, заради които ти се иска понякога да се пръснеш. Първата ти мисъл е веднага да си намериш първата харизматична или евангелска църква, която ти попадне, само и само да се махнеш от тия напрежения и изисквания. И все таки, именно в тези напрежения, Бог може най-лесно да изработи Своя характер.

Божите пътища

Когато сме заедно, наблюдаваме каква ‘сеч’ става с божите хора, когато Бог си ‘говори’ с тях насаме. При това не става въпрос само за обикновени християни. Свидетели сме как биват разнищвани *необикновени* братя, изоставили бизнеса си и домовете си и дошли в нашата сурова природа в северна Минесота с нейната почти арктическа зима. Те се отличават още преди да дойдат и въпреки това, какво ли не прави Бог с тях. Виждаме ги да постъпват така, както на тях самите никога не би им дошло на ум, че ще постъпят. Окаяни и жалки те вкусват смърт, а ние които сме с тях сме принудени да изтърпим зловонието на смъртта, докато тя свърши делото си съвършено.

Един брат преживяваше това – той дойде при нас като необикновен харизматик, но след няколко седмици животът му бе толкова изпитан, че започна да се разпада на парчета. Потопен в смърт, той бе така окаян, а ние не можехме да сторим нищо за да облекчим агонията му. Връщайки се от събрание, минавахме край къщата му и жена ми ми каза: “Защо не отидеш и не го утешиш? В крайна сметка ти си отговорен човек.” Отвърнах: “Ами да, добра идея” и понечих да се върна, но това беше всичко. Просто нямаше начин Господ да ми позволи да се намеся в умъртвяването му, носейки преждевременна и фалшива утеха, когато се искаше друго, а не облекчение. Този човек трябваше да вкуси смърт докрай – и така и стана, след това обаче имаше славно освобождение, дошло именно защото не се намесихме. Затова са ни нужни предпазливост, проникателност и водителство от Духа. Тия неща не се прилагат механично. Въпросът опира да нашата собствена зрялост и до това дали Господ е свършил докрай делото си в нас. Няма нито един, който да достигне до това самичък. До тази именно зрялост се достига в ежедневните ни взаимодействия с братята, в общуването ни и в приемането на изобличение и съвет.

Говорейки истината

Човекът, който говори истината в любов трябва, самият той, да бъде истински. Това не е малко нещо. Истината е скъпа, изисква много и затова само онези, които я обичат ще се спасят от заблуда. Трябва да обичаме истината за да бъдем истински, защото тя изисква толкова много и е толкова пронизателна, че ако не я обичаме не бихме я търсили. Не става въпрос за истината на нашите доктрини и идеи, но затова, че ние самите имаме нужда да бъдем изцяло истинни в поведението ни, думите ни, в очите ни и мислите ни – във всичко, което представляваме.

Всред компромиси отвред и дори в църквата, ние се нуждаем от ежедневна бдителност. Има една мъртва точка във всеки един от нас, докдето нашият поглед не достига и можем да съзрем само с помощта на братя и сестри. Дали ще ни стигне смирението, когато дойде истината или негодуванието ще ни победи? Истинското смирение е когато се покоряваш не на най-зрелите сред вярващите в църквата, но понякога на най-слабите, незрелите, младите. Ще приемем ли от техните уста словото на Бога, ще разпознаем ли гласа Му, говорещ именно на нас? Аз самият бях освободен от заблуда именно по този начин. След дълги години в ходене с Бога, воден от Святия Дух по един краен начин и, напълно убеден, че това, което правя е абсолютно вярно, думи на изобличение дойдоха, не от зрелите членове на църквата, а от най-младия и най-слабия. В момента, в който чух тия думи наведох глава – *това бе словото на Бога за мен.*

Каква ли ревност за истината и следователно каква смелост се искат за да изкажем цялата истина, независимо от последствията? Нужно е да имаме любов към истината по-голяма от желанието ни да успеем като проповедници или като деноминация или като църква. Любовта ни към Бога не надвишава любовта ни към истината. Не измервай любовта си към Бога с възторжената възбуда на имагинерни отношения с Бога, обусловени от химни и хваления. Не се заблуждавай. Как изглежда голата ни любов към истината в една студена и сива утрин, когато няма да ни носи удобство и ще ни струва скъпо? Така се измерва любовта ни към Бога. Любовта към истината и правдата изисква действие, независимо от неудобствата и последствията. Истината е скъпа и ако не умрем за нея, не я обичаме истински. Истината не е абстракция встрани от Бога или пък истина *относно* Бога. Бог *е* истината. Тази любов трябва да се отгледа с внимание и нежност и ни е нужно обкръжение, което да тачи истината и да не търпи лъжата или да позволява на някой да замазва и да минава метър. Няма да ни стигнат само нашите сили и затова се нуждаем от братята всеки ден.

Спомням си, веднъж говорих в едно събрание, където три от водещите духовни жени бяха напуснали съпрузите си и живееха в прелюбодейство. Как се беше стигнало до подобно падение? Жени, които преди са били наистина духовни, бяха се превърнали в блудници и бяха опозорили цялата църква, името на Бога и доброто име на вярващите в онзи град. В кой момент се беше вмъкнал първият квас на заблудата в тези жени? Първата задача на греха е да се преличи. Това е измамата греха. Така се прикрива неговата същност на грях, действайки под прикритието на оправдано желание. Кога се беше започнало всичко в този случай и как беше станало така, че близките на тези жени не го бяха забелязали? Защо не са били засечени по-рано, когато първите им предразположения към флирт са били видени и разпознати? Защо никой не беше казал “Сестро, така не се става светия. Усещам нещо в очите ти, в гласа ти, в закачливото ти и предразполагащо отношение с мъжете. Знаем, че обичаш братята, но не бива така да го изразяваш. Непристойно е.” От малкото квас най-накрая се заквасва и цялото тесто. Причината е, може би, че те бяха харизматична, а не апостолска църква, което ще рече, че не бяха наистина съединени. Истинността е плод на Кръста, на смирението породено

от страдание, на това да бъдеш изобличаван и порицаван и да се повдигат въпроси, над които се налага да се замислиш. Готови ли сме да чуем това болезнено слово един от друг и ... готови ли сме да го изречем? Едното представя Кръста също толкова, колкото и другото.

Павел не се е въздържал от конфронтация с Петър що се касае до неговата непоследователност. Защото се оказа, че Петър е един вид вярващ, когато е с езичниците и съвсем друг в присъствието на евреите. Имаше двойственост и измамност в поведението му, което поставяше в опасност благата вест. Павел му се възпротиви в лице, и то пред братята, заради чистотата на евангелието. Павел показва на Петър измамата, която вече увличаше и Варнава и други братя. Какво ще кажете, ако бяхме сега в първата църква, където, при първия опит да представим нещо, което не е абсолютно истинно, но ние искаме да го представим за такова, по-младите братя ни изнасят с петалата напред и ни погребват? Какво ще кажете *тази* проникателност да се върне в църквата? Така беше в началото. Църквата тогава е била мощен свидетел и голям страх почиваше на всички тях. Този страх сериозно липсва днес в църквата.

Петър беше този, който усети, че Анания и Сапфира дават само отчасти, и все пак същият този Петър се намери лице в лице с Павел само малко по-късно в посланието до Галатяните. Този, който бе така силно употребен от Бога да разпознае лъжата и компромиса у другите, не след дълго е в плен на собствената си заблуда и са нуждае от изобличението на друг. Казвам всичко това, за да покажа *колко* се нуждаем един от друг. Всеки от нас има мъртва точка. Никой не е в безопасност или незасегнат. Този, който се мисли за имунизиран срещу заблуждение е *най-*предразположен към него.

Ето защо се погубват толкова много от нашите телевизионни евангелисти. Къде бяха сътрудниците им, които можеха да посочат с пръст еди кое си... и да не бъдат уволнени? Когато получаваш заплата си и препитанието си от такива хора си почти принуден да действаш и говориш по един определен начин, който да подсигури *твоето* благосъстояние. Живеят ли те заедно с други в апостолски контекст или се радват на подредбата на институцията, заобиколени от хора които затвърждават убежденията им и ги имитират? Биха ли живели те в християнска комуна, дори и да са велики телевизионни евангелисти, където най-младият и най-слабият може да бъде инструмент за тяхното поправление? Бог гледа със скръб на цялата тази история и ние всички съучастваме и сме виновни за това. Толкова сме впечатлени от тяхната личност, че им изпращаме чековете си и с това осигуряваме функционирането на системата. Най-силната критика и изследване на техните провали не дойде от църквата, както подобаваше, но от светски журналисти. Църквата се показва неспособна или нежелаета дори да критикува или да разбере правилно провала на водещите ѝ фигури, затова прозрението трябваше да дойде от светски хора. Какъв срам и конфузност и нито един дори не повдигна въпрос за това дали има нещо същностно изкривено в деноминациите, от които произлязоха тези хора.

Често увещавам църквите да следят за промяна в гласа и интонацията на проповедника им. Когато реално се промени говоренето му в професионално, той се нуждае в този същия момент да му бъде казано, защото самият той едва ли го усеща. Случва се нещо, с което можеш бавно да се плъзгаш ден след ден, неделя след неделя, от състояние на истински мъж говорещ от позицията на истински живот и истинско знание към все по-добър религиозен изпълнител. Но самият човек едва ли се усеща, освен ако не му го кажат. Как да му го кажат? Просто трябва да кажеш: "Иска ми се да ти кажа, че като те слушах през последните седмици, имах странен дискомфорт в духа си. Не мога да кажа точно какво е, но се появи нещо в говоренето ти, интонация някаква и едно такова звучене, което понеже ми убягва друга по-добра дума бих го

нарекъл професионално. Словото ти и гласът ти губят истинското си звучене. Преди беше толкова естествен и неподправен, а сега, все повече и повече говориш “като проповедник” и професионално. Прощавай, ако бъркам в това, но чувствах, че трябва да му дам израз.” Това се казва да говориш истината в любов. Когато нещо толкова важно бъде усетено и бъде уловено в зачатък от някой, който има куража, любовта и чувствителността на Духа, в този същия момент имаме *истинска църква*. Нуждаем се от сърца, които да говорят тия неща и да ги чуват, когато ни бъдат говорени – или *ще* станем фалшиви. Ето защо въпросът за любовта е също толкова важен, колкото и въпроса за истината. Ако само критично говорим истината, тя няма да има никаква изкупителна стойност.

Един от начините да различиш неподправената любов към Бога и човека от човешкият фалшификат, е като установиш на какви цели служи. Ако има тактики, механизми и маневри за да се придобие нещо, то това не е истинска любов. Лесно е да действаме на сантиментално ниво, без да се усещаме, и да си представяме, че това е истинска любов. Това може да се случи в семейството, където се създава някаква симбиоза и двамата извличат полза от илюзията и й се радват, защото тя носи някаква взаимна толерантност и удовлетворение – но когато реалността я изпита се раздира на две. Предполагаемата “любов” *ще* се обърне на омраза, защото романтичната идилия се спуква и се оказва, че реалността не отговаря на очакванията. “Любовта”, която никога не е била истинска любов, но по-скоро любов към любовта, отколкото към човека, не може да понесе този провал. Тогава под властта на измамност и предадени мечти, тази фалшива любов се превръща задължително в омраза.

Ако така сме живели в семействата си, на какво се надяваме в църквите си? Има такова забележително съответствие между допускането на илюзорност в личния ни и семеен живот и онова, което внасяме в Тялото и църквите ни. И в двете се нуждаем от най-висока степен на истинност и реалност. Ще имаме ли достатъчно истинска любов един към друг, която да пукне балоните на въображаемите и измамливи неща, когато Господ ни ги открие? **Дори, ако други се радват на ползите от своята заблуда, готови ли сме да им кажем истината в любов?** Такава е любовта, която Бог иска сред частите на Неговото Тяло; тя е в съвършено съгласие с истината. Любовта към истината и любовта към Бога са едно и също нещо. Искане се горещ копнеж по истинност в църквата, без която няма да има слава за Бога. Божията църква е Неговата противоотрова на илюзията, на преструвките, на самозалъгванията, на фалшивата любов и на всичко останало, с което човечеството се самоубива с бясна скорост.

И обратно, можем ли да обичаме така че да се въздържим от говорене и да останем мълчаливи, когато изглежда имаме причини да изобличим или да насърчим? Не бива автоматически да приемаме, че трябва да помогнем или утешим някого, който стене в битката си с Бога. Ще понесем ли да ни разберат погрешно и да ни вземат за безсърдечни, безразлични и без любов? По ирония, истинската любов е по-вероятно да я обвинят в безсърдечие, докато сантименталността, която трупа точки за себе си, повърхностните *ще* я приветстват като истинска любов. Дали *ще* трябва да спускаме балона или да се въздържим *ще* ни нашепнат нашата проникателност, дисциплина и Божия любов, които са дял на зрелите хора.

Лице в лице

Важно е за нас, да поставим най-силно ударение в молитвите си на това, Господ да ни насочи към някое автентично изражение на Христовото Тяло, където да подчиним живота си, характера си и поведението си на авторитета в това Тяло и да получим поправление и порицание. Може да не е църква в абсолютния смисъл на

думата. Може да откриеш това в някоя група за изучаване на Библията, или в неофициални събрания на хора, които се срещат веднъж седмично, но съвестно желаят да вървят с Бога. Когато Господ ти го открие, предай се във властта Му. Ще получиш всичко, от което се нуждаеш в лицето на онези, с които си във всекидневен или чест контакт лице в лице, и това не е малко. Ако не се срещаме лице в лице, как Израел ще срещне Бога лице в лице (Езекиил 20) и то скоро, в пустинята? Бог подготвя сцената за да изтръгне световното еврейство от мястото му с единствената цел да се срещнат с Него в пустинята, лице в лице, а степената до която онова лице ще е Божието лице, е степената до която ние се срещаме лице в лице *днес*.

В истинската църква, трябва обезателно да има известна степен на близост и дълбочина. Голямата църква, по естество, препятства потока на истинския живот, дори и да има място за събрания, където да сме стотици и да хвалим Бога за онова, което Бог е извършил в Тялото посредством интимното общение на светиите в един по-скромен мащаб. Но не можеш да заместиш с неделното хваление динамиката, от която Тялото черпи своя живот, и която по-често се намира в близкото общение, лице в лице със светиите, където *всеки един* изразява подареното му от Главата, нещо което само огромната численост не би позволила.

Желанието ни да видим славата на Бога в църквата не значи, че тя веднага ще стане действителност. За нещастие сме повече склонни да *говорим* за славата на Бога без реалистични очаквания *да видим* същата тази слава. В скришното на сърцата си, там където ние самите едва ли познаваме своите мотиви, по-скоро имаме голямо желание *ние* да успеем и да се прославят *нашите* институции, отколкото да успеят онези, които истински търсят да станат проводник на Божията слава, и които, странно защо, не са посрещани често с отворени обятия. Те биват разглеждани като смущаващи личности, защото всичко за което говорят, интензивността на подобни отношения, поставянето на въпросите касаещи истината, е всичко, което църквите най-често *не* желаят. Това, което искат е да усилят високоговорителите, искат солисти, водачи на хоровете, музика, чувството на възторженост и усещането за “жива” църква без основополагащата и очевидна истинност на истинската църква. Едно добро определение за голяма част от днешното християнство е, че то иска *чувството* за силата и дарбите от Бога, но ако може без Кръста на Бога.

Слушал съм проповеди върху Кръста, които не са ме трогвали ни най-малко. Единственият случай, когато говоренето за Кръста се превръща наистина в говорене за Кръста е тогава, когато говорещият е висял на тоя Кръст, а това не се е случвало на всеки. В действителност хората са достатъчно благоразумни да отбягват темата и го правят особено, когато не притежават практическо знание за това страдание и смърт. Лесно можеш да прецениш това – като го чуеш и като прецениш ефекта, който има казаното върху духа ти, разбираш дали това, което слушаш са думи на истина. Истината е силна; тя поставя изискване; тя провокира и дава убеждение. В действителност, истината ни зове *към Кръста*.

В продължение на седем години бях учител в гимназия и това, което се крие зад цялата образователна система е едно обикновено задоволяване с повтарянето на материала и възможността да го възпроизведеш без да се гони действително познание. Не сме били достатъчно екзистенциални, нито сме изискали истинско лично осмисляне на вярата. Мислим, че като изречитираме някаква доктрина сме се сдобили с изказваната от нея реалност. Но това е само кредо, а не екзистенциална, жива вяра. Задоволили сме се и сме приели кредото за истина, докато в действителност този подход го превръща в лъжа. Най-често се среща едно негласно споразумение с нашите пастори: “*Вие* ни поднасяте библейски проповеди; ние плащаме сметката и се радваме на неделна служба, която ще остави живота ни неподвластен на всякакви изисквания,

които наистина да засягат истинските ни законни интереси и ценности.” Т.е. не желаем думи, които да разкриват накъде наистина ни влече сърцето. По-скоро ни се иска да можем да кажем “Амин” и “Бяхме на църква”.

Като се събрахме да живеем в християнска комуна, едно от първите неща, които чух от децата ми беше: “Тате, можем ли да отидем до магазина?” После се оказа, че те не искали в действителност да си купят нещо. Просто искали да *разглеждат* стоките. По-късно видях същото у всички ни. Някои искаха да си тръгнат заради монотонността на мястото. Все едни и същи лица, без пишно разнообразие и забавления. Имаше потребност жадните ни очи да гледат разнообразни и различни неща. Има някакво удоволствие в това да бродиш из търговската част на града, да гледаш витрините, да разглеждаш стоките, да се любиш на разнообразието: да гледаш, да гледаш, да гледаш. Комуната е пусто място. Няма нищо за гледане; няма забавления; само ти и Бог – това е.

Един от изпитите пред живота заедно, е да видим дали можем да се радваме на общението със светиите и на многообразието на задружния живот без да се нуждаем от несъществени разговори, радвайки се дори на мълчанието и превъзможвайки нуждата от лигавене, било то и религиозно, защото ценим мълчанието колкото и говоренето и толкова уважаваме Бога и Славата Му, че сме достигнали до разбирането, че няма несъществени разговори.

Нужно ни е също да различим, чрез Духа, кого *Господ* изпраща при нас; само това е важно. Не е нужно да си зрял; не е нужно да си велик ученик; не е нужно да идваш с пари – просто се вдигаш и идваш. Единственият въпрос е “Бог ли те праща?” Човекът трябва да е наясно и другите трябва да са наясно, защото ще има изпитания и неблагоприятни условия и ако знаеш, че си призван можеш да понесеш изпитанието, когато се появи. Трябва да сме така уверени в Божията сила, че независимо какво ни се случва, ние да го приемаме със свършен мир и радост. Стоим ли в това сега? Щяхме ли да го постигнем по друг начин, освен по единствения възможен, т.е. чрез саможертва и страдание в Тялото Христово, в общия живот, във взаимните отстъпки, в ситото на взаимоотношенията ни – и щяхме ли да изтърпим всичко това ако не вярвахме, че сме призвани на това?

Глава 5 – Тайната на страданието

Не би било проява на студенина, ако кажем, че *докато* тайната на страданието не се е врязала дълбоко в съзнанието ни или по-скоро, ако не сме били заплени от тази тайна, не можем с право да твърдим, че сме народ на Бога. Господ познава Своите Си и *това* познаване е свършено свързано с проумяването на онова уникално събитие, което повече от всичко друго, открива Бога такъв какъвто Той Е, а именно Неговото разпъване, страдание и смърт на Голгота.

Светът, плътта и дяволът дружно са се постарали да изпразнят Кръста от значението му, да го разнежат и по някакъв начин да го лишат от неговия ужас. В действителност *няма* начин умът ни да *побере* този ужас. Нужно е откровение. Ние не можем да достигнем до тая тайна със силата на ума или интелекта ни. Ако говорим за това с твърде голяма лекота, ако го изразяваме с много приказки, ако хубавичко сме го определили веднъж за винаги и жонглираме с цитати за Кръста, можем да сме сигурни, че сме изтървали смисъла му. Славата на всичко, което принадлежи на Кръста – мъката, смъртта, кръвта, и страданието – е нужно да бъде по-скоро почувствана от сърцата ни, отколкото ‘разбрана’ с умствените ни способности.

В плен на мрака

“А от шестия час тъмнина покриваше цялата земя до деветия час. А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: ‘ИЛИ, ИЛИ, ЛАМА САВАХТАНИ?’ сиреч: ‘БОЖЕ МОЙ, БОЖЕ МОЙ, ЗАЩО СИ МЕ ОСТАВИЛ?’ ” (Матей 27:45-46).

Откровението за тайната на страданието (Кръста) не може да бъде разпечатано, ако не попаднеш и ти самия в подобен мрак. Бог очаква по-скоро пронизителен вик, отколкото евтина словоохотливост относно събитието, което е в сърцето на вярата ни и което мнозина от нас не са изпитали. Затова и не сме носители на онова, което по необходимост следва Кръста, т.е. *възкресен живот*. Колкото по-бързо признаем *това* и бъдем предадени в ръцете на огорчението, което наистина е наш дял, толкова по-скоро ще намерим действителността. Колко малко са онези от нас, които са я доближили и иронията е, че нищо не се бори по-ефективно *срещу* тази действителност от самата ‘религия’. Бог очаква хората да се признаят за затворници, и че не са достигнали до описваното от тях с думи.

Няма да проумеем реалността на Кръста, докато не пожелаем да изпитаме чувството на пълна изоставеност от Бога. Кръстът не е Кръстът, докато не го преживеем като пълна изоставеност. Колко от нас се борят за да избегнат именно *това*? Колко от нас са разгълкували погрешно обстоятелствата, в които Бог ни поставя и са ги приписали на неприятеля? Колко от нас се борят със зъби и нокти да избегнат онова, което Бог желае да изпитаме всички в себе си – това чувство на пълна безнадеждност и изоставеност – където ни е отнето дори това, което сме мислели, че знаем и разбираме и където сладкодумните ни приказки и изповеди на вярата не струват нищо?

Голяма тъмнина покрила земята, когато Исус бил прикован на Кръста. Колцина са готови да ни застигне голяма тъмнина – *душите* ни да се потопят в небитието, дотолкова, че дори нещата в които сме се вричали – жалките понятия с които боравим, доктрините в които сме толкова сигурни – да бъдат също стрити на прах всред пълна тъмнина? Тъмнината, която покри Исус на Кръста трябва също да засени и нас като един вид отрицание на *всички* неща – дори на онова, което сме мислели, че разбираме относно Кръста.

Бог чака душите ни да достигнат до тази нищета. Той се ужасява от “фразовитите” християни, защо дори и това, което *казваме* да е вярно, то още не е станало вярно за нас и *не може* да стане вярно, докато не позволим на тази тъмнина да ни сполети. Както беше при Исус, така ще бъде и за нас и докато не дойде същата тази “тъмнина”, докато не изпитаме същото чувство на тотална самота и изоставеност, не можем да проникнем в реалността на събитието, което е в центъра на вярата. Бог ни чака да се изпразним от голословност и да пожелаем страданието на ‘тъмничните окови’ или на каквото е нужно за да придобием истинско знание за Него.

Същността на страданието

“Каквото е блаженство на небето е било първо страдание на земята” – неизвестен автор.

Сърцата ни са естествено предразположени към това да търсят известно блаженство или удовлетворение *тук* и *сега*. Вродено е в човека да не иска да се примири с Кръста и да не иска да признае, че пътят на вярата е Кръстен път. Не от тази страна на долината на плача очакваме ние наслада и радост, но от другата, дори и да ни

е дадена *наистина* част от *Неговата* радост сега. Има нещо присъщо на страданието, което Бог очаква да потърсим и намерим. В онзи последен миг, когато хората умират заради Христос, очите ни се отварят за неща, които говорят повече за живота, отколкото десетки отегчителни и еднообразни години преживяни безопасно и кротко в християнска порядъчност. В миг съзираме, че животът ни е добре защитен срещу всяка опасност от страдание.

Павел пише:

“защото бях решил да не зная между вас нещо друго, освен Исуса Христа, и то Христа разпнат.” (1 Коринтяни 2:2).

Това е била мъдра решителност и сигурно му е коствала много. Има нещо в интелекта, което просто обича да *знае* много неща просто така. Да лишиш ума си от удоволствието да размишлява върху онова, което си избере, е болезнено упражнение. Всеки акт на себеотрицание носи страдание. Нужно е да се насърчим един друг в разбирането и приемането на вродената нужда от страдание като неразделна част от нормалния християнски живот.

Истинското откровение за Бога

Далеч от това Бог да ни прави по Свой образ, повечето от нас са направили Него по *наш* образ. В уметете ни има някаква проекция и дори и да употребяваме името “Исус”, по всяка вероятност всеки от нас има своята вариация на тема. Ако нашият “Исус” е различен от разпнатия, тогава това е удобен нам “Исус”, когото сме замислили като плод на фантазиите на нашия ум. Отчаяно се нуждаем да го познаваме какъвто Той Е – коренно и напълно – а Той никъде не е представен по-достоверно като отражение на Божия образ, отколкото в Неговото страдание и смърт.

Действително, нищо не е било по-грубо пренебрегвано в съвременното Християнство, както Кръста на Исус Христос и едва ли някой може да каже колко сме загубили от това. Самият Кръст е безмилостен и безусловен и се явява отвес слизащ право от Бога. Това е една непоколебима мярка, с която всичко друго трябва да бъде съобразено и измерено. Ако тя липсва или е била пренебрегната или пък е била заместена с нещо, дори и да се позоваваме на него като на “Кръста”, ако то не е *точно* Кръста на разпнатия Христос, всичко в нас ще се разминава с истината.

Човешката ни природа предпочита да отнеме от Кръста неговия ужас, да го омекоти и да го превърне в теология от *принципи* на вярата. Изглежда лесно намираме начин да говорим словоохотливо за изкупление и дори да пеем “*Той бе наранен за нашите беззакония...*” и после да си отидем вкъщи и да вършим най-отвратителни грехове. Ако някога сме се нуждаели от светлина от небето то това е сега – откровение от Бога за *това* страдание и *това* разкриване на Бога като *разпнат*. Не мисля, че нещо друго би ни спасило. Нищо друго няма да ни накара да намразим греха. Нищо друго няма да ни попречи да разпънем отново Божия Син, освен *истинско* разбиране за това какво пострада Бог в унижението си и в неописуемата болка на позора, който Му нанесоха хората. Бог Го остави, извън града, на бунището, в мястото на срама.

Коренът на всичките ни болести, конфликти, разделения, страхове, зависти, амбиции и всичко, което води до разпокъсването и раздробяването на браковете ни и църквите ни, е това че сме пропуснали да осъзнаем докрай Бога, такъв какъвто Той Е. Ако можехме само да видим сърцата си и да познаваме себе си! Дори и гласовете ни да са възторжени и да се вълнуваме, когато произнасяме името Исус, до каква степен прославяме наистина разпнатия и възкръснал Христос? И до каква степен просто пеем

песен на замъглената представа, която сме си направили и която е в услуга на законното ни себелюбие и благосъстояние? Погрешни представи *ще* доведат до погрешни плодове в живота ни и те могат да се поправят единствено чрез познаването на Бога, какъвто Той Е, вирайки се в това, в което Той се е изявил изчерпателно и вярно – страданието и смъртта на Своя Син.

Когато един груб стотник езичник – професионален изпълнител на смъртни присъди, видял Исус на Кръста, въпреки че бил виждал множество мъже разпънати – гърчещи се, стенещи, кълнящи и хулещи Бога – имало нещо в начина, по който Исус умираше, което предизвикало следните негови думи: “Този *наистина* беше Божий Син.” Струва ми се не сме разсъждавали правилно върху тези думи – езичник, без всякакво познание за Писанията, е заставен несъмнено да признае истинската самоличност на Човека на Кръста, заради онова, което се е проявило в Неговите последни смъртни мъки. Той бил виждал обожествявани “Цезари” и е възхвалявал все що е имало като грешни ценности по онова време, и възниква въпросът защо той би имал дори и капка уважение за тоя жалък евреин висящ на Кръста? И все пак, колкото и блестящ да е бил Исус, като Човешки Син и като Божий Син във всичко, което е казал и в чудесата, които е правел – не е било достатъчно! Наложило се е *именно това* като последно свидетелство за това Кой е бил Той. То е съставлявало спасението на човек, който иначе би погинал завинаги, бидейки самият той убиец, ако не беше изповядал че “наистина, Този беше Божий Син”.

“Но виждаме Исуса... че е увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт...” (Евреи 2:9 [цитирано отчасти]).

Да видиш Исус в страданието Му означава да зърнеш най-точното описание на Бога, никъде и никога няма да видим по-точен израз на Неговото естество. В Исус виждаме славата на Бога, а да видиш славата на Бога, значи да си се срещнал с Исус. Ако страдаме от грешно разбиране за Бога, ще имаме и също толкова изкривено разбиране за нас самите. Пророк Исаия, виждайки Господ, извиква

“Горко ми, защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни, и живея между люде с нечисти устни” (Исаия 6:5).

Какво да кажем тогава *ние*, които не сме Божии пророци? Нужно е виждането и погледа ни да бъдат изправени. Нужно ни е животът ни да бъде приравнен към Божия отвес, Божия стандарт – Кръстът на Христос Исус – не академично, религиозно и повърхностно, но в действителната ни житейска опитност, като хора дошли при Него за да изоставят всичко друго. Нужно ни е да влезем в тъмното и да разкъсаме всяка завеса, която препречва пътя към светилището. Когато Го видим в истинската Му светлина, не ни остава вече нищо друго, освен да се покаем за егоцентричното си съществуване и за живота ни, който не напомня по нищо Неговата жертва. Едва *тогава* има място за истинската вяра.

Той понесе неописуем срам за да можем ние да застанем пред Него без да има от какво да се срамуваме, без да сме опозорили Името Му с нашата невярност и изневяра. Той дойде на света гол и гол умря и напусна този свят. Трябва да разберем, че Бог дойде на земята и беше роден, като безпомощно, зависимо дете. За Бога бе унижение да дойде във вид на човек. Той слезе от Небето, остави Славата Си, живя в неизвестност, преживя отхвърлянето на Своя народ и завърши живота Си в неизказани мъчения, които думите не могат да опишат, за които самите Писания казват само: “*И те Го разпнаха*”. Дори Бог не се наема да го опише. И това е *твоят* Цар?

Истинско страдание

Думата “страдание” е също толкова пренебрегвана колкото думата “Кръст” и разбира се поради същите причини. Какво друго значи Кръстът, ако не именно смърт? Страданието е смърт и нашите църкви, камо ли пък света, не са ни предразположили да размислим над това или направо да го приложим. Кръстният път е път, по който се предаваш. Смъртта е синоним на страдание и всяко страдание е унижение. Живеем в култура, която не понася болката. Страданието е болна тема и който я повдига трябва да е с мазохистичен уклон. Вярно е, че “да избираш страданието си е болест; но ако избираш Божията воля, дори когато тя значи страдание, означава да страдаш, както Исус пострада – по волята на Бога.” (Осуалд Чембърс – “Жива Вода”).

Страданието въобще не е зловещо преживяване, запазено за тия дето не познават Бога. Това е друго нещо, но страданието в името на Христос – тъй като живеем в чужд и враждебен свят, хранеш неприязън и омраза към Бога – това е друг вид страдание. То е спасително и върви заедно с една специфична и особена благодат, която го придружава и която е неизразима радост, неопикуема слава.

Рядко се случва да слушаме за Кръста, освен що се отнася до спасението чрез него и поради това сме изневерили на славата на Бога. Има една друга страна на Кръста, която прониква в царството на славата наречена възкресение, за онези, които са възприели Кръста като лична смърт. Защо има толкова болезнено несъответствие между нашите устни заявления и истинското състояние на живота ни? Защо сме безсилни да повлияем на света? Ами истината е, че пропускайки Кръста, сме пропустили и силата на възкресението.

Банкрута на днешното християнство

Окаяният живот на много християни, плачевното състояние на църквата като цяло и огромното прехласване на Божиите хора по този свят с неговото мощно влияние върху живота им – всичко това свидетелства, че за нещастие сме заобиколили Кръста на Исус. Павел е можел да каже, че се хвали *само* с Кръста на Исус Христос, чрез който светът е бил разпнат за него и той за света. Едничкият решаващ фактор, който обяснява защо сме пленени от света – водени от неговата мода, дизайн, рекламен дух, тенденции, служещи си с неговата рок музика и високоговорители – няма друго обяснение, освен липсата на Кръста, като опитност в живота на Божиите хора. Само Кръстът може ефикасно да освободи света от нас и нас от света. Светът е запазил твърде голям дял в нас, защото в разбирането ни и в живота ни, Кръстът е намерил твърде малко място. Нищо по-малко от Кръста няма да успее да ни отдели от един силно привличащ свят, който е враг на Бога и е в ръцете на дявола.

Треперят ли сърцата ни, когато се докосваме до каквото и да било от този свят? Дали светът е за нас също толкова отвратителен колкото е за Бога – дотолкова, че да ни побиват тръпки? Не говоря единствено за най-грозните му грехове, но и за нещата, които са възхвалявани като добродетелни и добри, и които са също част от този свят. Това, което ценят високо хората, е мерзост за Бога. Разглеждаме ли света като обречен на Божий съд? Дали *всички* негови аспекти, включително културата и внушителните му, изящни и похвални постижения, са за нас също толкова адски, и също толкова във властта на княза на тъмнината? Дали отвращението ни от този свят е така силно, че да искаме по-скоро да се махнем от него?

Напротив, изглежда ушите и очите ни са се радвали на неспирни оргии от “сетивни преживелици”. Мъчно е да се лишим от нещичко. Като влезе някой в

църквата и главите ни автоматично се обръщат за да *видят* – ние *трябва* да *видим*; трябва да чуем; тишината е неприемлива; умът ни трябва да е зает с нещо; пръстите ни трябва да се занимават с нещо. Самовъздържанието под каквато и да е форма е страдание и никой не ни е насърчавал в това. Нито сме способни, нито пък искаме да се срещнем с проблема за болката. Разгледали сме до крайност и сме развалили децата си, направили сме компромиси с истината в браковете си, понесли сме тежки жертви и загуби сред служителите на евангелието и сме дали широта на духа на независимост и бунт в църквите и всичко това просто, защото не търпим никаква болка.

Избягването на болката струва доста скъпо и символът на Кръста, сърцето на вярата, е покана да споделим Неговите страдания. Днешното ни християнство наистина не е нищо повече от култура, свято покривало за статуквото, безсмислен певчески кръжок, извличащ дивиденди от благочестието и удобна религиозност която оставя непокътнати истинските ни интереси, чрез умело заобикаляне Кръста на Исус Христос. Колко от нас живеят днес, както живеят и атеистите – без съществена разлика между нашия живот и този на хората в света около нас?

Предполага се ние да носим Христово благоухание. Факта, че светът така лесно ни възприема, и че никой не ни отправя какъвто и да било упрек, камо ли да сме преследвани, е сам по себе си срамно свидетелство, че ние толкова много приличаме на света, че не могат да ни различат *от* него. Редно е по-скоро да сме граждани на друго Царство, граждани на Небето, но проблемът е, че няма начин да стигнем там освен, чрез Кръста.

В религиозната нереалност, която се е просмукала в нашите църковни събрания, несъзнателно се предаваме все повече и повече на манипулация с цел да възпроизведем някакво подобие на живот. Свикнали сме със замъртвялост и сивота – резултат от нерешени конфликти, неизповядан грях, скрито негодувание, невъзможност да простим. Все доказателства за пренебрежение към Кръста. Как да постъпим с плътско събрание от хора, които носят на служба своите мъртви товари и сивота? По принуда ще прибегнеш до манипулация, ако се стремиш към това, което хората наричат “успешна служба”. Манипулацията е антитезата на вярата. Позорно и срамно е, че толкова много от службите ни, особено в харизматичните и петдесетните среди, изглеждат като гимназиални футболни мачове, където насъсканата плът носи етикет “духовност” – и всичко това заради заобикалянето на Голгота. Хората просто си държат на злобата, горчивината и неизповяданите грехове и тъй като сме били страхливци зад амвона, и не сме искали разтърсване или смущение, покриваме цялата каша с фино лустро. Естествено, после се опитваме донякъде да докараме вид на благополучна религия, която ни дарява с червени бузи и ни осигурява приятна неделност.

Да очакваш Бога сред тишина би разкрило дълбочината на духовния ни банкрут, но наместо това ние я удаваме в нашите високоговорители и неспирна активност. И има защо да не обичаме тишината. Съществува негласно споразумение между проповедниците и събранието, по силата на което, шоуто трябва да продължи и да запази безопасното статукво, в което плътщина и грях остават незабелязани и неназовани както в живота на отделните членове, така и в този на свещеника. Представяйки се за защитници на вярата, страхливи люде се оказва, че по-скоро застават срещу нея, лишени от *онази вяра*, която е била предадена веднъж завинаги на светиите. Прочее тия дето се имат за най-бдителни *пазители* на вярата, смазват същата тази вяра и я задушават.

Спонтанността на Духа се е спекла до неизменна литургия от песни, следвани от напрегнати паузи, после банални пророчества, които не са нищо повече от общоизвестни истини и които биват забравени още щом бъдат изговорени. Пророчествата са от възможно най-общ вид, дотолкова че се питаш дали Бог би си

направил труда да каже такива неща – по всяка вероятност не би. Приемат се като “нищожност” каквато и са – понеже необезпокоявани ние си продължаваме както обикновено. Станало е представление и нашето безгрижие е само по себе си доказателство за истинското ни отношение към подобно “оживление от Святия Дух”.

Единствено Кръстът на Исус Христос поставя разграничителна линия между вярата и неверието. Готови ли сме да оставим на Кръста нашите мечтания, субективни блянове и въобще целия си живот за основен ремонт? Ако за нас Кръстът не е отвес и мярка, с която живота ни да бъде съобразен, как да сме сигурни, че се изграждаме правилно *в Него*? Привлича ли ни Цар, който е бил прикован на Кръст и как ни действа идеята да се съединим с Него там, на Кръста? Колко от нас, говорейки за Кръста, желаят в сърцата си Исус да слезе от него? Човек се пита дали покривалото от нереалност, което ни отделя от славата на Бога и Неговото Царство, въобще някога ще бъде разкъсано, освен ако не “предадем дух и не извикаме с висок глас”.

Последствията от кръста

Исус си навлече смърт със Своя характер, живот и послание. Какво тогава ще сполети нас, ако приемем Неговия характер, живеем Неговия живот и прогласяваме Неговото послание? На предразположените към просперитет, “благословения” и “теорията за грабването” няма да им харесат думи за страдание и Кръст. Ние знаем, че духът на Антихриста е в света. “Анти” не значи само “против”, но също – търсещ начин да бъде като Бога, и все пак да не е Той. Колко ли шокирани и смаяни ще бъдем, ако се наложи да разберем до каква степен ние самите сме се покорили на този дух и живеем в него – ако нашият “Христос” не е *истинският* Христос, който пострада, умря и възкръсна отново! Кимаме с глави на “доктрината за Кръста”, но в действителността – в нашето истинско познание и опит, къде прекарваме дните си?

Кръстът е най-нерелигиозният символ, който може да бъде измислен. Разпъването на Исус, завършека в голота на един живот, който започна в голота, е в пълно противоречие с всякакъв вид общоприета мъдрост и религиозно понятие, към което хората биха призовали. Няма начин да го разберем със собствени разсъждения. Мислим, че сме успели, но нашият живот ни опровергава. До кръста се отива само в тъмнина и покаяние, и по никакъв друг начин. Той е твърде гнусен, грозен и отблъскващ, поради което само гнусни, грозни и отблъскващи хора не са имали никога проблем да отидат до Кръста.

Нужно ни е не само да видим Исус, но и да разберем целта, към която сме призовани:

“Защото беше уместно, щото Онзи, заради Когото е всичко, и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенства чрез страдания начинателя на тяхното спасение.” (Евреи 2:10).

Ние *не* сме били призовани към успех, щастие и собственото ни задоволство или просто да бъдат посрещнати нуждите ни. В действителност, не е нужно да сме много умни за да си зададем следния въпрос, а именно, ако подобно изкупително страдание е било нужно за да доведе до съвършенство Исус, по какъв ли начин *ние* ще станем съвършени? Отговорът е разбира се, чрез абсолютно същото, чрез което и Исус достигна съвършенство – чрез това, което претърпя.

Разнежвайки и изкривявайки Кръста, лишавайки го от парещото му действие, ние отричаме, че той е символ на смърт и страдание. И все така, той би трябвало да е централната ос за целия ни живот и вяра. Трябва да ни се смрачи всичко и да стане като

нощ, посред удобното ни религиозно ежедневие и разбиране. Твърде свикнахме с Кръста и го обърнахме на теория и формула за спасение. Призиви след призиви от амвона и покана след покана, оставяме живота си пред Исус отново и отново и все пак по някакъв начин сме все още доста живи. Покривалото от себелюбие, корист, суета и гордост още не е раздрано. Каменните ни сърца още не са разцепени. Кръстът на Исус трябва да се превърне за нас в “събитие”.

Има само един начин да достигнем до това, т.е. до пълното отричане от живота ни, до това да умрем, като предадем дух. Ако въобще славата Му трябва да се яви на тая земя, то това ще стане единствено, чрез Неговия възкресенски живот, който е действителност само в онези, които са били съединени с Него в смърт и погребение и са били възкресени с Него за този нов живот. Бог погребва само мъртвото. Ще знаем, че сме преминали през смърт, когато видим в живота си доказателство за възкресението.

При всеки завет с Бога има рязане и се пролива кръв и ние встъпваме в този завет дотолкова, доколкото сме участвали в това обрязване. Дали не сме видели във водното си кръщение някакво библейско задължение или наистина сме видели себе си като *погребани* с Него? Бог знае кои живеят нов живот и кои не. Онези, които изказват и се ползват с Новозаветни термини и дори действително участват в Новозаветно “служение”, така да се каже, но може би несъзнателно уповават на *своята* плът и своята естествена надареност и способност. На такава основа, можеш да постигнеш нещо доста ефектно – но това не е *нов живот*. И това не са религиозни брътвежи. Говорим за абсолютно свръхестествена реалност, която води вярващия до едно ново измерение на съществуването, реалността и живота. Или *сме* в този живот или *не сме*. Бог ги е направил така крайни нещата. Само да се ползваме с думичката “възкресение” или да се позоваваме на нея, да я цитираме и да я проповядваме не значи, че я *притежаваме*. За какво свидетелства живота ни като цяло и всъщност? В плътта ли сме или в Духа? Колко от нас са се опитвали да обезсилят осъждението цитирайки Писанието отново и отново: “*Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса*” (Римляни 8:1) – и пак не са се освободили от товара си. Можеш да цитираш това Писание докато посинееш и пак да си под осъждане, ако не си в Христос Исус. Натискът, който упражнява осъждението има за цел да те *доведе* именно до това обрязване, и не бива да го обезсилваме с цитати от Писанията. Кой иска да го режат и да гледа кръв? Плътта се *отдръпва* от това. Само ония, които обичат Разпнатия имат въобще желание да бъдат съединени с Него.

“...защото умряхте, и животът ви е скрит с Христа в Бога. Когато Христос, нашият живот, се яви, тогава и вие ще се явите (защото нямате друг живот) с Него в слава“ (Колосяни 3:3-4).

Имаме ли желание да изградим живота си на тази основа и да преустановим веднъж завинаги опитите си ‘да се справим’ с нашите сили и естествени способности? Твоят живот е мъртъв *докато* не се открие Неговият живот, което значи, че *често* ще бъдем унижавани. Когато искаме да блеснем, да бъдем мъдри, впечатляващи, забавни или каквото и да е, тогава той просто няма да е на мястото на срещата за да ни угоди. За нас никога няма да има слава, но само слава за *Него*, когато *Неговият* живот се яви. Тогава не живеем вече водени от наши сметки и решения. Не сме движени от това, което е логично и разумно. Така е по правилата на света. Вървим чрез *Неговия* живот. Когато се раздвижи *Неговия* живот, тогава и ние се движим. Когато се случи *Неговият* живот да се изрази, чрез говорене, тогава и ние говорим. Да се уповаваме на Неговия живот, миг след миг, *е* вярата, за която се сражаваха едно време светиите, и *чрез която* праведният *ще живее*.

Отсечен и изхвърлен

В Исаия 53:8 пише:

“Той беше отсечен отсрещу земята на живите, поради престъплението на Моите люде, върху които трябваше да падне ударът.”

Нещо хирургическо и страшно се съдържа в тия думи. Да бъдеш “отсечен отсрещу” означава радикална раздяла със света, плътта и дявола за всички, които са понесли същия Кръст и са позволили на същата “брадва” да се докосне до корените им. Това отива далеч отвъд проблема с греха; това е дълбоко спасение за всички ни, ако сме се съединили с *Него* в *това* разпятие.

Исус засега веднъж темата за евнусите. Евнухът е човек, чиито корени са били отсечени с брадва. Каза, че някои се раждат такива, с малформации по рождение. Те никога няма да имат физическите способности, които са дял на всички мъже. Има и такива, които хората са направили евнуси, и трети, които сами са скопили себе си заради небесното царство. Само на евнух можеш да се довериш безрезервно, защото няма начин той да си присвои нещо от царството, над което е отговорно поставен. Няма да отклони нищо за себе си, защото брадвата е имала своята дума тук. Той е бил “отсечен отсрещу” и Бог ни предлага същата защита – Кръстът на Христос Исус, порязал основите на живота ни, отсичайки ни и изхвърляйки ни от земята на живите. По моему, единственият човек в безопасност в края на този свят изпълнен с безчестие е мъртвият човек, чиито живот е бил изчистен до корен, осъзнал ужасните склонности на плътта си. Разбрал, че прилежното ученичество не е отговорът, че да казваш “Няма да правя повече така” не е отговорът, че пеенето на песни не е отговорът. Има само един отговор. Кръстът на Исус Христос! Не пластмасовото менте, но КРЪВТА на Кръста, там където е страданието и срама, където Бог ни призовава “Ела!”.

Исус каза,

“Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си, и така нека Ме последва.” (Матей 16:24).

Както пише Дитрих Бонхофер “Когато Христос кани някого, Той го кани да дойде и да умре”. За онези, които са “отсечени отсрещу” които ще се съединят с Него на Голгота, които са станали евнуси за Христа, които не са бранили корените си от брадвата, това е “*Божия сила за спасение*”. Нуждаем се да вникнем в това и да достигнем до него и да се държим здраво за него до края на света. Вземеш ли това решение, каниш ежедневната смърт, ежедневното претворяване на тая тайна по начини, които съответстват напълно и само за твоя живот, твоето призвание и вървеж. Това не значи, че си за окайване, меланхоличен и обезверен. Има радост и в смъртта.

Имаме право да говорим за възкресението, само ако последователно изявяваме неговия живот в нашия живот, а този възкресенски живот няма никога да се изяви, освен като следствие на едно определено състояние – смъртта. Пълното претворение, цялостната картина, и окончателното осъществяване са все още в бъдещето и същевременно са тук и сега. Върховната мъдрост, която е скрита тук, е пред нас всеки ден. Т.е., ако този Кръст не действа всеки ден, ако страним от умирането, което става на него, например, когато плътта надава глас и успяваме да намерим начин да заобиколим някой проблем, тогава ставаме лесна плячка и сами отваряме вратата на измамата.

Любов към истината

Искаш да се избавиш от измамата? Ще успееш дотолкова, доколкото Кръстът е в сърцето ти и си готов на безкомпромисност спрямо себе си, понасяйки страдание, когато Бог ти постави нещата ребром. Ако сме дезертъори, отбягваме всяка конфронтация, философстваме и оправдаваме поведението си, обясняваме го по начин, който ни ласкае и ни спестява да погледнем греха в очите, то сами каним на гости измамата. Любовта към истината единствена ни спасява от заблуда. Но тази любов към истината не е любов към доктринално вярното – това е любов към правилни принципи. Любовта към истината е нещо различно и може да се разбере, само както Бог я разбира.

Най-силен израз на тази истина е Христос и то разпнат. Всяка църква или отделен човек, които се отдалечават от Кръста и позволяват Кръстът да стане само церемония и част от мебелировката, отварят широко вратата на измамата. Ако не водим разпнат живот и не ни се иска да опитаме от страданието на Кръста, и все пак искаме да се ползваме от благословието му, тогава и ние си играем с огъня на измамата. И тази измама най-вероятно ще дойде от самия Бог, който ще изпрати подвеждащи измами на ония, които са отказали да обичат истината. Толерантност към истината или дори уважение към истината не стигат. Само любов към истината ще ни спаси от заблуда. Истината е тежка, особено истината за нас самите. Какво ли не опитваме за да оправдаем и обясним действията си, просто защото не искаме ние самите да се изправим пред истината. Нужно е да бъдем безкомпромисни в това отношение и да дадем свобода на Кръста да умъртви онова, което Бог ни открива.

Най-наситен израз на тази болка и на това страдание намираме не в противопоставянето, което невярващият и неновороден свят ни оказва, но в това на най-скъпите ни и обични хора. Ако идваше от плътския свят, щяхме да го понесем, но когато идва чрез някой от собствения ни дом, страданието е в най-тежката си форма и ние се запознаваме с него отблизо. Вярвам, че всяко по-слабо страдание не може да извърши очистителната работа, която Бог желае. И Той знае това, а хората, които ни се противопоставят са в действителност в услуга на Неговите цели – оформянето на нашия характер на Божии синове и дъщери. Ако можем да осъзнаем святата дълбочина на делото Божие, посредством което дори братята ни или съпругите ни изглежда се превръщат в наши неприятели, или ние за тях, ще се избавим от това да ги разглеждаме, като неприятели и ще започнем да се отнасяме с тях по нов спасителен начин и ще видим, че самите те страдат в ролята, която трябва да изпълнят. Прочее, можем да си позволим едно по-спасително и съчувствено разбиране за страданието, което те трябва да понесат, докато се претвори тайната. Това ни извежда на по-святата и непорочна основа, иначе ги разглеждаме, като ‘врагове на вярата’ или ‘трън в плътта’, когато в действителност не е така.

Не толкова смъртта плаши Божиите хора, колкото *страхът* от смъртта. *Перспективата* да страдаме ни смущава повече, отколкото самото страдание. Колко ли от философските ни постройки и оправдания да не общуваме отблизо с Божиите деца като общност, се коренят в действителност, в страха ни от себеоткриване? Страх ни е, че ще ни хванат в крачка, че ще се провалим пред останалите, че ще претърпим унижение и затова се обграждаме с мисловните крепостни стени на оправданието и дори намираме цитати от Библията за да се застраховаме срещу подобна опасност.

Бог е Бог на истина, и затова, всяка поза, всичко престорено и въображаемо, всичко, което е превземка или шоу е лъжа. Бог уби Анания и Сапфира, защото задържаха част от парите на направената продажба и представиха частичното за цяло. Това си е истинска религиозна игра – да криеш от Бога и от ближния – да представяш частичното, което даваш, за цяло. Несравнимо по-добре е да пострадаш от знанието, и

от това другият да узнае, твоето истинско сърце, наместо да живеем някакъв лъжовен живот пред другите и Бога.

Всеки ден ни представя възможност кой път да изберем за да стигнем до живота. Може да я караме предпазливо и и да си изживеем живота тайно и частно, като станем малък остров наред тълпа, или можем да открием себе си. Можем да обичаме истината, да търсим истината, да гоним истината и да страдаме за истината, или да живуркаме разумно и условно и да не надскочим никога това да не направим от другите нищо повече от това, което сме самите ние. Можем да знаем правилните думички и да ги предадем на други, но можем и все повече да се потапяме в изобилната радост и слава на Господа, чрез страдание. Ден след ден, ние правим своя избор.

Глава 6 – Църквата като общност

Сложността на задачите, които ще срещне църквата в последните дни ще изисква от нея да покаже характер и естество отвъд конвенционалното Християнство, такова каквото го познаваме и това отново повдига въпроса за един наситен съвместен живот тук и сега. Животът в общност не е самоцел, но по-скоро средство за постигане на една по-голяма цел, а именно *“На Него да бъде слава в църквата.”* Павел оставя това твърдение във въздуха. Не дава никакво обяснение относно смисъла на думата “църква” нито се опитва да обясни как тази слава ще бъде достигната. Наместо това, той оставя на нас да открием смисъла на думите.

Думата ‘общност’ е синонимна на събрание или истинска църква. След години на наситен съвместен живот, придобих виждане за църквата, което преобърна разбирането ми за значението на тази дума. Употребата ѝ вече е безкрайно неуместна, и то не само в традиционните, фундаменталистски-евангелски църкви, но дори и в най-изящните форми на Петдесятния и Харизматичен свят. Ако църковната ни опитност се свежда главно до неделната служба и Библейския урок в сряда вечер, тогава е налице някаква карикатура и изкривяване на Божието първоначално намерение. Църквата се е съсредоточила върху ‘служби’ и измерваме доколко е жива църквата по качеството на службите ѝ, а именно дали *ни* харесват, дали са били приятни, дали музиката или проповедта са били добри. Колкото и да ценим тези аспекти от поклонението, ние се нуждаем да разберем, че самата ни мерна система е знак колко далеч сме отишли спрямо Божието разбиране за това какво е *славата* на църквата. Можем да водим страшни Християнски служби, но не можем да приложим и изживим Божието Царство по принципа да следваме желанията и вкусовете на хората.

Думата общност предполага души, които споделят общ път и дух, имащи в сърцата си като първа и най-важна подбуда - изявяването на Божията слава сред взаимоотношения установени в голяма съвместна близост. Общността не е някаква бебешка прищявка да докажем нещо. Когато започнахме дори не знаехме какво точно означава тази дума. Но сред терзанията, ужаса, огромното унижение, страшния провал на галените ни Харизматични и Петдесятни убеждения, които се пукаха като мехури в контакт с реалността на близкия живот, нещо започна да ни просветва. При все че от начало не разбрахме, с времето се превърнахме в нещо, което може да се нарече проявление на Божието Царство.

Аз съм враг на всяка форма на социално експериментиране. Царството е нещо твърде славно за да бъде обезобразено от човечи с шарени планове, които *те* да осъществят. Това е причината много общества да се разпадат. Събранието, или истинската църква, е органичен израз на Неговия живот, който се открива в

търпеливото очакване на хората, които са били събрани заедно. Абсолютното ни незнание как да пристъпим към този живот ще бъде за нас спасителна добродетел.

Ако Господ е решил да се открива само чрез Тялото Си, то ние трябва да осъзнаем, че Тялото не е организация, а организъм, изграден на взаимоотношения в Духа с Него и помежду нас. Християнството е било така систематизирано, че хората вече го разглеждат като институция, а не като апостолски организъм. Божието Царство обаче, е проявление на Неговия Живот – споделен всред взаимност, посредством светиите, чрез Духа Му достигащ до всеки един. Църквата е онзи даден от Бога организъм, чрез който светиите да станат свършени, чрез всекидневно общение, чрез насърчение и често чрез противопоставяне:

“но увещавайте се един друг всеки ден, докле още е "днес", да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха.” (Евреи 3:13).

С други думи, *утре* вече е късно.

“Това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и Неговия Син Исус Христос.” (1 Йоан 1:3).

“Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исус ни очиства от всеки грях.” (1 Йоан 1:7).

Истинската църква, т.е. автентичната църква, както за Бога така и за човека е преди всичко въпрос на възкресение. Искане се сила за да простиш; искане се сила за да си търпелив, искане се сила за да си състрадателен. В действителност животът заедно би бил невъзможен за постигане освен, ако не прилича на едно неспирно възкресение. Всичко друго е религиозно, набожно, измамливо и въображаемо и казвайки това, осъзнавам, че съм в не лесната позиция на човек, който лишава от правото на глас деветдесет и пет процента от световното християнство.

Съвместният живот е най-радикалната, трудоемка, мъчителна и въпреки това славна възможност за подобен род екзистенциално общение със светиите. Не е нужно да живеем в един и същи имот, дори и да е желателно, но наистина се нуждаем да бъдем в живи, всекидневни, или чести, искрени, сърдечни и посветени взаимоотношения с Божия народ. Ще сме измъчени преди да сме благословени и болката ще предшества славата. И все пак това ще е изпитанието за нашата т. нар. любов към Бога и аз Му благодаря за мъдростта скрита тук, защото тя ни спасява от всякакъв вид необикновени, оптимистични и раздробени взаимоотношения, които са си абсолютни сънища, плод на въображението ни. Именно *заради* това сглобяване в едно и *защото* сам Бог идва между нас, тези наши заветни взаимоотношения се развиват подклаждани от Неговия Живот, ден след ден. Всичко това става разбъркано, бавно, болезнено, недодялано, отнема много време и често напразно, но в дъното на тунела се таи славата.

Разкриване за сърцата ни

Няма нищо по-важно от задачата да се разрушат романтичните илюзии и фантазии относно съвместния живот. Идеята за живот заедно с други християни е обект или на тотално отхвърляне, от страх да не се превърнем в еретична секта, която в

крайна сметка отвежда всичките си членове в погибел, или на някакви романтични илюзии за пътуване в страната на чудесата или в дивата провинциална пустош. Това са ужасни изопачености и ако в нас има и капчица романтично идеализиране на това какво ще ни даде или ще означава за нас общността, ние сме вече жертва на заблудата си. По-добро е доста по-реалистичното виждане, че човек трябва да се радва на общението с християните, заедно с всичките му неуспехи, неудобства, напразни усилия и безредие, в процеса на общия ни растеж.

Няма да повярвате какво има в Божиите хора, докато не заживеете с тях в най-обикновена делнична обстановка, където няма да ви се разминат всякакви напрежения породени от недоразумения, лична субективност, спорове и различия в мнението заради това или онова. Неуважение, непокорство, егоизъм и самооправдание биват извадени на повърхността и това изваждане е болезнено, но истинно и необходимо. Нужно е да преминем през завесата на разочарованието сбогувайки се с романтичните ни представи за това какво е църквата, какви са Божиите хора и не на последно място, *какви сме ние самите*. Най-болезненото откровение, с което трябва да се срещнем е истината за нашето състояние. Истинската Църква означава куража и волята да бъдеш с други и да понесем заедно всички тези описани условия.

Съществува идеал, съществува и реалност, и всички сме натровени, когато някой дойде с идеалистичните си представи наместо да стъпи здраво в реалността. Ако търсим нещо повече от Християнските отношения и това 'повече' е проекция на нашите въображаеми и романтични очаквания, отравяме цялото тесто и семената на разорението са посетени. Всички сме мечтатели и идеалисти в една или друга степен. Въображението ни ражда онова, което ние мислим, че трябва да бъде, и не ни дава да видим нещата в реалността, която Бог е предвидил да бъде. Ние сами позволяваме на илюзиите си да повлияят на виждането ни и ако нещата "се объркат" се разочароваме от другите и в крайна сметка и от себе си.

Илюзиите ни бързо ще се разбият. Разочарованието обаче е милост, но за съжаление единственият начин наистина да се разочароваш е да те заболи, но далеч по-болезнено и по-пагубно е да продължиш да си живееш в нереалните илюзии, които един ден така или иначе ще се окажат лъжливи. Разочарованието не касае само другите; то е да си дадеш сметка за неща, които касаят *теб самия* и са *в теб самия*, които иначе не би ти се наложило да изпиташ или да видиш. Когато подобно нещо се случи покрай нас, можем ли да понесем гледката на рухващите у някого илюзии, знаейки, че не бива фалшиво да го утешаваме или да се месим в извършваното от Бога? Можем ли да оставим разочарованието да извърши делото си докрай и да понесем зловонието на смъртта, която е дошла да изпита една от частите на тялото?

Църквата е "*стълб и подпорка на истината*" и ако не е това, то не е църква. Истината трябва да бъде безпощадна и абсолютна. Не можем да толерираме никаква илюзия, романтизъм или идеализъм. Идеализмът е последното убежище на хуманизма; да си къташ някакъв идеал означава, че все още си хуманист. Бог така е наредил – най-благоприятното място за умъртвяване на тия неща да бъде църквата, като общност. Ако църквата не служеше за друго, а само за това, пак би било достатъчна причина да просъществува. Много християнски комуни са били разпуснати, защото хората не са могли да понесат разочарованието. Били са неподготвени за това и когато ги е връхлетяло, са били изненадани и това е означавало край за тях. Илюзиите са им били по-скъпи.

Общността е по-скоро бойно, а не игрално поле и ако се пукаме по шевовете, не можейки да изтърпим нечий безразличен поглед или видимо отхвърляне или думи, които ни оскърбяват и си скатаваме своите малки предпазни егоцентричности под духовната си външност, как ще бъдем победители в опасните последни дни? Ако

помислим, че сме били пренебрегнати и реагираме обидчиво свръхчувствително, какво ще правим, когато силите на тъмнината, които знаят, че времето им е малко, се стоварят върху светиите? Животът заедно е Божият промисъл за последното време. Не че сме злонамерени, но дори и в най-доброжелателните си намерения, по невнимание и под влиянието на момента, ние си доставяме един на друг *страдание!*

Просто идваме

Скритият корен вкопан в Бога трябва да даде явен плод, чрез Неговия Живот – това е дял на всички, които са призвани да бъдат заедно и които откликват с послушание на водителството от Бога във всекидневното осъществяване на съвместния живот. Не можем да се включим със собствения си сценарий. Просто идваме с послушание. Авраам е чул същия призив, *"Следвай ме в земята, която ще ти покажа"*. Идваме като съкрушени Божии хора, без сила в самите тях, и се надяваме на Него да дава живот, ден след ден, както Му е угодно.

Въпросът за личния живот и нарушаването му ще ни изпита до дълбините на душите ни. Когато сме заедно личният ни живот *ще бъде* нарушен; никога не знаеш кой ще озове на вратата да ти поиска нещо. Едно от най-напрегнатите решения е колко време принадлежи на семейството ти и колко на църквата. Доколко ни е приятно да сме *сами*, не с църквата, и доколко се посвещаваме *на* целите, които гоним всички заедно? Тук няма предписания, но това са неща, които трябва да се наредят от само себе си. Редно е дълбоко да желаем и търсим самостоятелността на семейството – с бащата начело на цялостта на семейството, но "семейството" може да се превърне в убежище за егоизъм. Най-потайни проявления на егоизма ни са били скривани зад мнимата неприкосновеност на семейството и децата, например "Ами, не мога да дойда на събирането заради децата." Колко ли пъти това е било употребявано като извинение от хора, които не искат истински да се събират с другите и ползват това свято нещо – семейството, както и други ценности, като параван, зад който да се крият?

Нека Бог направи общия ни живот, християнската комуна, по свой образ – а не както *ние* мислим, че трябва да изглежда. Може да се окаже, че подготовеният от Него образ за всеки един от нас е единствен по рода си и че онова, което му пречи да се изобрази в нас е настояването ни на *нашия си* образ. Дано Бог ни дари сърце за истина и неподправеност и да придобием Неговия образ – защото само това Му носи слава.

Общността като организъм

Най-лошото, което можем да сторим е да основем християнската общност като система: пакетирана в подходяща разфасовка, "ето така правиш: първо, второ, трето и сервираш." Ще сме влезли в противоречие с духа на задружния живот. Цялата система на този свят се основава на бизнес, удоволствия, наслади и похот и затова, като система, е пълната противоположност на Бога във всяко отношение. Думата "система" предполага нещо, което човек създава, воден от своята мъдрост, интелект и организационен гений, основано на неговата ценностна система за да служи на неговите цели – производителност и успех. *Противоположно* на това, Бог има своя цел за църквата, която напълно засенчва това мислене – Той по никакъв начин не се съобразява с мъдростта на този свят, обявява я за лудост и постановява ценности, които в очите на хората изглеждат абсолютно обидни, по-скоро дразнещи хората.

Светът тачи ефикасното и полезното, но в Царството Му, проявено сред църквата, ценностите не са целесъобразност и изгода, защото в църквата като че ли отиват напразно време, личен живот и пари. Ако искаш някой ефикасен човек, иди и си

наеми такъв, но не карай Божиите хора да идват и да живеят с теб! Божията цел е растеж в характера, единен живот, взаимоотношения в Духа, носене на товарите на другия и поуките, които извираат от всичко това. Няма нищо по-объркано от живота заедно. Наивно е да се мисли или очаква, че всеки върви напълно в Святия Дух. Ако искаш резултати и ефикасност ще ти трябват правила и устава, с които да ги наложиш, превръщайки всичко в законова уредба, която казва на хората какво и как да го правят. Винаги съществува напрежение поради нуждата да имаме *някакъв* ред и последователност и въпреки това да не ги налагаме и изискваме, защото тогава ще сме възпитали работи. Това е ужасно напрежение, породено от това да понесеш неудобството и бъркотията на очакването всички светии да пораснат до зрялост и отговорност, като в същото време не се поддаваш на изкушението да наложиш ред насила.

Светското мислене преследва ефикасността, защото тя води до печалби. Този манталитет е ясно изразен дори и в “най-добрите” форми на християнството, например Петдесетничеството, което отразява идеално религията, като ‘система’. Действа на принципа на йерархия от хора и служители, които отговарят за това или онова. Има и светски и утопични модели на съвместен живот. Но в общността на Божиите хора, Христос е Господ и център на всичко. От Него произтича живота. Той е Цар и Неговото Господство е всепроникващо. Той не управлява чрез набор от правила, които да постанови; ние се учим, като живеем живота на вяра и разбира се, има случаи, когато пропускаме волята Му и Го разочароваме.

Оптималната ефикасност е извън целите на Бога. Той търси изграден характер, който не може да се наложи, формулира или структурира. Структурирането в тази област разваля, а не съгражда характера. Това, което хората биха направили по собствена воля пред Бога, когато никой не ги гледа, е истинската основа, върху която се гради характера. Бог следи за онова, което се съгражда при взаимодействието между светиите, когато егоизъм, суета и гордост излизат на повърхността в борбата с проблемите, които изникват. Нашият Бог е Бог, който гледа отвъд удобството и комфорта, а именно към характера, с който ще влезем и ще останем във вечността. Той може да се установи, оформи и моделира само в *този* живот, и не само в противопоставянето ни на света, но особено чрез търканията, които имаме помежду си като светии.

Неделната служба е удобство, но животът заедно си е сериозно главоболие. Той е онова ходене от *"къща на къща, разчупвайки хляб заедно"* и минаването през проблеми, напрежения, трудности и недоразумения, за които както вече казахме напред, човек би се учудил като види, колко лесно се появяват и как неусетно могат да изравнят със земята неща, които са били градени с години. Искане се ежедневна бдителност и зависимост от Бога.

Започваме както можем и когато има посвещение и има души, които искрено търсят да са заедно, животът започва да напълва, но разцъфването му зависи само от Святия Дух, от Небето. Ето защо църквата започна само с една заповед – думите на Исус:

“И, ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми; а вие стойте в града [Ерусалим], докато се облечете със сила от горе” (Лука 24:49).

Духът никога не ни е бил даван за да правим велики, самостоятелни, Петдесетни действия, които да прославят *нас*. Той е по-скоро силата и подарената способност да живеем заедно – живот, от който извираат тези велики дела. Минават едва няколко седмици откак си се включил в този единен живот, и си даваш сметка, че ти ни си бил

онзи готин тип, за който си се мислел. Това откровение ни е нужно. Ще успеем *само* чрез Неговия живот, който е Неговата сила, а тези които живеят в тази реалност са твърде малко. В момента нищо не ни подтиква към това, защото днешното ни християнство – колкото и добронамерено и дисциплинирано да е – рядко изисква от нас да пресечем брода към действителния възкресен живот. Животът ни е шаблонен и не сме изправени пред това да стигнем до края на силите си, но в момента, в който влезем в отговорни и изискващи взаимоотношения, ще открием, че ако не познаем екзистенциално Неговия живот, ние сме нито повече, нито по-малко – мъртви!

Това, което описваме е разликата между организацията и живото тяло, родено от Духа на Бога; то живее в измерението на Духа за разлика от създадените от човека системи – това са две различни мъдрости. Едната е глупост в очите на света и много помъчна и трудна за постигане, докато другата се основава на ефикасност. Постоянно ще сме изкушавани да систематизираме църковния си живот и да го подложим на човешка подредба. И дори и да е започнал добре, той може да се вкорави и загрубее и да се превърне в институция със собствен живот – вследствие на това, целта се премества към опазването на създадената институция. Тя облича своя дреха, започва свое съществуване, като такава и такава служение, такава и такава деноминация, и неизбежно се налага опазването на това, което е било създадено като цел само за себе си.

Глава 7 – Моделът на Антиохия

“А в Антиохийската църква имаше пророци и учители: Варнава, Симеон, наречен Нигер, Киринеец Луций, Манаин който беше възпитан заедно с четверовластника Ирода и Савел. И като служеха на Господа и постеха, Святият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призвал. Тогава, като постиха и се помолиха, положиха ръце на тях и ги изпратиха. И така те, изпратени от Святия Дух слязоха в Селевкия, и оттам отплуваха за Кипър. И когато бяха в Саламин, проповядваха Божието слово в юдейските синагоги; и имаха Йоан за свой прислужник” (Деяния 13:1-5).

Всичко това звучи, като някакво антично описание на древни тъжни неща, които нямат връзка с настоящето. И все пак, това не е просто историческо събитие, но по-скоро окончателният Божий начин на работа, от който сме се отклонили сериозно днес. Духът ми потрепва, като чета, слушам или пък пощата ми се препълни с всички тези доказателства за нерадостното ни отдалечаване и изоставане от това, което ни е било подарено в тези стихове, като описание на истинската апостолска църква и нейния живот.

Ранните църкви са били тялото от вярващи в даден географски район – малцинство от хора, спасени отсрещ окръжаващото ги море от езичници, живеещи сред яростна неприязън, оживявайки и устоявайки славно, чрез силата на Духа, имащ пълна власт над живота им, тъй като са живеели истински един с друг, лице в лице. Никой не разглеждал притежанията си, като свои собствени. Те имали “*всички неща общи*” и ако на някой му липсвало нещо, продавали къщите си и имотите си и оставяли доходите при нозете на апостолите, които разпределяли. След като ги въвеждал във вярата Павел си тръгвал и идвал отново едва след година или повече. Те обаче си оставали и процъфтявали, защото някой имал “език”, друг имал “тълкувание”, а трети

“пророчество” или “откровение” или “поучение”. Имали цялото Божие снаряжение. Бог им бил учител с всички съкровища които би дал Духът в едно истинно изображение на Тялото на Христос и следователно те са били сигурни, че Бог няма да ги остави без утеха. Нито са имали, нито са изпитвали нужда да имат платени пастири за да се справят. Всеки е бил призван да участва и да се проявява през него свършеният живот от Бога, всеки път, когато са се събирали. Никой никога не е трябвало просто да наблюдава врата на седналия пред него. Просто не е имало нищо общо с нашите ялови дейности, прекъсвани от време на време от случайна вечеря, с каквото дал Господ. Божиите хора са се събирали и именно от това са черпели живот.

Днес имаме откъслечни познания за апостолската реалност, но Бог, който не се променя, е решен да ни възстанови в това, което описах току-що, макар че за мнозина от нас, това ще е болезнена пренастройка. Няма да бъдем свидетели на велики дела, освен ако те не бъдат подготвени по тази схема, от Святия Дух, който да отдели хора, поименно, за делото, за което *Той* ги е призвал – доста по-различно от делата в които *ние* сме въввлечени. Заразили сме се от организационна мания и всеки, който има дарбата на рекламен агент или знае как да привлече този, който я има, може бързо да се настани в тази мисионерска организация или в друга. Християнството е задръстено от повече централи и дружества, отколкото Бог е имал предвид и по моему, равносметката за повечето от тях в по-голямата им част е – “шум и крясък за нищо”.

Когато условията за истинност си отидат, Святия Дух също си отива и затова се чувстваме принудени да усилим високоговорителите, да постановяваме програми и да прибавяме нашите си малки нововъведения, мислейки че, като умножим дейността, спечелвам по някакъв начин истинското. Онзи Свети Дух, който умъртви един мъж и жена му заради самонадеяността им спрямо Бога, когато донесоха само част от приходите от една продажба, си е все същият Свети Дух. Има много хубави и лъскави сгради и много програми, но нямаме славата или силата на Бога. Произвеждаме хора, които са застопорени в някакъв вид егоистичен инфантилизъм. Всичките ни обучаващи материали, проповеди, литература и конференции са безплодни, когато се отделим от апостолския Божий образец, особено в светлината на подареното ни в разказа за Антиохия.

В църквата

“А в Антиохийската църква имаше...”

Имаше нещо в църквата. Това е доста различно от случайното скупчване на отделни личности, което характеризира днешната ни църковна реалност. Постоянно се снове от църква на църква, защото видиш ли някъде тревата била по-зелена, или проповедта по-интересна, или гостите проповедници по-привлекателни. Обаче ония мъже бяха “в”. Те бяха вкоренени, установени. Те бяха част от плетеница на истински духовни взаимоотношения, един с друг, което и представлява само по себе си истинската същност на църквата.

“...пророци и учители.”

Имаше нещо в структурата и състава на църквата в Антиохия, което способстваше за израстването на пророци и учители и дори за раждането на апостолски мъже. Това не е мярката, с която днес измерваме здравето на нашите църкви. По-скоро ще мерим с цифри, или програми, или все ще намерим някаква друга мерна система наместо да се запитаме “Сме ли ние общество, в което поклъват и израстват, хранят се

и узряват апостолски мъже и пророци? Са ли нашите общества подобно обкръжение?” Ако сме по-ревностни за това да са ни хубавичко подредени събранията отколкото за неудобството и огорчението, които настъпват при внезапно пророчество, никога няма да достигнем модела от Антиохия, който Бог желае и очаква.

Няма други две призвания от Бога, които да са толкова различни – и в известен смисъл противоречиви едно на друго – колкото тези на учителя и пророка. Истинските пророци и учители са запознати с напрежението между тези две призвания. Учителят е последователен; той разглежда нещата като, *"ред след ред, заповед след заповед."* Пророкът държи на Писанията като на вдъхновеното Божие мнение, но по-често е воден от интуицията си. На него му стига и етикет от кетчуп Хайнц гърба на кибритена кутия за да получи вдъхновение. Той притежава виждане и улавя по-голямата и по-широка действителност. Учителят обаче се ужасява от широтата и размаха, които си позволява пророка. В очите на пророка обаче, учителят изглежда сухар, ограничен и тесногърд. И все пак тринадесетата глава на Деяния започва с изброяването на законни и приети от Бога призвания, и то призвания които са същностно противоречиви по *самото си естество*. Въпросът е, че тези хора са били преминали през нещо в условията на реалния живот. Техните противоречия не са ги довели до скъсване или разделение, но по-скоро до приятелски отношения, помирение и единство.

Пъстрота

Кои са били тия пророци и учители? *"Варнава,"* евреин; *"Симеон наречен Нигер,"* вероятно идващ от Африка; *"Киринеецът Луций,"* представител на един от средиземноморските етноси; *"Манаин който беше възпитан заедно с четверовластника Ирод,"* в действителност този може да е бил и от Римско потекло; *"и Савел"* един друг евреин. Какво разнообразие от произходи – възможен предвестник на всякакви конфликти, изблици, съперничества, несъгласие и разделение! Но те победили, защото *"В Христа Бог помиряваше света със Себе Си"* – и това е било изпитано първо в тяхната църква.

Антиохия е била и си остава модел на апостолска реалност и на истинска апостолска – посланическа църква. Този модел не е могла да стане църквата в Ерусалим преди нея, защото тя е била само еврейска, но именно Антиохия с нейното етническо, расово и културно разнообразие. Те се оказаха, *въпреки* тези техни разлики, *"служещи на Бога"*. Тази "заедност" не е била магия; тя може да се постигне единствено след дълбокото проникване на Кръста в хора, които са били достатъчно дълго и достатъчно истински заедно. Били са достигнали степен на освещение и отделяне от нещата, които засягат хората, правят ги обидчиви, раздразнителни и завистливи, и са били прочее, напълно посветени на Бога *заедно*. Не можем да служим на Господа в истина, докато има негласни напрежения и трудности, които не са били разрешени като между братя. Можем да продължим с песните и да създадем харизматична атмосфера чрез химните, но това ли е да хвалиш Бога? *"Те служеха на Господа"* е абсолютно твърдение, описващо връзката с Бога в чистота и свещеническо посвещение, което не може да се постигне встрани от хората, но по-скоро, както тук е описано, се постига *чрез* хората. Трябва да я има тази свързаност с другите, особено с различните от нас други, онези, които може и да са дразнещите други, именно *заради* своята различност.

Служение на свещеници

Може да се окаже, че първото апостолско призвание е дошло при хора, които разчитаха на Господа в служението си като свещеници и чието мълчание е било по-

красноречиво за Бога, отколкото включените до дупка усилватели на съвременното ни хваление, а фактът че са достигнали до това заедно, прави преклонението да е най-истинско. Едно е да мълчиш, когато си сам, но когато сте мнозина в една стая и е тихо, един срещу друг, чувстваш страдание и смърт, които малцина биха пожелали. Всичко в нас ни сърби да бъде казано нещичко. Да чуваш, да виждаш, всичко това е дял на сетивата ни, а те постоянно искат да бъдат задоволявани с нещо за чуване, с нещо за виждане, с нещо за говорене и с нещо за правене. Затова тишината е смърт за чувствата ни и утвърждава правото на Бога да бъде Господ над сетивата ни, които винаги се стремят да водят свое си съществуване, независимо от Него. Ако не желаем да мислим за порнография, тогава ще намерим насърчение да мислим за духовни неща, дотогава докато умът притежава своя независимост. Мислите породени от човешкия ум, дори когато изглеждат наистина чисти и са дори от религиозно и духовно естество, са несправедни в Божиите очи, ако не произхождат от Него. Мълчанието е окончателна смърт за всичко, което все още би могло да ни омотава в нашата самостоятелност, нашата независимост и нашата способност да служим на Бога. Всичко трябва да бъде умъртвено за да се положи началото на истинското служение на свещеника.

Когато Бог видял *това*, Святият Дух казал,

“Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призовал.”

С други думи, те били достигнали нещо – някаква горна връхна точка – в неподправеното си общение, въпреки всички разлики помежду си. Те били достигнали нещо екзистенциално и истинско, което дало възможност на Господа да повика и да прати. Бог е имал в тях, нещо, което е можел да прати на света и което да бъде проява и свидетелство за реалността на небесното царство. Нещо извън нашите възприятия имало там, някакъв пробив, за който Святият Дух е можел да каже “Сега...намерих нещо, което искам да възпроизведа, тази реалност до която достигнахте и сега вече можете да бъдете пратени. Сега не се боя, че можете да отнемете славата Ми. Сега знам, че няма да се върнете вкъщи и да изпращате информационни бюлетини за юначествата ви в страните отвъд Желязната Завеса – ония плътски и човешки неща, които обезобразяват и компрометират всяка религиозна дейност и я унижават до нещо по-малко от апостолския стандарт.”

Нужно ни е да осъзнаем докъде достига плътското в сърцата ни и колко много ни гъделичка възможността “да служим”. Искаме да докажем правотата си, особено ако сме се родили бедни или непривилегирани и ни е нужно да докажем, че сме успели. Кого от нас не го тегли да постигне нещо, да роди нещо, да бъде приет и одобрен? Не може да се опише колко дълбоко общение с Бога е нужно за да бъдем доведени до почивката, която изпитва в духа си служителя, и до онова посвещение Нему, което развързва ръцете на Бога да ни повика. Ние *всички* сме пропити с недостатъци. *Всеки* от нас е сляп за нещо. *Всеки* е прояден от своята си амбиция. Божият промисъл да се погрижи за всичко това, да ни усъвършенства, направи служители и причасти към апостолското е да ни долепи *един до друг*. Но ако събиранията ни са формални, подредени по всеки друг начин, но не и по апостолския, и биват още институционални, или са с нагласата за “пастор-лидер”, който води играта, вече сме стъпили на нечиста и мръсна земя. Ако поощряваме някакъв вид пасторска мистика, когато на пастира се гледа като на неспособен на слабости, самоизмама и недостатъци, ние допринасяме за изкривяването на действителността. Църковните водачи трябва да премахнат тези пиедестали, да слязат долу и да се разкрият, да ги видим какви са действително; всъщност ние всички се нуждаем от това.

Присъщо на естеството ни е да искаме да *правим* нещо преди да *бъдем* нещо. Когато Исус каза “И ще бъдете Мои свидетели”, Той не е имал предвид, че ние свидетелстваме за Него. Трябва да *бъдеш* преди да *правиш* и да бъдеш апостол предшества да бъдеш пратен като апостол. Апостолският живот е най-чист вид живот и затова изисква максимална жертва за да го достигнеш. По необходимост, гореща любов се ражда в нас, едва когато сме преминали през всяка болка и оскърбление, разочарование и обезверяване един спрямо друг, но за жалост именно тук, ние бягаме и си търсим друга общност; именно тук ние се отказваме, подслонявайки се в съседната църква. Ако само бяхме изтърпели този момент и го бяхме преминали и превъзмогнали, достигайки най-сетне до горещата любов, която е отвъд способностите ни да обичаме, щяхме да чуем гласа на Духа “Отделете Ми ...” Наместо това, нашите “пращания” са самозвани мисии или отговори на нужди, отколкото призова на Духа и следователно последствията от нашето отиване са доста по-слаби от истинските дела на Бога.

В Антиохия отдавна са се били простили с расовите си различия, с борбите си, с вражди, подозрения, засегнатост, ревност и дори с религиозните си амбиции. Дотогава докато се наемаме да “служим”, а някаква амбиция още рита в нас, дотогава всичко, което правим ще бъде по-малко и различно всяко истинско дело. Светиите в Антиохия са щели да бъдат също толкова доволни, ако си бяха останали там да хвалят Бога, колкото и ако са били пратени от Бога другаде да Му служат. Колко от нас са пораснали дотолкова, че да нямат нужда да ходят някъде, да не ги сърби да се докажат с някакво постижение? Еднакво доволни да сме от това да останем анонимни, невидяни, незнайни и невъзвестени, колкото и от най-видното място като служители. Само тогава Бог може да ни прати, защото знае, че отивайки, водещият ни мотив ще е ревност за *Неговата Слава* – а не успеха на нашето служение.

Истинско апостолско дело

Не ще чуем този призив, докато не станем хора, които знаят и как да постят и да служат на *Господа*. Тези мъже в Антиохия не се бяха втурнали нанякъде, защото са видели там голяма нужда. Няма по-смъртоносна уловка за Божиите хора от това да се постави човешката нужда или кауза, служение или призвание над самия Бог. Това е последната и най-коварна измама, най-неуловимото от всички идолопоклонства. В действителност, ако нашата работа има за цел да задоволи някаква нужда, все още не сме стъпили на апостолска почва. Толкова голяма част от това, което правим е породено следствие натиск, следствие чувство на религиозно задължение, чувството, че ние трябва да *правим* нещо за нуждите, които са навсякъде около нас. Това за което се шураме, ако са такива мотивите ни, е по-незначително и наистина различно от апостолското дело, то не може и няма да доведе до Божията Слава. Истинското апостолско дело никога не е повлияно от естеството на нуждата или прицелването в даден народ или етническа група. Бог дори не ги прати изрично до евреите, при все че е казано, “Първо на евреина после и на гръка.” Но *бидейки пратени* и в хода на това тяхно пратеничество водено от Духа, те се озоваха в Саламин, проповядващи словото на Бога на евреите в синагогата. Но те не го направиха заради принципа; това бе осъществено в единство с Живота от Бога. Ако сме неспособни да чакаме, сме неспособни и да служим. Божието апостолско дело, това което разклаща света и има вечни последици, винаги е зачевано от Святия Дух, *Който вика мъже поименно*.

Съществува нужда от свещено-служение, което е сърцевината на истинското служение. Исус е Първосвещеник и Апостол на нашата вяра – и не случайно тия две думи са заедно. Апостолският гений не може да се придобие независимо от свещенството, а неговата същина е способността на свещеника да чака Бога и да Му

служи в посвещение, за което е безразлично дали ще му служи тук или някъде другаде. Оставайки или тръгвайки ние хвалим Бога, но всички знаем, особено по-младите, че има едно силно желание, почти принуда, да отидем и да правим нещо си, и това изглежда е изискване в много християнски кръгове. Нас ни *насърчават* в това лъжливо и следователно погледът ни не е отишъл по-далеч и не сме изчакали пълното узряване на църквата, която е онази матка, от която се ражда истинското пратеничество. Това, което наблюдаваме в Антиохия е апостолска матка, утроба, от която произлиза нещо уникално по същност и качество, чието появяване в нашите местни църкви и в нашите народи, вярвам Бог все още очаква.

Те били повикани за делото, на което *Той* ги викал, без да им каже конкретно какво било това дело. Не били призвани да се посветят на някаква специална етническа група, нито на това или онова призвание, но единствено на *Святия Дух*, единственото валидно призвание. Докато не се върнем към модела, който Той ни е показал, не можем да мислим за вечни резултати. Можем да правим “добри неща”, но обезсилваме вечното и славното. Служението ни, ако ще е истинско, не бива да е основано върху това да знаем къде отиваме и какво ще направим там, но единствено *върху Него*. Това са били наистина посветени хора. Ето защо, както в Деяния 16-та глава, Павел е можело да бъде възпрян да отиде в църквите в Азия, които са се умножавали всекидневно, и да бъде изпратен на място, където евангелието никога не е било занасяно, т.е. Македония, чрез видение, което получава през нощта.

“И като видя видението, веднага потърсихме случай да отидем в Македония, като дойдохме до заключение, че Бог ни призовава да проповядваме благовестието на тях.” (стих 10).

Видението дошло на Павел, но всички, които пътували с него приели неговото видение като Божия призив за всички тях. Не е имало обсъждане дали видението е истинско. Те приемали Павловия авторитет, защото помежду им е имало определен вид взаимоотношения, установени не по пътя, а *в църквата* в Антиохия. Друго щеше да бъде, ако се бяха провалили в Азия – всяка алтернатива на провала щеше да е добре дошла – но когато успеха ти бъде отказан, биваш отделен *за Бога*.

Фактът, че Бог е запазил мълчание и не повдига завесата за да видим ние как точно са пораснали тези мъже, не означава че такъв растеж не е имало. Всеки, който е живял сериозно за Бога знае, че *трябва* да са минали през период на растеж. Няма пряк път; да се достигне до такова единство трябва да е било предшествано от противопоставяния, болезнени различия, борби и напрежения и най-сетне, помирение и намиране на решение чрез кръвта на Кръста и Духа на Бога. Животът се ражда от смъртта и тези мъже е трябвало да опитат от нея. Колко ли време е съществувала църквата в Антиохия преди някой да бъде пратен някъде? Не ни е казано, но можем да си представим, че е имало доста страдание преди да дойде тази слава.

Авторитет и взаимоотношения

Признаването на нечий авторитет не става лесно или автоматично и е в зависимост от живота и обходата ни; Солунците са разбирали това и затова Павел е могъл да им каже,

“...като приехте, чрез нас, словото на Божието послание, приехте го, не като човешко слово, а като Божие слово, каквото е наистина, което и действа между вас, вярващите.” (1 Солунци 1:13б).

Те са знаели че това е Божието слово за тях, защото Павел име предал и дух, любов и авторитет които са се отразявали дори в думите му, и които са задължавали езичниците да изоставят идолите си. Самият Павлов авторитет е бил следствие от живот *подчинен* на авторитет и покорен на други на хора, с които той е бил във взаимоотношения. Павловото апостолско призвание не е почивало на нещо присъщо на самия Павел; това е било по-скоро апостолски характер и ръст на тялото, което ги е изпратило – плод на тяхната взаимосвързаност и зависимост един от друг.

“Тогава, те като постиха и се помолиха, (“те” отнасящо се явно до самата църква) положиха ръце на тях и ги изпратиха. И така те, изпратени от Святия Дух...” (Деяния 13:3-4а).

Полагането на ръцете на хората от църквата *е било* изпращане от Святия Дух. Това е било първото апостолско пътуване и Павел и Варнава въобще не са се поколебали да позволят на онези, с които са били в общение в Антиохия, с всички различия на самата църква, да положат ръце на тях и да ги изпратят. Полагането на ръце е свято нещо и тези ръце са били на хора с признат характер, познати и наблюдавани от всички. Колко ли радостни са били да знаят със сигурност какви са хората, които са полагали ръцете си върху тях? Бог поставя знак за равенство между стореното от онези мъже, прашайки Павел и Варнава, и това че същите са били “пратени” от Святия Дух. Всичко това е така, защото Бог е знаел характера на мъжете, които са полагали ръце. Нито един от тях не е бил прекарал предишната вечер играейки си с дистанционното на телевизора или използвайки ръцете си по какъвто и да е начин, който да направи тези ръце негодни. Това са били чисти ръце; когато поставяш ръка върху някого, ти предаваш своето състояние *на* и *в* този човек. Ръцете предават онова, което ти де факто представляваш. Ръцете положени на Павел и Варнава са били от същото естество като ръцете на тези двамата. Пред Бога, полагането на ръце е едно от най-дълбоките заветни действия, които човек може да извърши с човек. Това е било повече от потупване по рамото и “ще се видим като си дойдете”. Това е обвързване, което въобще прави възможно самото изпращане и въвлича онзи, който полага ръцете си, но не заминава, също толкова реално в същността на бъдещата работа, колкото е въвлечен и този, който ще я извършва.

Те са били църква, която разбира тия неща и са признавали колко важни и съдбовни са щели да бъдат думите на Павел и Варнава. Полагайки ръцете си, те са все едно че са казвали “Ние не само се уеднаквяваме с вас, но ви и подкрепяме със своето ходатайстване, защото и ние ще понесем следствието на това, което правите вие. Заедно сме”. Отсега нататък те са били задължени да подкрепят изпратените с молитвите си. Всяко ходатайство за изпратените, което не би произлязло от подобни отношения е щяло да бъде чиста проба професионализъм. Това е щяло да бъде религиозно задължение, чувство на задължение, което не впечатлява Бога, нито пък силите на нечестието в небесни места.

Истинското ходатайство и истинската молитва са вид умиране. Всички можем да се молим, но молитвата, която е агония от стенания, които дори не могат да бъдат изговорени, е умиране. Когато положим ръцете си на някого с този вид посвещение и разбиране, ние подписваме смъртната си присъда. Колкото и тъжно да е, ние сме далеч от подобно разбиране, защото твърде много отразяваме посредствения свят, където хората се задоволяват с номинални неща и където не се стига по-далеч от думите. Прочее, доволни сме, ако има *церемониално* “полагане на ръце”, което е далеч по-нищожно и различно от оригинала.

Когато прашаш някого на апостолско пътуване, въобще не е сигурно, че той ще се върне. Каква болка е това, когато си отворил сърцето си за любовта и си станал уязвим. Прекрачил си границата на сладките, мечешки прегръдки в стил “тотално евангелие” и си достигнал момента, в който този брат ти е станал толкова скъп, че ако не се върне, за теб това ще е неизмерима загуба. Това би разкъсало сърцето ти. Искаме ли да стъпим на такава основа или искаме да опазим себе си от болката, която влече след себе си подобен вид любов и обич към братята?

Но ако в умовете си сме индивидуалисти и сме съсредоточени в своите си служения, няма да осъзнаем до каква степен истинското служение е израз на реалността, която идва от отношенията, на които сме се посветили. Служението се ражда от живота, а животът от отношенията. Служението никога не е било плод на нечия виртуозна способност или уникално призвание. Проницателността, съдържанието на посланието и уменията на посланика са били изковани у него, но само благодарение на подобни пълноценни взаимоотношения.

Отделянето на Павел и Варнава става преди да бъдат пратени, и те биват отделени в църквата. Това не са били случайни неделни посетители. Само Господ знае какво е ставало в Антиохия преди изпращането – какви спорове, противопоставяния, делби, викове, обвинения и напрежения е имало докато са били прецеждани, пресявани, пречиствани и очиствани до дълбокото на сърцата им от Божието осветяващо действие. Това може да стане само в и чрез Христовото Тяло, където хората “*говорят истината в любов*” при всичкото дължимо време, търпение и жертва, които подобно говорене изисква. Няма нищо, от което да се нуждаем повече днес освен от тези мъже и жени, готови отново на подобна жертва – да изоставят къщи, удобство и уют за да рискуват в борбата със светиите от друг град. Нужно ние да отворим себе си към напреженията, които иначе не бихме изпитали, ако продължим със сегашния си силно изолиран начин на живот, в който никога не би ни наранил, защото така е общоприето наред сред християнството. Готови ли сме да изоставим това, да поемем риска, за да станем една бъдеща Антиохия? *Това е Кръста.*

Портите на ада няма да надделеят на *този* Кръст, на тази реалност, на това страдание и на това така да се каже, повторение на всичко, което съставлява сърцето на евангелието. Нашият апостолски авторитет, сила и проницателност са право пропорционални на познаването на *този* Кръст, който винаги се заключава в нашето страдание и саможертва. Ако мислим, че църквата е място за хубави програми, или където ще се посрещнат нуждите *ни*, тогава въобще не сме разбрали естеството на църквата и евангелието.

Страдание в пълна мярка

Писанията говорят за страданията, които да допълнят Христовата мярка. Винаги мислим, че това означава да те сполети някаква външна злочестина, като гонение от страна на света, но най-силно изпълнение на това страдание имаме в църквата *сега*. Да си в ситуация на “Неделна църковност” и да се бориш в нея, или да си отхвърлен от нея и да ти се налага да седиш там неделя след неделя без никаква надежда за промяна на хоризонта, с всичките съпътстващи отчаяние и отчуждение ... това е страдание. И все пак, то трябва да бъде понесено. Това е страданието, което трябва да достигне пълната си мярка в Тялото. Ние не сме призвани да избягаме от тези места и да ги отхвърлим, но да останем верни *там* и да опазим себе си в това как общуваме и живеем с хората там. Не бива да бъде с критичен дух, но по-скоро понасяйки мълчаливо, освен ако Господ не ти даде свободата да говориш, и очаквайки Господ да въздейства по начин, който да размърда нещата в посока на това, в което трябва да се превърнем.

Приближаваме се до окончателната криза в края на времето и центробежните сили, които са в действие, или радикално ще ни доближат до Бога или докрай ще ни отделят от Него – тези сили ще принудят църквите да решат накъде ще вървят – към Бога или далеч от Него.

Сега е час за подготовка. Сега е редно да се приготвим за реалности, които хлопат на вратата ни, и за които мнозина от нас не са готови. Сега е време за възраждане на една отпусната и анемична църква, която дълго си е играла с харизматичните си играчки и има нужда да бъде възстановена в апостолската реалност в духа на истината. Не можем да кажем на умиращия свят, който ще се срещне с Божия съд “Покайте се!”, докато не е на лице Царството Божие, което да е наближило *сред нас*. Отново трябва да се превърнем в апостолски Божии хора изявяващи примера на Царството, за да могат хората да се покаят. Антиохийската църква не е била изключение по волята на Бога, но е нещо, което Той желае да бъде правило през всички поколения.

Глава 8 – Истински призив

Ако Бог въобще ни е призовавал към нещо, то е било към това да бъдем носители на Словото Му и в това отношение има голяма празнина в християнството. Има изобилие от говорене; има камари от аудио и видео касетки, и каквото можете да си представите още като материали, и все пак посред всичко това има глад за думи, които дават живот. Нуждаем се от по-дълбоко и ново усещане за това “свято тайнство”. Наблюдавал съм вярващи и особено проповедници и съм на мнение, че хората винаги търсят да затвърдят своя авторитет и да бъдат приети въз основа на нещо друго и различно от проповядваното слово.

Първите думи от благословеното служение на Исус, били изговорени в синагога, когато Му подали книгата на пророк Исая и Той започнал да чете от шестдесет и първа глава:

“Духът на Господа е на Мене, защото Ме е помазал да благовестявам...”
(Лука 4:18a).

Съществува връзка между помазанието и истинското проповядване и всяко проповядване, което не е помазано е проста реторика. Затова именно съществува едно особено и неповторимо качество, което откроява апостолското или *истинско* проповядване от всяко друго говорене. Това е забележително явление и е въпрос на живот и смърт, защото:

“Как, прочее, ще призват Този, в Когото не са повярвали? И как ще повярват в Този за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? И как ще проповядват, ако не бъдат пратени?” (Римляни 10:14-15a).

Това е ядрото на цялата задача и призивание на църквата – и особено за призиванието ѝ спрямо евреите. Целият невярващ свят очаква определен вид говорене, а именно, апостолско проповядване, което ще рече, проповядването на *някой, който е пратен*. Този, когото *Бог* изпраща е надарен с Духа без мярка. Прочее подобно прашане е жизненоважно, поради което Бог установява общности или тела, които да “пращат”. Хората трябва да бъдат изпратени от някъде и свързващото звено между

пращаните и Богът, който ги праща е онази общност от вярващи, обладаваща качествата, които описвах по-горе.

Словото на кръста

“Защото словото на кръста е безумие за тях, които погиват; а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила” (1 Коринтяни 1:18).

“Защото, понеже в Божията мъдра наредба светът с мъдростта си не позна Бога, благоволи Бог чрез глупостта на това, което се проповядва, да спаси вярващите” (1 Коринтяни 1:21).

Словото на Кръста *Е* Божията сила, съдържайки в самото си естество, Божествената способност да прониква и да записва Божествени истини *въпреки* най-жестоката религиозна, културна и етническа съпротива, както и способността да създава вяра у слушателя, карайки го да повярва и да се спаси. Това е Божието слово като “събитие” и то не на всяка цена случващо се при благоприятни обстоятелства. То работи във вярващите или пък води към вярата неповярвалите. То е Божествено слово, прогласено на Земята, не само на онези, които го слушат доброволно, но също така и също толкова на онези, които се *противят*. Земята се съпротивлява на Небето и всяка тъмна сила иска да замъгли хорските умове и да ги възпрепятства да разберат и да откликнат. Тази съпротива изисква прочее, слово от друг порядък, което да подейства както чукът действа на камъка.

Изразът “слово на Бога” е по-лесен за разбиране, когато е представен по-буквално, т.е. като слово *от* Бога; то черпи началото си *в* Бога. Но лесно можем да обърнем в клише това свято ‘тайнство’. Доста бързо приемаме, че нещо, което е библейски обосновано и по всяка вероятност правилно *Е* словото на Бога. Това не е така. По-скоро е вярно това, че словото на Бога са божествени думи с неповторима сила, предадени нам чрез човек–инструмент. Павловото собствено изострено разбиране за това явление е изразено в неговото първо послание до солунците:

“И за туй и ние непрестанно благодарим на Бога загдето, като приехте чрез нас словото на Божието послание, приехте го, не като човешко слово, а като Божие слово, каквото е наистина, което и действа между вас, вярващите” (Глава 2:13).

Павел с право е можел да се похвали и ние трябва да прочетем това като буквално и точно описание на определен вид говорене, което е рядкост днес. Ако то се отличава със силата си, каква ли е тогава същността му? Павел внимателно напътства своите гръцки получатели обратно на това, което ги е научила собствената им култура и любов към реториката, че проповядването на евангелието може в действителност да бъде лишено от силата си, ако бъде изразено с красноречива човешка мъдрост. Словото на Бога е нещо напълно и качествено различно от това и ако се подлъжем по човешко красноречие, изпразваме думите си от силата им.

Значи, ‘словото на Кръста’ не е обезателно разказването или описанието на действителното разпятие на Христос. Има един неизказан смисъл в това словосъчетание – дори, когато самият Кръст не е обезателно обект на разговора ни, ние пак можем да говорим ‘словото на Кръста’. Същината на събитието, претворена в смирението на самото проповядване, е повторното изживяване на самия Кръст. Всеки път, когато Кръстът е преживян наново в нечие смирение, произлязло от послушание, ние отново даваме възможност на силата, която бе първо изявена на Кръста, да се

изрази съразмерно със степента на понесеното или изстраданото от нас в настоящето ни смирение. Истинската проповед е смирение. Истинското благовестие е смирение. Истинската молитва е смирение. Смирението е още дума за да кажем страдание и смърт, и когато то доведе до истинност, Божията сила винаги ще го съпровожда. Причината да не видим Божията сила в проповед е, че хората полагат кански усилия да избегнат това смирение, като се подсигурят “справянето” си с подготвителни бележки, очертаване на главните линии и други такива патерици, които да осигурят “справянето”. Хич не ни се иска да поемем риска да се провалим, като застанем изправени с лице към всички, уверени в действието на Божието слово в този същия момент. Подготовката за проповедта има своето истинско място, но когато се стигне до самата проповед е редно да се отстъпи място на Бога и ако се отделим от Бога със собственото си религиозно, човешко и професионално подготвяне, ние скопяваме Кръста и глупостта, която той представлява, а именно страданието и смирението т.е. самата сила на това, което представлява Кръста.

Залогът е огромен; вечността е под въпрос и отвъд възможностите е на единия човек да говори Божиите думи по начина, по който те трябва да бъдат изразени, макар и мнозина да опитват с искреност и добри намерения. Няма значение какви са естествените човешки заложби и умения, той трябва в този вълнуващ миг да бъде немошен, страхлив и треперещ – това е едно трепетно разбиране, че всяка дума сега е въпрос на живот и смърт.

Проповедник, който съзнателно обръща гръб на собствените си идеи надявайки се, че ще му бъде дадено *слово от Бога*, лично опитва какво означава страдание, в степен съизмерима с тази на разпънатия Христос, защото умира към собствените си възможности за изказ. Става глупав в унижение подобно на това на Спасителя – до смърт. Това е сърцевината на всяко истинско говорене. Говорещият следи за това да не е зависим от своята собствена способност да говори и да не стане заложник на своите възможности. Той смирено получава живот, който му се *дава*. Има страдание, смирение и смърт в говоренето, което отприщва същата сила, която се прояви на Кръста и ще се проявява пак, всеки път, когато това Събитие бъде претворено. Бог желае вярата на хората да не бъде основана на човешко красноречие, но на Божията сила, която извира от този, който не се съпротивлява, колкото и скъпо да му струва смирението.

Едва ли можем да обясним това достатъчно добре. Смъртта и смирението се състоят в това да *не* се облягаме на своето разбиране, да *не* се доверяваме или да разчитаме на своите заложби. В голяма част от проповядването и служението си, по-често се облягаме на човешките си способности. Словото само по себе си притежава доза помазание, така че независимо дали ти самия ще си помазан или ще живееш в тази сила, то ще има своя авторитет и мисля, че с това описвам в основни линии какво става на неделните служби. Самото Писание съдържа нещо, което го прави животворно, инак хората наистина не биха имали никаква полза, но проповедта, която е сила от Бога идва, когато човек забрави за себе си и не уповава повече на своя опит, сила или способности. Да издърпаш *този* щепсел означава смърт. Това е нещо, с което никога не можеш да свикнеш, но трябва да опитваш отново и отново. При всеки следващ случай е също толкова страшно, противоречиво и унижително, както ако не си го правил въобще – всеки път вкусваш смърт като за първи път. Има ли желаещи да вкусат тази смърт? Кой е готов да изхвърли своите доказани и надеждни способности и увереност и да заложил на същата сила, която възкреси Исус от мъртвите и която сега ще възкреси говорещия и неговото послание?

Слово творец

Накратко, чрез послушание, Господ страда до смърт, която раздра завесата на Храма; послушанието на проповедника отново раздира покривалото, спуснато над разума и помрачения ум на слушателя. Словото му, не само че осветлява всичко, което иначе е явна глупост и обида за човешкия мироглед, но поражда или създава благодатта на покаянието и вярата, които водят до посвещение. Завесата бе раздрана при разпъването на Исус и бива раздирана всеки път, когато същата сила е освободена от подобно смирение, но този път не говорим за завесата на Храма, но за покривалото на сърцето и разума на слушателя.

Правилно рецитирано слово от Библията не е *словото на Бога*. Можем да говорим за слово от Бога, само когато това слово е *дадено* и не е необходимо на всяка цена да е здраво съобразено с Библията за да бъде слово от Бога. Може да бъде подигравка, оскърбление или противопоставяне, странно и налудничаво слово, но пък е слово, което трябва да ти бъде дадено, и за него свидетелства Божията сила. Хората, които говорят *думите на Бога*, са достатъчно умрели за себе си, че силата и живота от Бога да им бъдат поверени без опасност славата на Бога да бъде присвоена. Човекът, който носи и предава Божиите думи, трябва самият той да заслужава доверието ни, както го заслужават и думите, които ни носи, колкото и оскърбителни да са те за слушателя или дори за говорещия.

Имайки предвид отсъствието на дълбоки обръщения породени от проповядването слово в нашето поколение, човек се пита дали достатъчно сме разбрали значението на думата *пратено*. Май наивно сме се съгласили, че *всяко* оповестяване на благата вест, или евангелизиране, е благословено и прието от Бога. Също така, ще е може би мъдро, ако размислим дали всяко послание, било то и съвсем правилно доктринално, е наистина словото на Бога, особено, ако е по човешки съчинено за да се избегне точно онова унижение, за което казвам, че е сърцевината на “пратената” блага вест. Ако да проповядваш Христос е повече от това да говориш *относно* Него, а е по-скоро, да изразиш *самия* Него, тогава Богът, който праща, по всяка вероятност все още очаква подходящи кандидати, за да бъдат те пратени от Бога. Всичко се свежда до Кръста и с право можем да очакваме, че Кръстът няма да бъде убедително изявен на хората, освен чрез устните на онези, които го познават от собствен опит и са готови отново и отново да бъдат унижени върху него, заради самото безумие на тяхното послание. Ако говоренето ни не е безумие, тогава не е истинско говорене. Може да забавлява хората, може да ги информира или дори вдъхновява, но то *никога* няма да е събитие.

И нашето поколение, както това на Коринтяните, на които пише Павел, проявява голяма склонност към усложняване и самоласкателство, за разлика от Бога, който съзнателно изгуби всяка репутация. Главното изискване пред проповядващия, ако бъде то правилно разбрано, би било ние често да си припомним колко сме жалки, така че единствено да презираме себе си и способностите си. Да проповядваш истински не е въпрос на умения или научена техника, но е божествена тайна. Самата дума “проповядвам” произлиза от латинския глагол *praedikare*, който означава “правя познат”. Именно под Кръста, един непросветен стотник, с безчувствено заради многото му убийства сърце, бива принуден да каже, “*Наистина, Той беше Божий Син*”. Всеки път, когато Христовото унижение бъде ясно очертано пред нас в проповедта, Той бива отново открит и представен нам като спасител. Защото колкото е вярно това, че Бог дава благодат на смирения, толкова е истина и че Бог, който е пълен с благодат и истина, има силата да смеси времето и вечността, небето и земята, в онзи миг на истинска кротост, когато проповедникът се отказва от себе си.

Добре познато описание на този разпънат живот намираме в Павловото първо писмо до Коринтяните, където той възкликва:

“И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост да ви известя Божията тайна; защото бях решил да не зная между вас нещо друго, освен Исуса Христа, и то Христа разпнат.” (Глава 2:1-2).

За Павловата ерудиция и религиозно познание, този вид самоналожено ограничение е болезнено решение. Проблемът ни е, че *знаем* много, и това наше знание иска толкова много да намери израз. Затова е нужна решимост – за да отстраним достъпното и лесното в нашето проповядване.

Истинската проповед следва истинското пратеничество

Всичко се състои в това проповедникът да бъде *пратен*. Това означава църквата, която го праща да е на един ум с него. Те по необходимост ще споделят един и същи манталитет и любов към Кръста, инак Бог няма да каже, “*Отделете ми*”, освен ако този човек не е бил вече отделен и е можел да бъде пратен, чрез полагането ръцете на хора със същия ум, сърце и дух. Пратеният е пратен *вместо Христос* и онези, които ще го слушат, ще чуват точно онова, което биха чули, ако им беше говорил самия Христос. Да си пратен е повече от това да тръгнеш с поръчение; това е по-скоро да заминеш вместо някой друг и този Друг е самия Христос. В пратениците, хората чуват Христовия глас и думи.

“Но що казва тя? Казва, че “ДУМАТА Е БЛИЗО ПРИ ТЕБ, В УСТАТА ТИ И В СЪРЦЕТО ТИ”, сиреч думата на вярата която проповядваме. Защото, ако изповядваш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш; Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с устата прави изповед и се спасява. Защото писанието казва: “НИКОЙ, КОЙТО ВЯРВА В НЕГО, НЯМА ДА СЕ ПОСРАМИ”. Понеже няма разлика между юдеин и грък, защото същият Господ е Господ на всички, богат към всички, които Го призовават. Защото “ВСЕКИ, КОЙТО ПРИЗОВЕ ГОСПОДНЕТО ИМЕ, ЩЕ СЕ СПАСИ”. Как, прочее, ще призоват Този, в Когото не са повярвали? И как ще повярват в Този за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? И как ще проповядват, ако не бъдат пратени? Както е писано: – “КОЛКО СА ПРЕКРАСНИ НОЗЕТЕ НА ТИЯ, КОИТО БЛАГОВЕСТВАТ ДОБРОТО!” Но не всички послушаха благовестието, защото Исая казва: “ГОСПОДИ, КОЙ Е ПОВЯРВАЛ ИЗВЕСТИЕТО НИ”? И тъй, вярването е от слушане, а слушането – от Христовото слово.” (Римляни 10:8-17).

Реално, в по-голямата част от днешния евангелизъм, тези думи се свеждат до формула и на слушателя – а особено на евреина – се предлага някакъв вид ‘лесно повярване’, което оставя мнозина извън Царството. Слушателите рецитират една молитва “повтаряй след мен” и пропускат цялата същност на нещата. Искан се определен вид чуване за определен вид вяра; и следователно това изисква определен вид говорене – определен вид слово. Павел в действителност цитира от книгата на Исая, където пророкът казва

“Колко са прекрасни върху планините нозете на онзи, който благовества, който проповядва мир! Който благовества добро, който проповядва спасение! Който казва на Сиона: ‘Твоят Бог царува!’”(Исаия 52:7).

Този стих обаче, е предшестван от нещо забележително в стих 6,

“Затова людете Ми ще познаят Моето име; затова ще познаят в оня ден, че Аз съм, Който говоря ето, Аз.’

Думата *казвам* ще разберем по-добре, като носеща смисъл на *съобщавам* или *прогласявам*. Това не е просто някакво съобщение или буквоядство, но слово, което се превръща в събитие, когато бъде съобщено. Истинската проповед не е *разказ*. Истинското прогласяване е повече от информативно; това е съзидателна ‘рема’ и дъх от Бога, и когато бъде чуто се случва нещо – ражда се вяра там, където преди това не е имало.

Бог не ни е заръчал да излагаме подредено вярата за да угодим на логиката на хората, та белким те бъдат спечелени с някакъв вид необорима логика в нашите твърдения. Той по-скоро ни открива, че ключът към тяхното обръщане и упование в името на Господа, е това да чуят определен вид слово, т.е. *словото на самия Христос*. Нозете на тия, които носят добри вести са наречени красиви или благословени, защото “Аз съм, Който говоря ето, Аз”. Този, който говори чрез пратениците с добри вести по планините не е земният инструмент, но Този, Който притежава този живот и говори посредством своя земен инструмент. Действително, това е *Неговото си* Слово. Те чуват гласа на Бога и Неговото слово е деятелно също толкова, колкото в началото, когато Бог говореше и Словото Му се събдваше веднага.

Гласът, говоренето, съдържанието и думите, които дават живот и пораждат вяра – вярата, даваща сили на враждебно настроения и противящ се човек, да призове Бога – са в действителност Божий глас, Божие говорене и Божии думи. Ние сме убедени, че те могат да дойдат от такива титани на вярата, като Павел, но вярваме ли, че могат да дойдат и чрез нас? Т.е. че Бог би могъл да притежава нас – синове и дъщери на възкресението, дотолкова че ние да можем да кажем с абсолютна убеденост “Ето Той говори, Той !”? И не говорим единствено за индивидуално спасение – колкото и велико да е то, защото за да се изпълнят времената трябва да се появи онзи остатък от народа Израел - така непреклонно противопоставял се на същото това евангелие през историята, който и до днес е неприятел на евангелието “заради нас”. Как ще повярват в това, което толкова дълго са отхвърляли? Бог казва чрез Павел, че те ще чуят особен вид слово.

Ако не чуят *Него*, именно Христовия глас и думи, те няма да повярват в истината за смъртта и възкресението Му. Ако вярваш в сърцето си, че Исус е Господ, и че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш, но как *те* да повярват в Него, ако не повярват, че е бил възкресен от мъртвите? И как ще повярват, че Той е бил възкресен от мъртвите, освен ако не видят доказателство за възкресението в думите, поведението, гласа, характера и нравите на човека стоящ пред тях, чиито нозе са благословени на светата Божия планина и който е живо свидетелство, самият той възкресен, за истината на възкресението, и чиито думи са думи на възкресение и имат силата да създават вяра в слушателите? Ето това е ключът към спасението на погубените и особено към евреите в последните дни. *Ние самите* и това, което сме за тях е силата, която ще доведе до спасението им.

Възкресен живот

Въпросът за възкресението е неразривно свързан с Господството на Исус в живота на вяващия.

“...и, като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова и Бог Го превъзвиши и Му подари Името, което е над всяко друго име; така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните и земните и подземните същества, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца.” (Филипяни 2:8-11).

Възкресението на Исус е прославянето на Този, който изстрада крайно унижение до смърт. Неговото Господство се състои в това, че е бил превъзвишен над всяко име и това Му е било подарено, чрез възкресението, задето бе послушен до смърт и то смърт на Кръст. Ето защо всеки, който повярва че Исус е Господ, и че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спаси. Това са двете основни доктрини и те са неразривно свързани помежду си. Ако не беше имало възкресение, нямаше да има Господство.

Т. е. виждайки възкресението на Христос и чувайки гласа на възкресения Христос в посланика, невяващият, неподготвен за тази среща, се оказва лице в лице с края на *своето* господство на *своя си* живот. Това е крайт на банковата му сметка, бизнеса и всичко, което е щял да прави – всичко свършва. Всичкият този “пълнеж” свършва, когато Исус става Господ и казва “Сега ще изпълняваш *Моите* заповеди.” Причината хора, които иначе се радват на Бога като Бог, но все пак се отдръпват от Него, е че не им харесва тая част с *Господството*. Господството им пресяда и особено на моите сънародници евреите, защото обичат да са господари на собствения си живот. Да признаеш, че Исус е Господ изисква *силата*, която Го възкреси от мъртвите.

Прочее, да видиш и чуеш пратеник, който говори Христовите думи, означава да чуеш и видиш доказателство, че Исус е бил възкресен, защото самият пратеник е плод на това възкресение, инак не би бил Негов свидетел, което ще рече, че не се е свързал все още истински с Него. Църквата, от която той идва, трябва да е църква от възкресени хора, които живеят в силата и реалността на възкресението, в противен случай няма прашане, което да прави ‘пратеници’. Целият проблем е дали истината на възкресението е изпитана най-вече от хора на тази земя, инак и евреина и езичника си остават вързани в неверието си. Нищо друго няма да ги освободи.

Да повярваш във възкресението значи да повярваш, че Исус е Господ. Да повярваш, че Исус е Господ значи да повярваш във възкресението. *Въобще* да повярваш си е чудо – самият Бог го прави посредством пратеника, носещ добрата вест – та всеки, който чуе думите му да повярва и да призове Името на Господа. Това надминава отдаването на почит и признание на Бога. Това означава предаване на независимия живот на пълно Божие разпореждане веднъж завинаги. Ето това е спасение и всичко различно от това е лъжа.

Защо Бог благославя нозете на тия, които не само че носят добри вести и говорят за мир, но и чието *слово* е само по себе си мир и спасение, казвайки на Сион, “*Твоят Бог царува*”? То е защото, носещият добри вести е човек в когото Бог *де факто* царува. Дори и слушащият да не може да обясни какво точно чувства, истината относно Кой владее в човека отсреща е очевидна. Бог царува и свидетелство за това царуване като Господ е състоянието, гласът, лицето, поведението и характерът на носещия добрите новини. Посланикът е всичко. Той е пратеният. Той има нужда да е повече от

добронамерен евангелски християнин или харизматичен въздух под налягане. Той самият трябва да е частичка възкресение.

Бог няма да даде славата Си на друг, освен когато изрично *Той Самият* не се изразява чрез проповядващия и това е причината да не виждаме *тази* слава, именно защото малцина от нас желаят да живеят на острието на бръснача. Не ни засяга толкова много славата на Бога или поне не толкова колкото искаме да избегнем неудобни положения, подобно скатаване виждаме всяка неделя на амвона. Ето защо имаме толкова малко възкресение в проповядването си. Ето защо истинското проповядване е различно и съвсем друго от общоприетото. Традиционната проповед никога не поражда случка, опитност с Бога. То не възкресява мъртвите. Както някой беше казал, и аз вярвам в това заради личния си опит: Всяко истинско проповядване е възкресение на мъртвите. Нужно ни е по-добро разбиране за това, какво е възкресението, като 'Божие дело', в думите изговорени с възкресяваща сила. Никога устата ни няма да бъде инструмент на това, ако се опитваме да запазим репутацията си, или ако ние самите се страхуваме от смъртта. Ами ако не подейства словото? Ами какво ще стане, ако съм се доверил напълно на Бога без да се опирам на своите способности, и Той не дойде на срещата? Какво ще стане, ако се окажем един срещу друг изпъчени и вместо силно възкресяващо слово, се чуе само едно нищожно *писукане*, което глуха тупва на пода? Тогава какво? Огънали сме се пред тези страхове и затова никога не виждаме славата на Бога.

Кой е единственият способен да проповядва подобно слово? Човекът, който не иска да проповядва, човекът, който иска да избяга на другата страна, Йона, който иска да избяга от Божия призив. Този обаче, който обича да говори, обича публиката и се радва да го гледат и слушат, не може и да се надява, че такова слово ще излезе някога от *неговата* уста. Човекът, който въздиша и стене, когато излиза на амвона и по-скоро би желал земята да се отвори и да го погълне, който не иска да е там, който се чувства ужасно неудобно и който знае, че няма да го разберат, е човекът от чиито уста е най-вероятно да дойде истинската проповед.

Белег на власт

Властта е белег на проповедника, пратен от Бога. Някой може да е прав без да е убедителен, камо ли пък проникващ дълбоко, но от самото начало на служението на Исус, именно властта, с която говореше, пленяваше вниманието на слушателите Му:

“...и учудваха се на учението Му, защото Неговото слово беше с власт.”
(Лука 4:32).

Признавайки, че всяка власт принадлежи на Бога, човек трябва да си направи извода, че проповедникът не може да надскочи мярката на това, което му е дадено. Властта е *самия* Бог, дотолкова доколкото Той Самия участва в проповедта.

Във време, когато библейската вяра ерозира, мнозина от нас се задоволяват само с библейска или доктринална правилност. Затова е много належащо, цялото виждане на църквата за властта на словото, както и да умножим очакванията си за това, че словото ще бъде съзидателно – пораждащо промяна и предизвикващо вяра в слушателя, слово, което надминава простата информация. По мое мнение, ние нямаме подобни очаквания. Ние не идваме за да чуем словото *на Бога*, но слово *за* Бога, от човек, който, самият той, не вярва, че говори словото *на Бога*.

Може би това, от което се нуждаем за тези времена е не само подчертано уважение към това как се говори словото на Бога, но също и към мълчанието. Ако Бог

не ни е дал слово за определен случай, а ние сме били поканени да говорим, тогава е нужно да съобщим този факт и да не се опитваме да изпълним тишината и да избегнем напрежението с нещо, което така лесно можем да дадем от себе си. Бог ще ни изпита, защото иска да види дълбочината на нашата ревност за словото на Бога. Проблемът на говоренето е, като се замислим в крайна сметка, проблем на мълчанието, т.е. способността да понесеш напрежението от това да *не* говориш. Почитта ни към истинските думи трябва да е толкова голяма, че да не приветстваме какъвто и да е заместител, като по-скоро предпочетем да понесем напрежението от тишината отколкото да я изпълним с нещо палиативно, което да е добро и дори библейско. Това изисква ревност за славата на Бога и настояване словото, което слушаме или говорим да бъде Негово.

Копнеем за неща, които да запълнят очите и ушите ни, и на всяка цена нещо трябва да виждаме или да слушаме. Когато просто тия неща ги няма, ние се пукаме по шевовете. Не можем ли да поседим в покой, в мира на Бога? В действителност, не би трябвало да искаме да променяме или оформяме начина на говорене или настроението – те са също толкова Божий промисъл колкото и съдържанието. *Словото* е събитието, а не стилово му поднасяне, и когато се опитаме да опаковаме в даден стил, лишаваме словото от силата му и изпадаме в човешко красноречие. Самото слово е хлябът на живота, който идва от небето, *но той трябва да бъде даден* както си е.

Там, където ги няма тази дързост и авторитет, и следователно не могат да бъдат и изразени, проповедта е в опасност да се превърне в проста церемония, проява на добре позната омръзнала ни предсказуемост. Тя не иска нищо от слушателите и те са оставени на мира; само се изпълва ефира, който е бил отделен за това – и в църквата няма слава. Само са ни проповядвали. Изпуснали сме онова, което поражда живота. Наместо това, точно обратното се е случило – били са притъпени духовете ни, проникателността и духовната ни оценка. По този начин, сме били обезсилени като Божии инструменти в света и съставяваме само заспала неделна религиозна култура, която светът с лекота подминава. Вярата е свята. Не можем да живеем, работим и управляваме своя живот като че това не е така и да си мислим, че няма да има последици от каквото и да е естество. Както природата не понася вакуум, така пространството, предвидено в нас за Духа, ще се изпълни с размазани и подозрителни заместители, които са винаги твърде лесна алтернатива.

Не на последно място сред греховете ни като служители идва и общият дух на изказванията ни – угодни на хората и безразлични, посред всичко останало. Доволни сме от себе си, ако проповедта ни е била “библейска”, или ако е имало някаква нотка на морални заръки, от които някой може и да се поучи при добро желание. Колко фалшиво е това съпоставено с цялата насока, в която се движи Павловото увещание до Тимотей във 2 Тимотей 4:2

“...проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване.”

Очевидно, да проповядваш благовестието е означавало да говориш доста конкретно, рязко и безкомпромисно изправяйки се лице в лице със светиите и техния начин на живот, говорейки за нуждата от промяна ... и те са знаели това.

В нашето време на служителски професионализъм, степенувани акредитивни писма от институции за обучение носят по-голяма тежест от това да си истински и апостолски натоварен да изнесеш призиванието на служението. Това е само симптом на един по-голям проблем, а именно замяната на славата на Бога в църквата с угоден на хората етнос. Затова имаме толкова плитко поучение и проповед. Бог не дава Своя

авторитет и дълбочина на хора, които биха ги използвали и узурпирали за собствени цели, за собственото си име и за собствените си движения и религиозни успехи.

Ако искаме да имаме творещо живот слово, което ражда нещо в слушателите, тогава то трябва да дойде от хора, които не са водени от страха от хората, но от Бога. Само такъв човек ще има стимул да чака Бога и ще има достатъчно общение с Него, че да Го търси с цел да чуе словото, което *Той* е предвидил. Именно там, където бяха заедно хора разчитащи на Бога, готови както да си останат където са, така и да бъдат пратени, Святият Дух изпрати тези думи: *“Отделете ми Варнава и Савел...”*. Веднъж дошло в обстановка на взаимност, словото трябва да продължи да идва при същите обстоятелства, вече и в живота им като апостоли. Трябва да сипомним, че завесата се раздра. Бог ни зове да влезем смело и ни казва, че наистина съществува единение – там, в пресвящото място, над ковчега на завета, между херувимите, при умилювалището на Бога и в Неговата Шекина, където се чува съкровеният Му шепот.

Властта на словото е в зависимост от това дали проповедникът познава Бога и то интимно, лично, в противен случай то няма никаква власт, а именно тя е тази, която отличава фалшивото проповядване от истинския призив. Нашата способност да ги различим пък идва нашето *собствено* единение с Бога. В крайна сметка, светът умира, защото не Му се представя самия Бог. Това е апостолското послание, основата на църквата и на самата реалност.

Глава 9 – Апостолски начин на живот

Призивът към църквата за една истинска бедност в начина на живот не е някакво мнение, което може лесно да пренебрегнем. Казано с езика на религиозността, ние сме способни да го превърнем в поза и да го омаловажим, както е направил католицизмът чрез *насила* наложена бедност и въздържание. Това е измислен от човека заместител, който няма никаква стойност в Божието царство. Все пак, има място за простота в начина на живот и за зависимост от Бога, от които изцяло зависи истинността и непокътнатостта на думите, които вярващият изговаря. Всъщност, самата популярност, която идва от “одобрени” от всички проповеди, които хората *желаят* да чуят, ще ни осигури възхищение, аплодисменти, *както и дарения*. Не казвам това, за да принизя мотивите на хората, т.е. че те избират да вярват на погрешното учение, за да запазят стандарта си на живот на хора от средната класа. И все пак някъде там, в лабиринтите на душата си, ние знаем, че да бъдеш приет, популярен и одобряван значи също и да просперираш. Да говориш думи, които са неприятни и противоречат на *общоприетото*, по някакъв начин ти гарантира абсолютното откъсване от нещата, осигуряващи онзи начин на живот, който е считан от всички за нормален.

Господното пришествие

“Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: “Къде е обещаното Му пришествие? Защото, откакто са се споминали бащите ни, всичко си стои така, както от началото на създанието.” (2 Петър 3: 3 – 4)

Господното пришествие е основополагаща доктрина, която не бива да бъде изолирана от останалите учения. Да се подиграваш и присмиваш на Неговото

пришествие означава да се подиграеш с *всичко*. Значи да се подиграеш с вярата и самото слово на Бога. Подиграването е порочно надменно-презрително отношение – и ние може да се присмиваме без дори да го знаем. Възможно е да се присмиваме, чрез нещо в духа ни, което не сме изразили с думи – само с начина, по който се държим и живеем. Например, да се погрижиш внимателно и добросъвестно за пенсионирането си или да очакваш дълъг живот, всъщност е да се подиграваш с добре познатото ни учение за Господното пришествие. Друг пример могат да бъдат църквите, които продължават с увековечаването на институциите си и се подиграват с Господното пришествие като се подготвят и подсигурият по всякакъв начин Той да *не* дойде.

По същата причина, издигането на църковни сгради на стойност милиони долари не говори за хора, които очакват скоро идващия край – един Господ, който е “на вратата” и идва с разрухата и съда на последните дни. Тогава няма да можем да се радваме на нашите бетонни и стъклени дворци. Нашите строителни програми показват, че ние не “ожидаме Неговото откриване”. И само някой да подхвърли на водачите на тази църква, че това е подигравка, те биха били ужасени, защото те *изповядват* доктрината за Господното пришествие – но само като доктрина. Има разлика между придържането към една доктрина и насъщното, екзистенциално очакване. Не просто изповядването на доктрини ни отличава като църква, а по-скоро това – притежаваме ли апокалиптичното очакване за края? Дали за нас той е толкова жива реалност, че плановите ни за пенсионирането и бъдещето коренно се променят? Употребата на парите и времето е пряко свързана с нашата вяра относно скоро настъпващия край и ако нашето поведение при разпределянето на нашите пари и време противоречи на учението за Господното пришествие, то тогава ние всъщност се *присмиваме*.

В ранната църква онези, които са притежавали къщи и земя, ги продавали и слагали парите при краката на апостолите. Мисълта им е била: “Нямам нужда от това. Господ стои на прага. Краят е близо. Защо съм се вкопчил в имуществото си? Ще донесе онова, което имам, за да няма никой в нужда.” Те *вярвали*, че краят е близък, очаквали свършека и възприемали това очакване, като логично продължение на вярата си.

“... в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти...” (3-ти стих)

Богословските ни позиции са повече продиктувани от задоволяването на телесните ни страсти, отколкото от интелекта ни, въпреки че вероятно не го осъзнаваме. Ако се вгледаме в моралното състояние на живота ни, ще открием защо вярата ни е толкова малко. Страстта притежава огромна сила да притъпява ума и духа за истините на Бога, дори напълно да изключи въпросът за вечността. По определение страстта е желание и има разлика от тука до небето между основателното желание, земната нужда, и желанието, на което Бог гледа като на страст, оказваща влияние върху нашите богословски и доктринални прогнози. В тези стихове Петър говори за вярващи в последните дни, които ще се подиграват и присмиват, защото не вярват в Неговото пришествие. Тяхното виждане за вярата и очакването на пришествието Му ще са опорочени от страстите и неоснователните им желания. Това е съдбовен момент, защото светът е станал изключително опитен в умението си да ни привлече към всякакъв вид желания. В миналото на твърде малко неща се е гледало като на истински нужди. Днес обаче на много желания се гледа като на нужди и хората биха пожертвали всичко необходимо, за да се посрещнат техните “нужди”. Това са желания, които са били узаконени от комерсиалния свят. Всичко това е много силно и ние трябва да го

разпознаваме, защото светът ще се опита да ни убеди и дори църквата ще одобри желанията ни, като основателни.

Разликата между позволеното желание и страстта се крие в техния произход. Дали то идва отгоре или отдолу? Фактът, че е позволено да се пие Кока-Кола колкото искаш, дори и преди закуска, *не* прави това да е от Бога. Само защото нещо е лесно достъпно и срещу него няма закон, не прави това желание основателно. Предаваме ли желанията си на Бога? Дали Той е Господ на онези неща, които мислим за дребни и незначителни, особено в този търговски настроен свят? Има куп неща, свързани с начина на живот и вътрешно ги считаме за позволени, просто защото са достъпни, но те влекат след себе си духовни последствия. Нашата вяра силно се влияе от това как живеем и е нужно да сме свободни от този начин на живот, който светът ни налага като ни убеждава, че той е нормален и в него няма нищо нередно. Начинът ни на живот и въпросът за отричането от себе си са противни във всяко едно отношение на духа на това време – за него е характерно себеудовлетворяване, а не отричане от себе си. Фактът, че нещо просто ни е под ръка, не го прави правилно; въпреки че по същността си то може да изглежда невинно, отдаването на него отваря пътя към други неща, като окончателният резултат е закоравяването на сърцата ни спрямо Божиите неща.

Веднъж в Египет наблюдавах братя, които “излизаха от строя”, ако не си получеха хамбургера или пържените картопки. Те бяха смазани. Те *трябваше* да си получат яденето. Нужно е да се пазим от каквато и да е зависимост, дори от нещо позволено, което по принцип не е зло. Това не е законничество, а по-скоро призив към бдителност, защото търговската реклама има невероятна сила и именно за подобна сила говори апостол Петър. Аз обичам сладолед, но съм забелязал, че като си угаждам в това, причинявам нещо на моята чувствителност. Ето защо постът е нещо тъй силно. На тялото трябва да се напомня кой управлява. Опитайте се да го ограничите, след като то е яло три или четири пъти на ден и ще последва писък откъм стомаха ви – и то такъв, че ще се чудите дали не сте започнали революция!

Апостол Павел е подчинявал тялото си като постоянно се е борел с него по един или друг начин. За него това е представлявало една истинска война – да не би, проповядвайки на другите, самият той да се окаже неодобрен. Това не означава, че е щял да загуби вярата си, но той не е искал да се окаже неодобрен спрямо вечната награда и радостите на синовството, когато си победител в живота си, неодобрен спрямо привилегиите на благословенията в хиляда годишното царство и да получи място, по-малко от онова, което би било негово, ако не се беше поддавал на тялото си. Затова същият този човек, когато е бил разсъблечен, жестоко бит и хвърлен в тъмницата, е могъл да прославя Бога и да го хвали посред нощ. Тялото му не е било в центъра на неговия живот.

Броят на Божии служители с наднормено тегло позори вярата. Как да се довериш на такива хора, когато те не подчиняват тялото си – а какво остава за духа? Те не могат да бъдат приети сериозно, нито пък светските хора ги приемат така, особено когато видят вярващи, компрометирани от същите желания като самите тях. Ако не осъзнаваш, че си се отдал на нещо, изграждащо у теб навик, опитай се да минеш без него през останалата част от седмицата и виж дали някъде в теб не се надига вой за удовлетворение.

Павел специално споменава онези хора, които са се отвърнали от Кръста и са превърнали стомасите си в техен бог – и това е било в едно време, далеч по-просто от днешното. Живеем в търговски настроен свят и не е чудно, че в Небесата настъпва радост, когато в един миг Вавилон пада. Търговците, които са забогатявали чрез него са в траур и жалеят. Вавилон няма да се появи някъде в бъдещето, а е вече сред нас и ако не можем “да си получим порцията”, ще се изненадаме, като се окаже, че самите ние

приемаме числото на Звяра, за да си я получим. Способни ли сме да живеем с по-проста храна? Или ще приемем числото на Звяра, така че да сме способни да купуваме, продаваме и получим нещата, които *трябва* да имаме? Исав е мислел, че да загуби храната си (паница с леща) е означавало да умре. Явно е бил навикнал да слуша стомаха си и да задоволява телесните си желания.

Веднъж в общността обсъждахме захаросаните ядки за закуска. Дискусията продължи часове и направо не бихте повярвали с каква жар и разгорещеност се обсъждаше какви ядки са подходящи за нашата общност от вярващи в Последните дни и особено за децата ни. Удивително е да се наблюдава какво става, когато Господ отвори бутилката. Това може да се случи само в общност, защото, ако водиш индивидуален живот, какво те засяга какви ядки ще купуваш? Разкри се, че ако децата не се успокоят като им се даде желаното от тях, то майките им се чувстват нервни и неразположени. Те са силно смутени и впоследствие това се отразява на сексуалния живот на съпруга. И *това* всъщност беше истинският проблем – един съпруг, който трябва да посрещне проблема за сексуалното въздържание, защото съпругата му е нервна, което го кара да каже: “Дай на децата ядките, които те искат.” И, между другото, колко много похот се крие зад позволения брак – и никога не се поставя под въпрос?

Започнахме да виждаме явното недоволство, което тлее под повърхността на църквата, и което нямаше да се разкрие, ако не се бе появил въпроса за захаросаните ядки на децата ни. Никога не бихме го узнали, ако бяхме продължили да живеем отделно като купуваме и ядем каквото си искаме. Когато стана твърде скъпо за нас да купуваме тези ядки и видяхме колко по-евтино е вместо това да купуваме на едро зърно, тогава това се превърна във въпрос, от който излезе наяве откровението за това, което току-що описах.

Когато една жена, която обичаше посланието на Кръста, дойде от Калифорния и не можеше да си получи портокаловия сок, тогава тя всъщност излъга, за да се сдобие с известно количество и го скри като Ананий и Сапфира. Когато Кръстът се докосна до нейния портокалов сок, в сърцето ѝ се разкри нещо зло, което тя би могла да вземе със себе си във вечността, ако не бе дошла от Калифорния. Поговорихме за това на молитвено събрание: “Добре де, не би ли постигнала същото с таблетки витамин С?” Не, защото въпросът не беше във витамин С, въпросът беше в удовлетворението и наслаждението от вкуса на портокаловия сок. Тя *трябваше* да си го получи. Не ставаше въпрос за хранителна стойност, а за страст и задоволяване чрез нещо, което е било направено приятно на вкус. Това бе откровение за това, което бихме направили, за да удовлетворим своя вкус – и дори да излъжем като противоречим на Кръста, заради който тя бе дошла, за да стане част от нашата общност! Господ ни показа, че дали ще бъде портокалов сок за една жена, хамбургер, сладолед или захаросани ядки за друг, всеки от нас *трябваше* да си вземе “порцията” от едно или друго нещо и *това компрометираще всички ни*.

Храната и пиенето имат силно, привличащо и изкусително влияние и усещането на вкуса – да държиш нещо в устата си и да го усещаш как се спуска надолу по гърлото – всичко това показва, че нашето желание може да отиде далеч отвъд въпроса за хранителната стойност и да стане въпрос за плътска чувственост. В храната, при все че е сътворена от Бога, има нещо, от което се възползват хората, извличащи полза и печалба за наша сметка, чрез удоволствието и сетивното усещане. Бихме могли да напишем цял трактат не само за храната, но също и за облеклото, колите и въобще за целия начин на живот, които сме позволили да ни обземе в света – и той е противен на естеството на Божието царство и Неговата правда.

Дори и ежедневно ни домакинство се превърна във въпрос. Дали щяхме да сме някаква уединена общност, която живее в горите в хубави, селски, буржоазни къщички или трябваше начинът ни на живот да съответства на нашето послание? Ако имахме служение в Египет, дали думите ни щяха да бъдат изпълнени с достоверност и тежест? Думите ни са изцяло свързани с начина ни на живот. Той влияе на качеството, тежестта, наситеността и силата на словото ни. Трябва да разпознаем степента, до която светът ни държи в ръцете си, оформяйки начина ни на живот, нашите предразположения и чувството ни за лично пространство. По този начин при организирането на нашето домакинство възникна въпросът от колко пространство се нуждаем. Колко е нужното пространство за съществуване? Нашето западно общество е установило един определен стил на живот, който не е задължително Божият стандарт. Открихме, че само при ситуации, породени от споделен живот, се нанася удар по всичко, което укрепва егоизма ни, смиряваме се и се освобождава място за онова великодушие, благородство и общение, с които се е отличавал геният на първата църква.

Живот с главно 'Ж'

В общност, превратностите на живота са много по-необуздани и се случват за по-кратък период от време. Няма наръчник за живота в общност и Бог не възнамерява такъв наръчник някога да съществува. Ако бихме могли да установим метод за това *как става*, то това вече няма да е Божието царство, а ще бъде *нашето*. Става въпрос за *Неговото* царство и затова, според замисъла на самия Бог, то трябва да намери своя израз в града, където живеем и адекватно на ситуацията, в която сме. Не трябва да сме под ботуша на земни фактори като професия или местонахождение. Има предварително поставени условности, които не се поставят под въпрос и светът борави с тях, като например работната седмица от четиридесет часа и необходимостта от определен стандарт или начин на живот. Трябва тези неща да се изпитат до крайна степен, да се променят в светлината на Божието царство и според категоричните изисквания на Господ, при все че те противоречат на общоприетия модел. Например, бихме ли желали да работим по-малко часове, ако това означава напредък в Божиите цели?

Писанията ни напътстват първо да търсим Неговото царство и Неговата правда. И въпреки, че пеем много хубаво, колко от нас наистина го правят? Когато търсим първо Неговото царство и поставяме ценностите на Царството *пред* тези на нашата работа, то тогава самите ние може да се изправим пред множество промени. Никой не ни принуждава да живеем от това, което сме способни да припечелим в света. Кои са най-близките до сърцата ни ценности? Дали да се оттеглим за живот в градските предградия или в дома, който от години обичаме – или желаем близостта на светиите, заради което сме склонни да изоставим именно *това* удоволствие, колкото и да ни е скъпо и колкото и време да сме му се наслаждавали? Ето какво означава да търсим първо Божието Царство и със сигурност това се отнася и за мястото, в което живеем в настоящия момент. Не бива да бъдем нехайни и да се оставяме моделите на света да ни завладяват, а по-скоро трябва да позволим светлината на Царството да озари сегашната ни ситуация. Дали нашият начин на живот, професия и употребата на нашите пари и време са в съзвучие с Божието Царство? Хората, работата и признанието в припечелването на прехраната, чрез своите собствени възможности са се превърнали в опора на самочувствието ни за твърде много от нас – и все пак тази сигурност е фалшива.

Нуждаем се от откровение за дълбоко егоцентричната ориентация на съвременното християнство и за начина, по който то ни влияе и вреди, за да разберем

каква херкулесовска мощ е нужна, за да се откъснем от тази центробежна сила, да освободим живота си и да го посветим на Бога. Нашите мотиви трябва да бъдат изпитани и интензивното, ежедневно общуване със светиите прави именно *това*; то ни прави открити и донася Божията светлина до неща, които са скрити – и това е едно от достойнствата на живота в общност въобще. Започваме да се виждаме така, както Бог ни вижда, и това е по принцип Неговото намерение. Апостолите “ходеха от дом на дом, разчупвайки хляб”. Те са имали ежедневно общуване, в което се състои и геният на църквата в Новия Завет – и това трябва отново да се възстанови. Не сме заедно достатъчно често или достатъчно интензивно, за да достигнем до там. Винаги се случва някой да дойде при мен и да ми каже: “Но Арт, аз живея твърде далече. Имам своята работа и кариера. Не бих могъл да бъда там толкова често. Какво да правя?” Аз отговарям: “Продай къщата си и се премести по-близо. Смени работата си. Работи по-малко часове. Понижи жизнения си стандарт. Остави лукса и живеяй по-просто. Не отделяй толкова много време за света. Отдели време за Божия народ.” Искаме ли да изоставим нашите среднокласови домове, в които се наслаждаваме на удобство и уединение за сметка на взаимното ни сближаване? Загубата на комфорта, уединението и удобството представляват Кръста – а в крайна сметка, какви са нашите ценности? Светът ни насърчава да водим затворен начин на живот и единомислието ни със света прозира в начина, по който браним своето уединение и не желаем то да бъде прекъсвано; все пак, нужна е жертва – и както винаги, най-накрая пак стигаме до Кръста.

Глава 10 – Молитва и хваление

Срещата на светиите е несравнимо повече от простото идване на служба и трябва да се разглежда, или по-скоро разбира, като живо участие в сложния механизъм на църковния живот. Затова подобава да започваме всред убийствена тишина, където никой не знае как да започне и където няма професионален свещеник, който да свърши работата вместо нас. Издигнати прожектори, предварително определени и познати песни и други техники, предназначени да подбудят хората към богослужение, са несъвместими със свободата на Святия Дух. Божият живот потича, само когато Духът вдъхновява и ние сме послушни на този Дух. Но в утилитарния свят, в който живеем, са ни научили, че това е прахосничество. Искаме да отидем на църква в 10 сутринта и да излезем в 12:30. Денят е хубав и не желаем да пропуснем играта на голф; все пак обаче, Христовото Тяло не може да се третира така.

В първата общност Бен Израел, се срещаме за молитва в продължение на десет години и е имало случаи, когато тези срещи бяха мъчителни и тежки. Сядахме един срещу друг и се гледахме лице в лице, в една стая, *мълчейки*. Всичко в нас ни сърбеше да кажем нещо. Никой от нас нямаше молитва, нямаше думи, нямаше мисъл и така чакахме ли чакахме. Очите и ушите ни са почти сладострастнически изпълнени с желание да бъдат удовлетворени с нещо за гледане или за слушане; иска ни се нещо да кажем или да направим. Но тишината е смърт за сетивата и подчертава Божията суверенност над нашите чувства, които искат независимост. Чакането е вид смърт и ние можехме да се справим с тази неловкост, защото бяхме достатъчно умни; можеше да кажем нещо или насила да изпеем песен. Страдахме, докато най-сетне някой кажеше нещо или се помолеше, но срещите, които започваха с подобна мъчителна смърт, ако не винаги то доста често, завършваха славно.

Истинската молитва и дори истинската песен са сами по себе си претворяване на Кръста. Това претворяване е нашата воля да изоставим и отстраним всяко упование и зависимост от човека и да се приближим с трепет и зависимост от Бога, желяйки да изпитаме безразсъдството на слабостта. Молим ли се безопасно и срамежливо? Дали молитвите ни са общоприетите и прилични молитви? Това “нашите” молитви ли са, тези които *ние* замисляме в умовете си? Или са Неговите молитви? Някога разделяли ли сме се с първите за да получим вторите? Ужасно предложение е това да се разделим със своите молитви. Няма никога да знаем каква форма и съдържание ще приемат молитвите ни и дори ако започнем, дали ще можем да ги завършим? И как ли ще звучат? Да не ни поставят в неудобно положение? Да не вземат да объркат ония дето ни чуват? Има много форми на смърт. Мъченичеството е най-лесно, когато идва накрая, но църквата разбира истината за Кръста, като всекидневно умираше. Това ни ужасява – провала, унижението и какво ще помислят хората. Страхуваме се да поемем рисковете на вярата, за да не се провалим случайно – защото провалът значи смърт. Смирението е смърт, но в Божието Царство, то е *пътят и начинът* да живеем.

Ако ни е запленила тази жива реалност, съсредоточена върху Кръста, молитвите ни биха били от съвсем друго естество. Те биха ужасявали силите на тъмнината; те биха били молитви, които дори нас да учудват. Повече не бихме се заинатявали върху нашия план и разбиране за правилност в молитвите ни. Но още не сме се предали и не сме оставили Бог да бъде нашето вдъхновение за молитва. Това е всекидневно умираше и когато умираме за себе си, желяйки да се изложим на евентуален провал и неудобство, животът от Бога успява да си пробие път.

Всеки член на църквата би трябвало да има усещане за своето жизненоважно значение. Редно е да се подготвяме преди да се събираме със светиите. Не би трябвало директно от телевизора да се озоваваме в молитвеното събрание. Това е *свято* събрание, където идваме с мисълта, че Бог ще ни употреби. Тогава, онова което започва всред несръчно мълчание се превръща в нещо неописуемо богато. Всеки е покорен на това да изкаже слова, или да цитира Писанието, или да изпее песен, или да предаде пророчество. Събранието става израз на самото Божие сърце; но за това се иска участието на *всяка* част, иначе няма да имаме пълна картина.

Качеството и истинността на взаимната ни молитва не може да надхвърли качеството на отношенията и истинността на съвместния ни живот. Истинската молитва е функция от качеството и автентичността на нашия живот *заедно*. Молитвата не е въпрос на виртуозност и умение, но е свидетелство за реалността на общия ни живот. Достигнали ли сме до състояние на единение и отъждествяване с Господа *заедно*, или сме разчленени и изолирани самостоятелни личности, които не притежават в значителна и истинска степен отношения помежду си? Кръстът има хоризонтална и вертикална греда и двете трябва да са истински. Мамим се ако си мислим, че е възможно вертикално общение с Бога и някакъв вид солово изпълнение от сорта “унесен, потопен в Бога”, като при това забравяме ближния си. Най-сигурният начин да премерим своята духовност и отношения с Бога е не като мерим с отнесените категории на еуфоричната “потопеност” в “небесни места”, но с човека от плът и кръв, седнал до нас – нашият ближн.

Разбира се личната молитва има своето място, но не и там където сме заедно. Единодушната молитва е въпрос на единодушен живот и само тази молитва се справя с небесните началства и власти на нечестията, които са над нашите църкви и народи. *Тази* молитва може и трябва да е само единодушна. Това, което просто не могат да подминат силите на тъмнината е автентичното – онова, което е истинско. Има твърде много подправеност в молитвата и хвалението, особено, когато се поставя ударение върху музикалните способности, на електронните технологии и на солистите в

хвалението. Истинското хваление е спонтанен израз на изкупителното дело на Бога в живота на вярващите, както в личен аспект така и като църква, и това изкупление намира израз съвсем неволно. *Това* е истинско и когато тъмните сили чуят *това*, им се налага да бягат. Хвалението ни никога няма да надхвърли по качество отношенията ни. Може да усилюваме усилвателите, колкото си искаме, създавайки еуфорична музикална атмосфера – и все пак да бъдем излъгани. Хвалението е повече от пеене. Сърцевината на хвалението е жертвата и няма по-голяма жертва от тази да изгубиш самостоятелността си сред всичко, което изпитваме, когато предаваме себе си на искрено общение един с друг.

Църквата, както съм казвал и друг път, е интензификация на всяка част от живота, като изважда на повърхността неща, които иначе биха останали скрити. Животът заедно налага преоценка и работа върху нас самите, т.е. той е един вид страдание, но именно сред това сито се открива възможност реалността и славата на Божията благодат да се излявят. Хвалението е спонтанният прилив на радост и хваление към Бога. Тази радост идва от дълбочината и истината на Неговото осветяващо дело постигнато посредством борби и страдания *заедно*. Хвалението трябва да е несъзнателно, спонтанно и ненагласено проявление на една реалност, до която сме достигнали заедно сред борби – реалност, която е дял на хора, общували заедно достатъчно дълго и истински за да я придобият.

Глава 11 – Изповедта – врата към единството

Едва ли има автор, който да е разбрал или да е изразил въпроса за изповядването на греховете по-добре от Дитрих Бонхофер. В нацистка Германия преди Втората световна война, в близкото общение с братя по съдба изплуват на повърхността неща, които иначе биха останали скрити и Бонхофер успява да улови какво е църквата и кое я прави израз на живота от Господа.

Той започва последната глава от книгата си *“Животът заедно”* със следния цитат: *“Изповядайте греховете си един на друг”* (Яков 5:16). Тези думи, както и много други предписания на Бога, които признаваме и цитираме, ние просто не изпълняваме – съответно страдаме, като губим дадения ни от Бога скъпоценен начин да бъдем освободени от тегло, което не е нужно да носим – *само ако изпълнявахме думите Му*. Всяко изпълнение е унижение и всяко подчинение е поредното изкачване към Кръста, но то винаги свършва в поредното възкресение към живот. Да изповядаме греховете си един на друг е деликатно, срамно и неудобно. Склонни сме да се изповядваме скрито и лично като се надяваме, че това ще свърши същата работа, вярвайки, че всъщност сме *изпълнили* волята на Бога.

Бонхофер започва така:

“Този, който е сам с греха си, е абсолютно сам.” (стр.110)

Да водиш отделен, самостоятелен и независим живот не е белег за особен темперамент в характера ни, а е свидетелство за нашия грях. Може и да не сме го разглеждали досега така, но то е защото първата задача на греха е да прикрие следите си. Ние просто не го усещаме като такъв и сме много опитни в това да обобщаваме и да намираме извинения, които да ни позволят да продължим в същия дух на отделяне от светиите, дори когато живеем сред църквата.

“Може да стане така, че въпреки общото хваление, общата молитва и цялата църква дошла на служба, християните все пак да бъдат оставени на самотата си.” (стр.110)

Тоест ние не сме в Тялото, а сме отделени. Въпреки че е възможно да сме там на място, всъщност ние не сме там. Грехът ще наруши общението. Неизповяданият грях ни обрича на отделеност и ни лишава от предимството да сме в Тялото.

“Окончателното единение в църквата не идва, защото, въпреки че те общуват помежду си като вярващи и посветени, на тях им липсва общуването като неотдадени на Бога и грешници.” (стр.110)

С други думи, ако липсва общението между нас като грешници, то липсва общение въобще. В църквата маската се сваля и претенциите и преструвките отпадат. Там ние се представяме пред братята ни каквито всъщност сме сега пред Бога и пораснали толкова, колкото Неговата благодат ни е помогнала – и нищо повече. Това е основата на истинската църква. Ако общуваме като посветени, тогава това е *фалш*. Да носиш най-добрата си религиозна маска и да се представяш в най-добрата си светлина не е истинско общение. Истинското общение идва сред братя, които признават, че са грешници, спасени по благодат – и това трябва да е реалност, пред която да *треперим*, каквато тя действително е, за онези, чиито грях е “винаги пред тях” (псалм 51.3 – бел. прев.). Затова истинското Тяло трябва да осъзнава своите собствени дефекти, слабости и грях. Така то може да допусне присъствието на някой друг като грешник, който не бива да се отдръпва осъзнавайки греха си, защото той може да изповяда прегрешенията си на друг, за да се молят за него и той да се изцели. Това е да говориш истината с любов – дори и истината за себе си.

“Набожната /или “религиозната” – А. Кац/ църква не позволява на никой да бъде грешник. Ние не се осмеляваме да бъдем грешници. Много християни са невъобразимо ужасени, когато един истински грешник внезапно е открит между праведните. Така ние оставаме сами с греха си, живеейки в лъжи и лицемерие. А истината е, че сме грешници!” (стр.110)

Това не означава, че сме извършили прелюбодеяние или блудство. Сърцето е измамно и отчайващо покварено и затова ние не толкова крием някакъв действителен грях, колкото нашето предразположение и природа, както и начините, по които те се изразяват.

“Но благодатта на Евангелието, която е толкова трудна за разбиране от религиозните, ни изправя пред истината и казва: Ти си грешник, голям, безнадежден грешник; сега ела, тъй както си грешник, при Бога, който те обича. Той те иска такъв, какъвто си; Той не желае нищо от теб – жертва, дела...Той иска само теб...Бог е дошъл при теб само за да спаси грешника. Радвай се! Тези думи са освобождението чрез истината.” (стр.110)

Бог би могъл да се срещне с нас само при условие, че се изяви пълната истина, защото Той Самият е истината. Той никога не ще се срещне с нас всред неискреност и фалш. Имаме свободен достъп до изобилната Му благодат, но само въз основа на

истинността. Затова толкова много християни са застинали в безизходица и са се застояли на едно нещастно ниво. Те не Го срещат на нивото на истината, защото не посрещат светиите на тази основа. Бихме могли да измерим истинността на нашите отношения с Бога чрез отношенията ни с хората. И ако те са измамни, фалшиви и потайни, съдържани, без любов, то тогава не може да твърдим, че отношенията ни с Бог са някакси по-добри, отделни и различни. Двете са неотменимо свързани заедно. Нашето отношение към хората сваля маската от нас и връзката ни с тях е онова истинско изискване, което разкрива и връзката ни с Бога.

Грешници спасени по благодат

“Маската, която носиш пред хората, никак няма да ти бъде от полза пред Него. Той желае да те види какъвто си и иска да ти дари благодат. Не е нужно да продължаваш да лъжеш себе си и братята си като че ли си без грях; можеш да си позволиш да бъдеш грешник...чрез Него хората могат да бъдат грешни – и само така може да им се помогне. Всички преструвки свършват в присъствието на Христос. Жалкото състояние на грешника и милостта на Бога – това е била истината в Евангелието на Исус Христос. И това е истината, в която църквата е трябвало да живее.” (стр.111)

Истинската църква се крепи на разбирането за нас самите като за грешници, спасени по благодат, а всяка част в Тялото се убеждава в това благодарение на обстановка на “говорене истината в любов” – място, където човек може да признае грешките си. Да държим в тайна грешките и греховете си означава да задържаме общуването помежду ни и да спираме потока на живота от Бога към нас и в цялото Тяло. Да се говори истината в любов не е лесно всред голямо институционализирано обкръжение, където можеш да носиш религиозната си маска на посветен и в същото време да водиш тайни, лични битки, докато никой от седящите до теб не знае за това. После идват с големите пластмасови чаши за причастие, ти вземаш своята чаша и причастие – но цялото това нещо е имитация. Изпразнили сме от съдържание и сме отнели ефективността на онова, което Бог е определил да бъде животът ни, нашата жизненост и растеж, защото не сме разбрали, че причастие е невъзможно без да има изповядване преди това. Изповядването е свобода – свободата да вземем в ръка чашата и свободата да не обричаме себе си на съд, болест или дори физическа смърт. Нещото, което Бог е отредил да дава живот, може да донесе и смърт – ако го приемем без да разпознаем Тялото. Ако го замажем и не желаем да видим неща, които трябва да се вземат под внимание, да се доведат до светлината и да се предадат на кръвта на Христос, за да имаме общение един с друг, тогава всичко е фалшиво и ние ще си донесем болест и смърт. Ако болестта не бъде облекчена, резултатът е духовна смърт приживе – а такива бродят много, около нас.

“В силата и властта на поръчението, дадено от Христос на нашия брат, той самият за нас се превръща в Христос. Нашият брат стои пред нас като свидетел на истината и благодатта на Бога. Той ни е даден, за да ни помогне. Той чува признаването на нашите грехове от мястото на Христа и ни прощава греховете ни в Неговото име. Той пази тайната на признанията ни, както Бог я пази. Когато отивам при брата ми, за да се изповядам, аз отивам при Бога.” (стр.111-112)

Има една динамика, заложена от Бог в църквата, която е в сърцето на истинското общение и която пази свободата, чистотата и истинността му – и това е именно взаимното изповядване на греховете и взаимната молитва, за да бъдем изцелени.

“И тъй, когато в християнската общност се появи призивът към братско изповядване и прошка, това е призив към великата благодат на Бога в Църквата.” (стр.112)

Да се освободиш от греха, да ти отнемат бремето му и да изчезне вината, е велика благодат. Не трябва вече със срам да се стаяваме, за да не ни забележат. Можем наистина да бъдем с открити лица и да общуваме с братята без да има нещо, от което да се страхуваме и да крием в себе си. Ние сме се разкрили. Заместителят на това е религиозно да се изповядваме на Бога скришом, да увъртаме и мамим Бога, защото не сме склонни да изживеем срама, тоест “Кръста” да споделим сърцето си с някой брат.

Познатата ни днес църква, в сегашния ѝ вид, не осигурява среда за изповядване на грешките един на друг. Не можеш да се разкриеш пред непознати или ако общуването ни е от време на време, както е в повечето църкви. Не се познаваме достатъчно добре, за да се доверим достатъчно един на друг за такова лично нещо като изповядването на прегрешенията ни. Проповедниците на евангелието най-много страдат от това. Те никога не се осмеляват да промълвят за това в църквите си, от което се е развила една определена професионална, проповедническа мистика, която някак си ги прави недосегаеми за нещата, с които се бори църквата. Истината е, че проповедникът е с *повече* проблеми, отколкото другите, и се бори в точно същите области на живота – и дори още по-напрегнато, защото той е прицелната точка на врага. Тогава към кого да се обърне? Дали смее да изкаже нещо такова в църква си? На кого може да се довери? Затова той трябва да го запази за себе си и да поддържа фасада, която да говори, че всичко е наред, докато вътрешно е раздиран от противоречия и знае, че врагът знае. И затова, когато стане да говори, ние чуваме някакво слабо хленчене. Не улавяме звънящата решителност на абсолютното убеждение, просто защото той не е така убеден в живота си.

Това нещо е станало толкова обикновено, че ние го считаме за нормално или си мислим, че това е начинът, по който той си проповядва. И все пак, то въобще няма нищо общо със способността му да говори. То е въпрос на грях и компромиси в основите на вътрешния живот, които не са били извадени на светло, защото човекът не се намира в църковната среда, насърчаваща изповедта и освобождението. Като резултат, цялата църква се превръща в една фасада и разиграва вярата като на театър. Ако това се случва на най-дълбоко ниво в църквата, а именно на лидерите и проповедниците, то какво тогава става в самата църква? Променя се цялата атмосфера и това предизвиква същото двуличие, прикритост и измамност, които заразяват цялата църква, прекарваща седмица след седмица в някаква драматизация, докато светът навсякъде около нея загива.

Не се ползваме от предимствата, подарени ни от Бога в лицето на църквата, заради нашата страхливост, боязънта ни и прекомерната ни загриженост, която се бои да поеме риска и иска всичко да мине безболезнено. Стъпваме на пръсти и преминаваме от илюзия в илюзия, настъпва закоравяване – и то не само в един човек, но, ако този човек се окаже пасторът, това се отразява и на цялата църква.

“Изповедта отваря вратата към единството.” (стр.112)

На колкото и химни да се наслаждаваме, и колкото и да са вдъхновени проповедниците ни, все пак сърцето на истинското общение е взаимното признаване на греховете. Нека се посветим на това и химните сами ще се погрижат за себе си. Колко му е инструменти и високоговорители в ръцете на способни личности да създадат обстановка на специфична, еуфорична радост по време на служба, която по-скоро да скрива, отколкото да отразява истинското състояние на църквата. Мамим дори себе си мислейки, че между нас и Бога има отношения от точно определен вид и качество – които всъщност *въобще не съществуват*, защото липсват между нас самите.

“В тъмнината на неизказаното се отравя цялата същина на един човек.” (стр.112)

Непризнатият грях извършва своята разяждаща дейност, когато ние го таим в себе си. В гордостта си по-скоро бихме предпочели да умрем и да понесем духовната смърт, отколкото смъртта на нашето его. Не е възможно да получим нещо от Бога без да се смирим – и това, за което говорим е свършеният пример за смирение. За нас е приготвено изцеление, чакат ни благодат, милост и избавление, но гордостта ни спира да ги получим, защото единствено смирението може да придобие благодатта, която Бог предлага.

“В изповедта светлината на Евангелието изгрява в тъмнината и усамотението на сърцето. Грехът трябва да бъде изведен на видело. Неизказаното трябва открито да се изрази и признае. Има трудна битка, докато грехът бъде изповядан открито.” (стр.112)

Това е само бегъл поглед върху църквата, такава каквато я иска Бог! Тя е място за изцеление не само за овцете, но и за пастирите. Нашите пастири се нуждаят от изцеление и освобождение точно толкова, колкото и овцете. В живота им няма никаква магия, и те са от плът и кръв като нас. Те не са хора с дълбока вяра и сила, които някак си са стигнали до място, различно от нашето или отделно от нас. Те може да са помазани при проявлението на техните дарби и призвание, но що се отнася до характера и живота им, нуждите и недостатъците им са точно толкова големи, колкото и нашите. Живеем ли в среда, където това може да се изкаже? Хората биха се шокирали, защото това противоречи на идеалистичните им възгледи. Но всички ние участваме в създаването на една среда и атмосфера, в която можем да си позволим да бъдем истинни, да бъдем грешници добили цялостния си облик в присъствието на другия. Всички ние сме отговорни за подобен вид атмосфера и затова е нужно да внимаваме да не се закоравяваме и повторно да се отдръпваме назад в нашето усамотение.

“След като признаването на греха се прави в присъствието на брат в Христа, ние изоставяме и последното убежище на самооправдаването. Грешникът се предава и оставя всяко зло. Той отдава сърцето си на Бога.” (стр.112)

Последното убежище на човека е самооправданието. Опонират ли ни, ние като че ли винаги систематизираме внимателно оправданията си и намираме свои причини да оневиним и защитим себе си. Когато изоставим и това, когато грешникът се предаде, тогава идва и преломът.

Всекидневна бдителност

“Той открива прошката за всичките си грехове в общението с Исус Христос и брат си. Изказаният, признатият грях е загубил силата си. Той е бил разкрит и осъден като грях. Не може повече да препяства на общението. Сега вече църквата понася греха на брата. Той вече не е сам със злото в него, защото е отхвърлил греха в изповедта си и го е предал на Бога. Грехът е отнет от него. Сега той стои в една църква от грешници, които живеят чрез благодатта на Бога в Кръста на Исус Христос.” (стр.112-113)

Това изисква ежедневна, ако не и ежечасна бдителност и опазване на сърцето открито. Станал е прелом. Бил е направен отвор, през който нахлува светлината, но колко бързо ще се затвори той, ако не го поддържа отворен. Ако сме мързеливи, нехайни, страхливи и небрежни, нежелаещи да платим цената за говоренето на истината в любов, отказващи да говорим с брат си на четири очи или да получим думи на поправление, когато те дойдат, тогава този отвор отново ще се затвори, ние ще се закоравим и Тялото ще заболее. Трябва да запазим нашето общо сърце със свършиена бдителност и да ревнуваме за него, защото неговата Глава е Господ, а Той не ще свърши нищо без да използва Тялото Си.

“Сега той може да бъде грешник и въпреки това да се радва на Божията благодат. Той може да изповяда греховете си и именно в това действие, той за първи път открива общението. Скритият грях го е отделял от църквата и е превръщал цялото му общение в лъжа. Изповяданият му грях му е помогнал да открие истинските отношения с братята си в Исус Христос... За да се възстанови връзката между един човек и цялата църква не е нужно той да изповяда греха си в присъствието на всички от събранието. Аз се срещам с цялото събрание в лицето на този брат, на когото изповядам греховете си и той ми ги прощава. И в общението, което откривам с този брат, аз вече съм намерил общение с цялата църква... В изповядването се открива Кръста... Признанието в присъствието на някой брат е най-пълната форма на унижение. То наранява, срива човека и нанася смъртоносен удар на гордостта. Да застанеш пред брат си като грешник е почти непоносим позор. В изповядването на реално съществуващите грехове старият човек понася болезнена и срамна смърт в очите на брат ти.” (стр.113)

Ние не само сме склонни да вкараме нашето състояние в рационални рамки, но и можем успешно да избягваме всякаква конкретност. Кръстът, обаче, се превръща в Кръст само за конкретния, реално съществуващ изповядан грях. Точно тук е болезненото място, където пламва срамът. Тук е мястото, където си личи истинността. Даже и в признанието си ние сме способни да подминем реалността на Кръста. Можем да го превърнем в игра, да го заобикаляме с думи, да правим намеци за него – и все пак да излезем от него с непокътната гордост, когато намерението на Бога е тази гордост да бъде разпъната в самото действие на изповядването и това разпъване е дотолкова истинско доколкото ние сме били конкретни в изповедта си.

Колко много от нас са задавали въпроса, “Кога наистина егото бива умъртвено? Как е станало тъй, че сме изповядали Кръста, смъртта на нашето “Аз”, цитирали сме

Римляни 6, и все пак продължаваме да бъдем болезнено живи?” Бонхофер казва, че *истинската* смърт идва в болезненото, унижително изповядване на грешките ни един на друг. И именно това унижение е смъртта. Това е на дело да умъртвиш нещо, което иначе би продължило да си живее редом с нашите скрити изповеди пред Бога. И това упорито, плътско нещо, което все още води пълноценно съществуване, няма да изчезне, защото единственият начин то да се умъртви *наистина* е унижението при откритото му изповядване пред някой друг. В това се състои да вкусиш смърт сред опозоряване, чаша, от която самият Господ пи в много по-голяма степен, когато бе разпнат – и то гол – публично и явно пред очите на целия Му народ. Как смеем да си позволим лукса на усамотението и нежеланието да споделим срама от излагането на открито, явното признание и разкриването на греха ни? Той, Който стана грешен, понесе това в пълна степен, явно, гол, сред срам. Егото ни няма да бъде умъртвено докато не изстрадаме това по начина, по който Господ го изстрада, тоест публично и явно. Ако не горим при това унижение, то може би не сме били истинни. Ние все още браним и кътаме нещо и затова лишаваме и себе си, и църквата от потока на живота, извиращ от Бога.

Той не може да се нагоди на инстинкта ни да не се изложим. Бог не би ценял личната изповед, ако не знаеше скритото в сърцата ни и ако не беше наясно, че се стараем да избегнем унижението от изповедта пред някой брат. *Ние* бихме желали страданието *ни* да се облекчи тайно, но това е противно на цялото величествено действие на гения на Христовото Тяло. Църквата е “*стълб и подпорка на истината*”, а тайната изповед би била измама. Ние никога няма да пожелаем това унижение, не и докато ни липсва най-дълбока почит и любов към Главата на това Тяло. Бог не би сглобил една толкова съвършена Глава, с едно деформирано, заболяло и изкълчено Тяло – без същото величие като Самата Глава. Не е възможно да се утешаваме като казваме, че грехът ни е бил простен, защото сме го изповядали пред Бога, а не сме го споделили *първо* с човек. Точно тук силата на греха се отнема и идва избавлението. Точно тук е възможността кръвта да влезе в приложение. Това е библейското предписание на Бог, защото Той познава покварените ни сърца и разбира, че ние сме способни да превърнем това във фалшива религиозност с мисълта, че сме освободени от нещо, защото сме Му го изповядали скришно.

Кръщение и изповед

“Когато отказваме да понесем срамната смърт на съгрешилия чрез изповедта, ние отказваме да понесем Кръста. В изповедта ние откриваме ключа към истинското съучастие в Кръста на Исус Христос, там ние утвърждаваме и приемаме нашия собствен кръст. В силната душевна и физическа болка от унижението пред брата ни – тоест пред Бога – ние изживяваме Кръста на Исус като нашето избавление и спасение. Старият човек умира, но всъщност този, който го е победил, е Бог. Сега ние [действително] участваме в Христовото възкресение и вечен живот.” (стр.114)

В действителното, екзистенциално единение с Разпънатия и Възкръснал Господ и в общението със светиите ние имаме достъп до възкресения живот на Бога. Ако сме анемични и изнемощели, то е защото животът на Бога не тече безпрепятствено в частите на Тялото Му. Грехът значи смърт. Той препречва потока на живота.

“В изповедта се отваря врата към нов живот. Там, където грехът е мразен, изповядван и простен, там се скъсва с миналото... Там, където

се отхвърля греха, има обръщане към Бога. Изповедта е обръщане към Бога.“ (стр.115)

Това е от критична важност. Можем да пропуснем същността – т.е. действието на Кръста. То е най-дълбоко на едно място – в качеството ни на светии, това място е общността на вярващите. Всичко по-малко и различно от това вече не е истинска църква. Същността на общението с Бога и хората – Кръстът – освобождава живота и точно той ще изпълни Божиите цели в края на времето.

“Да се изповядаш значи да станеш ученик на Христос и оттук нататък започва животът с Него и Църквата Му... това, което ни се е случило в кръщението, ни се дарява отново в изповедта.“ (стр.115)

Изповядването е възможност, дадена ни, за да се поднови и даде ход отново на това, което кръщението означава – тоест смърт, водеща към живот.

“Защо трябва да мислим, че да идем при святия Бог е по-лесно, отколкото при брат ни?...Трябва да се запитаме дали често не сме лъгали себе си с нашите признания пред Бога, дали по-скоро не сме изповядвали прегрешенията пред себе си и сами не сме си давали прошка? И дали точно във факта, че живеем чрез самоопрощаването на греховете си – а не чрез истинска прошка – не се крие причината за безбройните ни провали и неспособността за християнско послушание? Самоопрощаването никога не води до отказ от греха – това може да стане само и единствено чрез осъдителното и опростително Слово на Бога.” (стр.115-116)

Ние мамим себе си чрез нашата лична изповед пред Бога и резултатът е безброй много провали и изпадане в същия грях в най-смущаващите и малко желани моменти. Точно защото сме живели чрез самоопрощаване, а не чрез истинска прошка.

“Кой би могъл да ни увери, че при изповядването и прошката на греховете ни ние не се отнасяме към себе си, а към живия Бог? Бог ни дава тази сигурност чрез нашия брат. Именно нашият брат разчупва кръга на самоизмамата. Човекът, който изповядва греховете си в присъствието на брат си, вече не е сам със себе си; той изживява присъствието на Бога в действителното съществуване на другия пред него... И след като така или иначе грехът трябва да излезе на светло, по-добре е това да се случи днес между мен и брат ми, отколкото в последния ден, в пронизващата светлина на последния съд. Милост е, че можем да се изповядаме на братята си. И тази благодат ни спестява ужасите от последния съд.” (стр.116)

Колкото и болезнено и унизително да е истинското признание днес, колко по-страшно би било то, ако трябваше да го преживеем в Деня на Божия Съд. Осъди себе си днес, за да не бъдеш осъден тогава. Защото каквото остане неосъдено сега, ще излезе наяве пред Него в онзи ден.

“И именно заради тази сигурност е нужно изповедта да засяга конкретни грехове...Иначе може да стане тъй, че човек да е лицемер дори и в признанията си и така да пропусне ползата от тях.” (стр.117)

Най-голямото заблуждение би било да минем формално през това, да изгубим ползата, която Бог е предвидил за нас, и все пак да мислим, че сме я придобили. Веднъж след като сме се поддали на тази заблуда, от кои други заблуждения сме предпазени? Приемаш цялата истина и нищо освен нея за да важи за теб, че “ходиш в истината” (2 Йоан 4 – бел. прев.). Да си истинен в *това* значи да си осигуриш истинност във всичко.

“В изповедта ние получаваме опрощението на точно определени грехове, които са извадени на светло – и по същата тази причина и прошката за всичките ни грехове, знайни и незнайни.” (стр.117)

С други думи, ако ние сме конкретни в истинското разпознаване на знайните ни грехове, в този същия момент Бог ни прощава незнайните – защото сме назовали знайните. Бог изчаква ние да извършим нещо в истина.

“Пред кого да се изповядаме? (Кой би могъл да го понесе и разбере? – Арт Кац)... Всеки, който живее в подножието на Кръста и е съзрял в този Кръст свидетелство за пълната поквареност на всички хора и на собственото си сърце, ще открие, че няма грях, който да му е чужд.” (стр.118)

Можеш да понесеш признанието на някой брат, защото *твоите* собствени грехове са били също толкова отблъскващи в очите на Бога. Разбрал си това, и си го изповядал пред Кръста и затова можеш да чуеш и брат си. Такъв човек няма да е шокиран от признанието на другия – колкото и да е скандално, мръсно и извратено. Той познава собственото си сърце и ако не е бил виновен за грях като твоя, то е бил виновен за подобен. Той разбира, че ако не е била благодатта на Бог, той е способен на съвсем същото.

“Всеки, който някога е бил потресен от ужаса на греха си, който е приковал Исус на Кръста, никога повече няма да бъде отблъскван дори от по-противния грях на брат си. Гледайки към Кръста на Исус, той опознава човешкото сърце...Само братът в подножието на Кръста може да чуе признанието ти. Човек става способен да чуе признанието, не благодарение на житейския си опит, а на житейския си Кръст.” (стр.118)

Не става въпрос за удивителната ни способност да даваме съвети, да разбираме заплетени проблеми и да прилагаме малко човешка мъдрост. Нашата способност да понесем признанията на някой друг се състои в живота ни в подножието на Кръста.

“Във всекидневен, открит живот с Кръста на Христос, християнинът изгубва, от една страна, духът на човешката осъдителност, и от друга, духът на лесното опрощение, като така придобива дух на божествена строгост и божествена любов.” (стр.119)

Това е поразително твърдение. Всекидневният живот в сянката на Кръста, в пълна сериозност, ни спасява, от една страна, да не бъдем осъдителни и критични – от духа на порицанието, където ние демонстрираме нещо като надменно презрение към грешника, който желае да се изповяда. Другата слабост, от която сме избавени, е да бъдем твърде неясни, твърде общи, твърде лекомислени, твърде меки, твърде небрежни, твърде отстъпчиви – и въобще от това да не видим сериозността на греха. Спасението и от двете крайности, се крие в нашия собствен живот в истината на Кръста, и то всеки ден с искреност.

На кого да се изповядаш?

“Всеки, който сам не се изповядва, трябва да се въздържа от изслушването на нечи други признания. Само човекът, който е смирил сам себе си, може безопасно да изслуша изповедта на брат си.”
(стр.120)

Отговорността лежи не само върху този, който се изповядва, но и върху този, който го слуша. Забележително е как Бог предявява изискване към този, който слуша изповедта, точно толкова, колкото и към изповядващия се. И това изискване ни призовава към сериозност пред Бога и правилно ходене с Него. Можете ли да си представите човек, който е толкова озлобен и раздразнителен, че поради това не може да прости? Какво жалко състояние. Тогава е желателно да се възползваш от някой друг брат (или сестра), който да те изслуша и да ти прости.

Бог ще ни води, но нека във всяка църква има изобилие от хора, със сърца белязани от Кръста, пред които да можем да се изповядаме. В повечето случаи е трудно да откриеш дори един. Казано другояче, не е безопасно да се изповядаш, освен пред някой, който сам се е смирил и сам той е понесъл позора и унижението да се изповяда пред друг. Търсете и се молете за някой, който да е близо, често и всеки ден. Не търсете някой, който ще затвърди убеждението ви или е симпатичен на плътта ви. По-скоро идете до онзи, който е най-вероятно да ви бъде противник по плът.

“Втората опасност, засяга изповядващия се. Нека той, заради спасението на душата си, да се пази от превръщането на изповедта си в религиозно дело. Ако той стори това, това се превръща в най-крайната, най-мерзката, порочна и мръсна проституция на сърцето; това действие се превръща в безполезен, пошъл брътвеж. Изповедта като религиозно дело е изобретение на дявола.” (стр.120)

Способни сме да принизим неща, които са святи. Няма нищо толкова измамно, колкото фалшивата изповед. По-добре да не го правим, отколкото да го правим неискрено. Не бива да правим “хубава” изповед – иначе превръщаме признанието в дяволско изобретение. Чрез фалшивия ни опит, в който никога не сме възнамерявали да видим греха обезсилен, ние му даваме още по-голяма власт за абсолютно господство над нас. Изповедта е свещено, скъпоценно и свято нещо и ние трябва да поддържаме нейната непокътнатост. До изповедта никога не бива да се пристъпва по религиозен начин. По-скоро качеството и характерът на нашия общ живот трябва да освободят място за нея. Нуждаем се от среда, която да насърчава изповедта, среда, в която да ни се удаде случай наистина да се изповядаме.

Извадки от “*Животът Заедно*” на Дитрих Бонхофер, Harper and Row Publishers. Copyright 1954.

Глава 12 - Причастие

“Защото аз от Господа приех това, което ви и предадох, че Господ Исус през нощта, когато беше предаден, взе хляб, и, като благодари, разчупи и рече: Това е Моето Тяло, което е [разчупено] за вас; туй правете за Мое възпоменание. Така взе и чашата след вечерята и рече: Тая чаша е новият завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете, за Мое възпоменание. Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете [тая] чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той. Затова, който яде хляба или пие Господната чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа. Но да изпитва човек себе си, и така да от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие без да разпознава Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си. По тая причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста и са починали. Но, ако разпознавахме сами себе си, не щяхме да бъдем съдени. А когато биваме съдени от Господа, с това се наказваме, за да не бъдем осъдени заедно със света. Затова, братя мои, когато се събирате да ядете, чакайте се един друг.” (1 Коринтяни 11:23-33)

Святото тайнство на причастието или Господната вечеря е изгубило в наши дни своята стойност и сила. Превърнало се е в религиозно еднообразие, един вид практика, която очевидно не ни удостоява с някакво особено благословение. Една от главните причини за това е фактът, че сме отделили изповедта от причастието. Изповядването на греха, прочистването на атмосферата, пречистващото действие на отношенията между хората по необходимост трябва да предшестват причастието – иначе го превръщаме в лъжа. Причастието не е някаква незначителна притурка; от него извира животът, тайнство, дадено от Бог до Неговото завръщане.

Кръщението във вода е действително тайнство, което води до екзистенциален съюз с разпнатия и възкръснал Христос, и ни прави способни да получим всички съкровища на това възкресение. Тайнството на причастието е дадено, за да имаме струящия от Бога живот. И двете са се изродили и превърнали в нещо повърхностно и механично. Фактът, че католиците използват думата “тайнство” погрешно, не означава, че трябва да я изхвърлим; да се настройваме отбранително, само защото хората са злоупотребили с тази дума, не е позицията на вярата. Нужно е тайнството да заеме отново святото място, което Бог е наредил за него, за да получим богатството, което Бог е възнамерявал да ни даде, чрез него. Нещо повече – причастието ще бъде привилегия, само когато бъде неприкосновено, свято, истинско, изпълнено с правдивост и любов.

Пластмасовото или истинското

Когато бях млад вярващ в една петдесятна църква, взимането на причастие бе за мен нещото, което най-много ме караше да агонизирам. Аз почти се ужасявах от тази случка веднъж в месеца, когато се подаваха пластмасовите чаши. Нещо не беше в ред. Цялата тази анонимност беше толкова абстрактна. Всичко бе тъй стерилно. Не беше

нещо, което да дарява живот. Аз дори *не исках* да го вземам. Ние вземахме причастие без да се изповядваме и приемахме святата кръв на Агнето без дори да разпознаваме Тялото, без да разпознаваме кръвта и я пиехме като че ли бе Кока-Кола. Така живеехме в непризнати, скрити в тъмнината грехове – и наричахме това причастие. Участвахме заедно с хора, които бяха непознати, вместо с братя, на които да изповядаме греховете си. Не знам как Бог търпеливо скърби, когато гледа надолу към тази подигравка с нещо, което Той е възнамерявал да бъде свято. Това не само беше подигравка, но и ни лишаваше от истинското действие на кръвта и хляба. Ако те бъдат взети в истинност, то тогава в Тялото Му и кръвта Му се крие сила от Бога. Ако ние ги приемаме просто като религиозна церемония или изискване, то тогава губим същността, заради която то е било предназначено, а именно да поддържа животът и жизнеността на общността.

От взимане на причастие веднъж месечно, както е прието в “Божиие Църкви”, преминахме към приемането му ежедневно в ранната история на нашата общност “Бен Израел” – и не защото по-старшите братя ни принудиха, а по общо настояване. Превключихме от единия начин на мислене към другия, заради изискванията на самия живот в общност, който изостри апетита и желанието ни за живота от Бога, идващ единствено с хляба и виното. Преди да се съберем в общност имахме себе си за пример – харизматични светии, издигащи се с една глава над другите. Бяхме дошли в общността заради жертвоготовността си, но след като след две, три седмици бяхме раздразнени и с опънати нерви от общуването си със светиите, разликата в мненията и различните видове напрежение, които идват при живот заедно, нашата способност да бъдем сърдечни и обичащи – дори да се държим тактично – се изчерпа. Нашата естествена предразположеност и темперамент бяха към своя край. Ние знаехме, че за да продължат отношенията ни заедно, имахме нужда от любовта, която идва *от* Бог, търпението *от* Бог и милостта *от* Бог. Ние просто се нуждаехме от Него и трябваше да прием и ядем от Него ежедневно. Не бихме могли да продължим в усилените ежедневни напрежения без *Неговия* изобилен живот, достъпен чрез Неговото възкресение и даден ни чрез кръщението. Ето защо започнахме да взимаме причастие всеки ден с един истински вик: “Господи, не можем да продължим, освен ако *Ти* не дадеш живот!”

Тайнство, даряващо живот

Тайнството на причастие се превръща в тайнство, което дарява живот, тогава, когато ние наистина ядем и пием от *Него*. На Илия се казва:

“Стани, яж, защото пътят е много дълъг за тебе. И той стана та яде и пи, и със силата от онова ястие пътува четиридесет дни и четиридесет ноци до Божията планина Хорив.” (3 Царе 19:7 – 8)

Причастие стои в основата на общността, но трябва първо да се разпознае нуждата от него. Това би могло да се появи постепенно, осъзнавайки колко много ни липсва, за да бъдем в истински отношения със светиите. Едно е да имаш повърхностни отношения – всеки може да стори това в неделя или при някой удобен “full-gospel” случай – но ние търсехме нещо, което да действа в ежедневието. Нуждаехме се от живота на Бога, Неговата сила и съчувствие; имахме нужда да ядем и пием от Него.

В Рим има подземни пещери, където светиите са се срещали, живеели са и по-късно са издълбали ниши, в които да погребват телата на починалите. Целият им живот по време на римското преследване е бил под земята, скрит; единственият символ, който виждаме отново и отново, разхождайки се в онези пещери, е хлябът и виното, които показват централното място на причастие през онези времена на преследване. И

точно по същите причини и ние желаем съживяването и възстановяването на тази чудна грижа за нас. Не можем да позволим повече тя да се изражда в някаква религиозна практика, приемана лекомислено и поради това губеща цялата си стойност. Това, което е определено да дава живот, ако не бъде приемано на основата на истината и подобаващата честност, се превръща в смърт – подобно на този принцип:

“Защото пред Бога ние сме Христово благоухание за тия, които се спасяват, и за ония, които погиват. На едните сме смъртоносно ухание, което докарва смърт, а на другите животворно ухание, което докарва живот. И за това дело кой е способен?” (2 Коринтяни 2:15 – 16)

Как е възможно едно и също ухание да бъде живот за едни и смърт за други? Просто такова е неговото естество. Тези, които не го приемат като живот, го приемат като смърт – и затова мнозина са слаби или болни, други умират. Това ядене и пиене на Господа би могло да бъде не само духовна подкрепа за нас и за вътрешния ни човек; то би могло и да е подкрепа за тялото ни, повече отколкото си мислим или вярваме. Приемането на причастие всъщност служи за вливането на нов живот и спасение в смисъла на силата на Бога да обезсилва греха, прочиства душата и връща отново към живот, чрез повторното изливане на Святия Дух. То е същината на Неговото тяло и Неговия живот. Колко хора са изпитали прилив на живот, докато ядат хляба и пият от чашата? Аз не мисля, че това е нещо въображаемо. Има нещо от Бога, което прониква съществото ни, когато чашата и хляба се приемат *истински*.

Първото изпращане на апостолите в 13 глава от Деяния, много вероятно е било от масата, където са взимали причастие, от мястото на служение в общност от вярващи, които са *били в* живота от Бога както в хоризонтален, така и във вертикален смисъл. И окончателното доказателство за това се е проявявало на масата за Господна вечеря. Не е чудно, че полагането на ръце върху Павел и Варнава е означавало живот за тях. Имало е нещо в този начин на уеднаквяване, който е дал на Павел сила за едно крайно служение – и то заради живота, който Тялото в Антиохия е притежавало. Има връзка между властта и силата на апостолското пратеничество и тази реалност ще бъде отразена във всички, които са живели *в* нея и са били изпратени *от* нея. Не става въпрос за вещината на Павел, неговата дарба или призванието му в Бога само по себе си, а за фактът, че е отразявал и е бил отражение на онези, с които е бил духовно свързан и е бил упълномощен от тях. Не думите, единствено реалността има значение. Съединени ли сме с подобно общение? Само тогава хората, които изпращаме, са движени от живота и силата на Тялото, което ги изпраща. Тогава всичко е наистина, има и живот и сила, защото предпоставките за това са били спечелени и опазени. Ядем и пием от тялото на Господа – и така предвкуσαμε небето; това е изпълнението и крайния завършек на върховната цел, заради която съществуваме.

Как да отслужваме тайнството

Нашата истинска църква може да не е в положение на “църква”, а да е просто няколко светии, събрани във всекидневна. С тези хора ние споделяме живота си, на тях се изповядваме, с тях говорим истината и с тях получаваме силата, която Бог влага в тези съставки, ако те са приети с истина. Оставете хляба и виното да ви подминат, ако усещате, че това е неистинско и е просто една религиозна церемония. Не участвайте заедно в това.

Когато ти си този, който отслужва тайнството, твоя е отговорността да опазиш святостта на Господната трапеза, за да не се обезцени тя в очите на онези, които не я

разпознават, биват нехайни и участват в нея механично. Може да изпаднеш в ситуация, когато ще ти се наложи да кажеш: “Поемам тази отговорност. Приветствам ви на трапезата, като вярващ в общение с Христа. Трябва да напомня на онези, които са вярващи, но живеят в неизповядани грехове, че според Словото на Бога ще пиете собственото си осъждане. Ще го усетите като болест, и може би смърт и бих ви насърчил да не го приемате, без първо да изправите онова, което трябва да бъде правилно. Не ми е позволено да отслужвам тайнството за тези от вас, които не са вярващи – защото това е за църквата. Надявам се, че не сте засегнати, но трябва да осъзнаете, че съм задължен пред Бога да пазя грижливо и да съхраня святостта на тази трапеза.”

Що се отнася до децата, Господ е милостив и разбира, че в тях няма никакво порочно намерение или злонамереност и че децата, в тяхната невинност, искат да участват заедно с родителите си. Те биха могли да приемат причастието, при все че не са достатъчно пораснали, за да им бъдат разяснени условията за неговото приемане от техните родители. Господ знае онова, което те приемат в този момент, но най-вероятно Той не е наскърбен от това.

Нужно ни е усещане, което да не ни позволи причастието да се превърне в рутина, а да бъде за нас онази среда, в която се поддържа чувството за святостта на Бога. То е повторно възстановяване на завета и ние наново ядем и прием от Господа. Така показваме отново, че изцяло разчитаме на Неговия Живот. Участието ни в Господната трапеза е израз не само на факта, че сме в съюз с Бога, истинно жертвайки себе си, но също и с църквата. Тук оставяме себе си. Да, бихме се радвали на живота си, но Христовото Тяло ни зове да участваме и ние се покоряваме на Него.